

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:82 • 5 Aralık '98 • 5 DM

***Türkiye Komünist İşçi Partisi
Kuruluş Kongresi belgelerinden...***

**Partiyi kazandık,
Partiyle kazanacağız!**

İÇİNDEKİLER

Düzen cephesindeki arayışlar
neyin ifadesi 5
Sermayenin “istikrar” hayalleri ve servet-
sefalet kutuplaşmasının katı gerçeği! .. 6
Parlamentoda görev değişimi:
Yeni saldırı hükümeti kapıda! 7
Özelleştirme saldırısına karşı
birleşik mücadele! 12-13
Yeni dönem bilinci, yeni dönem partisi...
(Orta Sayfa) 14-19
Ulusal hareket ve son gelişmeler!... 20
Avrupa’da Kürt halkının öfkesi
her yerde. 21
Burjuvazinin yıldızı
üçüncü yol! 22-23

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:82 ● 5 Aralık 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/**KAYSERİ** Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/**KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 **İZMİR**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 **NIĞDE**

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba,
Kürt halkına, HADEP'lerle
ve metropollerde yurtsever
Kürtlere karşı saldırılarda ilk
ifadesini bulan şovenist
histeri dalgasının
tırmandırdığı devlet
terörünün birleşik bir
mücadele ile püskürtülmesi
gerekliğini yazıyoruz
haftalardır.

Zaten bu şovenizm
rüzgarı, devrimci basını da
kapsayan genel bir saldırı
furyasının hemen peşinden
gelmişti. Binlerce Kürt'ün
gözüaltı, tutuklama, linç
girişimleri ile topyekün bir
saldırıya maruz kaldığı
günlerde, devlet terörü,
“hepimizi hedefliyor”
uyarımızı kanıtlarcasına
Kadıköy'de basın açıklaması yapmak isteyen
eğitim emekçilerinin de başında patladı.

Yine geçtiğimiz hafta içinde başta İÜ Merkez Kampüs olmak üzere birçok üniversitede sivil faşistlerin polis-ÖGB gözetiminde ve desteğinde öğrencilere satırlı-sopalı-silahlı saldırıları şovenist histerinin üniversitelerdeki ayağı olarak yaşandı, sadece Beyazıt'ta ikisi ağır olmak üzere 7 öğrenci yaralandı.

Aynı histeri, kriz bahanesiyle “ücretsiz izin”e çıkarılan, işten atılan onbinlerce işçiyle büyüyen sefiller ordusunun üstüne örtü yapılmak isteniyor. Kitleleri korkutma-sindirme amacına sadece silahlı şiddet yöntemiyle ulaşılmıyor. Terör sadece silahlı şiddeti içermiyor. Sistemin elinde en az

topu-tüfeği kadar güçlü “aç bırakma” silahı da var, ve bunu bugün sonuna kadar kullanmakta.

Kuşkusuz tüm bu saldırılardan, her zaman olduğu gibi, komünist, devrimci basın nasibini almaya devam ediyor.

“Bugün saat 21.00 sularında, Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak gazetesinin işçi sınıfının komünist partisinin kuruluşunu müjdeleyen özel sayısını Alibeyköy’lü işçi-emekçilere ulaştıran iki Ekim Gençliği okuru polisin silahlı saldırısına maruz kaldı. Saldırıya uğrayan okurlarımızdan birinden hala haber alabilmiş değiliz. Dolayısıyla okurumuzun

başına gelmiş ya da gelebilecek olan herşeyden Alibeyköy Emniyeti'ni sorumlu tutacağız."

Ekim Gençliği'nin basın açıklamasından aldığımız bu paragrafta söylenenlere hiç yabancı değiliz aslında. Azgın bir terörle yıldırma, sistemin devrimci basına yönelik sürekli politikası oldu. Sadece devrimci basına da değil, her türlü muhalif yayın faaliyetine karşı uyguladı bu politikayı. Sadece yurtsever basının bile bu uğurda verdiği şehit sayısı onlarla hesaplanıyor.

Buradan bir kez daha tekrarlıyoruz.
Uyguladığınız terör komünistlere sökmedi,
sökmecek. Parti silahını kuşanan işçi sınıfı
birleşecek, savaşıacak ve kazanacak. Korkularınızı
gerçek kılacağız.

*Zulmünü artır ki,
çöküşün hızlansın!*

Her sayı olduğu gibi gazetemizin 81. sayısı da devletin toplatma terörüne uğradı.

28. 11. 1998 tarihli 81. sayımızın 6 nolu DGM toplantısına, 3. sayfasında “Şovenist histeriye karşı mücadeleyi yükseltelim” yazısında “terör örgütü propagandası yapıldığına”, 4. sayfasında “Barbarlığa seyirci kalmak suça ortak olmaktır!”, yazısında “halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek”, 5. sayfada yer alan “HADEP’e saldırılar tırmanarak sürüyor!” yazımızda “ bölücülük propagandası yapıldığı”, 6. sayfada “kontr-medya görev başında” yazısında ve 10. sayfada “Eylem iptali faşist saldırganlığa verilen utangaç destektir” yazılarında “halkı kin ve düşmanlığa tahrik edildiğine”, 12., 13., 14., sayfada “İrkçi-şoven kampanya ve Kürt sorununda yeni evre” yazısında “bölücülük propagandası”, 15. sayfada “Gerçek cani kim?” yazısında “açıkça kin ve düşmanlığa tahrik”, 23. sayfada yeralan “İşçi sınıfının komünist partisini selamlıyor” başlıklı “Arsiv Örneği” antey.org

propagandası” yapıldığında gerekçe göstermiştir.

Ne toplatma terörü! Ne gözaltı ve işkenceler!
Ne de yargı terörü!

Sermayeye işçi sınıfı arasında yürüyen savaşta tüm işçi-emekçilerin ve ezilenlerin sesi olan haftalık Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak gazetesi, gerçekleri söylemekten hiç bir zaman vazgeçmeyecek. İşçi sınıfı davasının sesi olmayı herşeye rağmen sürdürecektir, sermayenin önünde bir kez bile boyun eğmeyeceğiz.

**DGM'ler kapatılsın!
Sosyalist basın üzerindeki
devlet terörüne son!**

Sesimizi hiç bir güç susturamayacak!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

28.11.1998

Krizi devrim çözecek!

Çeteleşmiş sermaye cumhuriyetine hükümet dayanmıyor. Hükümetlerin ömürleri artık yıllarla değil aylarla ölçülür hale geldi. Büyük gürültülerle kurulan hükümetler o kadar kısa zamanda kullanılmış bir kağıt parçası gibi çöpe atılıyor ki, yeni kurulacak hükümeti burjuva medyası bile nasıl allayıp pullayacağını bilemez durumda. Süreklileşen bu siyasal krizin bir diğer yanını ise kitlelerin gözünde beş paralık itibarı kalmayan bir parlamento, rüşvet alıp ihale veren başbakanlar, mafyayla içiçe geçmiş hükümetler oluşturuyor.

Sermaye devletin yaşıdığı siyasal kriz hiç kuşkusuz bir hükümet krizi değildir. Hükümetleri birkaç ay içinde eskiten, yıllardan beri yaşanan ve yapısal özellikler taşıyan bir siyasal krizin, geçmiş çözümlerinden, sermayenin akıl hocalarının da ifade ettiği gibi yönetilmesinde bile artık zorlanılmaktadır. Demirel'in siyasal parti liderlerini çağırıp seçim sistemini vb. tartışması, ortadaki siyasal tablodan krizin yönetilmesini sağlayacak bir hükümet çıkarılmasının bile ne kadar güç olduğunu göstermektedir.

Siyasal alanın gerçekte bütün bileşenlerinin tek sesli hale getirilmesi, somutta MGK'nın oluşturduğu politikalar çizgisinde hareketin sağlanması üzerinden bir rotaya oturtulmuş bulunmaktadır. Burjuva siyasal partilerinden mehmetçik medyasına, oradan da "esas duruş"taki sendikacılarına kadar sağlanan tek seslilik, milli birlik, şeriata karşı laiklik savunusu vb. temeller üzerinden toplumun en geniş kesimlerine kadar yedirilmeye çalışılmaktadır.

Yaratılan siyasal hakimiyet alanlarının bu genişliğine rağmen siyasal istikrara bir türlü kavuşulamamaktadır. Bunun arkasındaki temel neden ise siyasal krizi koşullayan ekonomik krizin yapısalıdır. '70'lerde dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik kriz sonrasında uygulamaya geçirilen ekonomik politikaların Türkiye'de ancak 12 Eylül'le birlikte uygulanabilmesinden bu yana yeni ekonomik politikaların ömrü artık tükenmiştir. Gerçekte kriz politikalarından oluşan, yani özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, tensikatlar, düşük ücret politikası gibi ayakları olan bu IMF programları geline yerde yaşanan yeni kriz dalgalarıyla birlikte bir çaresizliği ifade eder olmuştur. Sermaye devletin farklı bir politika uygulama olanağı yoktur. Yaşanan krizin faturası tekrar işçi emekçi sınıfların sırtına yüklenmeye çalışılacaktır.

Yıllardır uygulanan ve emekçi

sınıflara saldırı üzerine kurulmuş olan bu politikalar karşısında yükselen tepkileri bastırmanın tek yolu ise devletin baskı araçları ve diğer imkanlarını kullanmaktır. Kontr-gerilla devleti karşısında yükselen seslerin bastırılması, gelişen kitle hareketinin en ileri unsuru olarak devrimci ve yurtsever harekete yönelik saldırılar bunun ifadesidir. Siyasal partilerin, medyanın, sendikaların tek sesli hale getirilmesi bu saldırıların bir başka yanını oluşturmaktadır.

M. Yılmaz ve G. Taner'in Türkbank ihalesinden rüşvet aldığı dair iddiaların ortaya atılmasıyla düşürülen hükümet, hemen ardından yükseltile şovenizm histerisiyle bir biçimde aklanmaya çalışılırken, bir taraftan da yeniden benzer bir hükümet arayışına girildi. DSP merkezli koalisyon düşüncelerinin benzer bir "hızla yıpranan" hükümet yaratacağı rahatlıkla söylenebilir. MGK'nın son yıllarda yıldızını parlattığı "dürüst" Ecevit'in bir operasyonla öne çıkarılması ne kadar anlamlı da olsa istikrarsızlığın katı gerçekliği bu formülleri de hızla çürütecektir.

Son aylarda giderek artan fabrika kapatmalar, işten atmalar, ücretsiz izne çıkarmalar ve sermaye temsilcilerinin yükselen yakınmaları önümüzdeki yeni hükümetin bileşimi ne olursa olsun politikalarının aynı olacağını göstermektedir. Bu politikalar, tıpkı dükküler gibi, işçi-emekçi sınıflara saldırı temelinde oluşturulacak "önlem" paketlerinden ibaret olacaktır.

Önümüzdeki dönemde krizin etkileri

Bugün işçi-
emekçi
sınıfların
yükselen
hareketini
örgütleyecek ve
yönlendirecek
işçi sınıfının
komünist partisi
ihtivacı
karşılanmıştır.
Bu sınıf
hareketinin hep
sancısını çektiği
politik önderlik
ihtivacının
doldurulduğunu
göstermektedir.

üzerinden demagogilerle yürütülecek saldırı politikaları işçi sınıfının önüne çıkarılacaktır. Hiç kuşkusuz her ekonomik krizde olduğu gibi sermaye daha büyük ölçüde tekelleşecek, dev kârlar elde edilecek, buna karşılık geniş kitleler daha büyük sefaletle karşı karşıya kalacaktır.

Yürütülecek bu saldırı politikalarına karşı kitle hareketinin gelişmesini engellemek, hatta daha baştan sindirmek için bütün zor aygıtları devreye girecektir. Son aylarda önce devrimci basına yönelik artan saldırılar, ardından A. Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi üzerine yaratılan şovenist histeri kampanyası ve öğrenci gençliğe karşı süreklileşen saldırılar bugünden nasıl bir döneme girileceğinin işaretlerini sunmaktadır. Bütün bu saldırıların arka planında öncüyü ezerek daha geri kitlelerin öne çıkmasını engelleme, kitlelerin gözünü korkutarak psikolojik bir baskı yaratma çabası vardır.

Ecevit gibi sosyal demagogların seçilmesi üzerinden beliren, önümüzdeki dönemde sosyal demagojinin de yoğun şekilde kullanılacağı alternatifler saldırının bu yönünün de ne oranda tutulmak istendiğini işaret etmektedir. Öğrenci gençliğe karşı süreklileşen saldırılarda MHP'li faşist sürülerinin kullanımının şovenist histeri kampanyası boyunca özel bir ağırlık taşıması devletin resmi zor araçları dışındaki araçları da daha büyük oranda devreye sokacağını göstermektedir.

Bütün bu sürecin ortaya çıkardığı

karşısında durmamak, bunlara göğüs germemek hangi gerekçelerle olursa olsun sermayenin yanında saf tutmak demektir. Bu açıdan, öne çıkan bir başka gerçeklik de reformizmin düzen batağında çırpınması olmaktadır. Son olarak yükseltile şovenist histeri dalgası karşısında iptal edilen KESK mitingi reformizmin hangi safa çalıştığına açıklık getirmektedir. Ancak generallerin postallarını yalayan D. Perinçek'in sonu bu kesimlere bir şeyleri artık göstermek zorundadır. Düzene şirin görünerek nereye kadar gidilebileceğini eğer bu göstermiyorsa yükselen bir devrimci kitle hareketi gösterecektir.

Sermaye devletin istikrar arayışlarının yaşanan krizin yapısal özelliklerinden dolayı süreceği açıktır. Bu yapısal kriz sadece Türkiye'de değil, kapitalist ülkelerin tümünde yaşanmaktadır. Böylesine bir krizin Türkiye ölçeğinden çözülebileceğini düşünmek mümkün değildir. Dünya ölçeğinde içine girilen süreç ise yeni bir sınıf hareketi ve halk hareketleri dalgasının gelmekte olduğunu göstermektedir. Yaşanan yapısal krizin emperyalist-kapitalist sistem içinde çözülemeyeceği artık geniş kitlelerin gözünde açığa çıkmaktadır. Sistem içinde çözülemeyen krizlerin ise sistemin dışına çıkılarak çözüldüğü tarihin pek çok örnekle doğruladığı bir bilimsel gerçektir. Kapitalizm ömrünü tamamlamakta, kendi gerçekliğinin yarattığı krizlerle sarsılmakta ve yeni bir dünyanın gelmekte olduğunu haberini vermektedir.

İşçi ve emekçi sınıfların bu düzen içinde bir kurtuluşunun olmadığı, giderek onların gözünde de bir gerçek haline gelmektedir. Sınıf hareketinin sınırlı ve kendisi için talepler ekseninde de olsa belli aralıklarla ileri çıkması sınıf kitlelerinde mayalanan öfkeyi göstermektedir. Sermayenin işçi-emekçileri kandıracak argümanları tükenmekte, manevra olanakları giderek daralmaktadır.

Bugün işçi-emekçi sınıfların yükselen hareketini örgütleyecek ve yönlendirecek işçi sınıfının komünist partisi ihtivacı karşılanmıştır. Bu, sınıf hareketinin hep sancısını çektiği politik önderlik ihtivacının doldurulduğunu göstermektedir. Yaşanan önderlik boşluğunun tümüyle doldurulması ise bugünden sonra yaşanacak pratikle ortaya çıkacaktır. Bütün sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin önündeki görev işçi sınıfının komünist partisine omuz vermek, onun kızıl bayrağını daha yukarı kaldırmaktır.

“Milli Birlik”: MGK çizgisinde tek partide birlik!

Sermaye sınıfı, kendisini en sonunda bir hükümet krizi ile dayatan siyasal krizi yönetmenin bir yolunu, “milli birlik” sloganında buldu. Aslında uzun bir geçmişi olan ve ‘80’li yıllardan itibaren MGK programında tekleşmiş burjuva partilerde ifadesini bulan bu slogan, bugünlerde her yere ve her alana uygulanmaya çalışılmaktadır.

Şeriata karşı “milli birlik”, teröre karşı “milli birlik”, krize karşı “milli birlik”, çetelere karşı “milli birlik” vb...

Özellikle son hükümet krizinden çıkış arayışlarında sermayenin imdadına “Apo krizi” bir hıızır gibi yetişti. Artık hem teröre, hem İtalya’ya, hem futbola, herşeye uyacak bir “milli birlik” şablonuna sahip olmuşlardı. Tüm burjuva partiler hep bir ağızdan bağırmaya başladılar: “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur!”, “Apo katil”, “İtalya kalles”, “Avrupa haçlı”...

Bu şovenist histeri nöbetinde tek “farklı” rol yine MHP’ye, daha doğrusu kontr-gerillanın ülkücülerden oluşan “sivil” militarizmine düştü. Diğer partiler aynı sloganı kim daha yüksek perdeden atacak yarışı yaparlar, MHP sloganın uygulama sahasındaydı. Miting ve yürüyüşlerin organizasyonu, HADEP’lilere linç törenleri, İtalyan Konsolosluğu’nun tacizi, bayraklarının yakılması vb. “eylemleri”nde, “sivil” polislerle birlikte görev ifa ediyordu.

Aslında işin bu cephesinde “milli birlik” tamamıyla sağlandı sayılmalı. Apo’yu ve İtalya’yı tel’in mitingleri ile HADEP baskınlarında ülkenin tüm “milli güçler”i tam bir uyum içinde ve emir-komuta zincirine bağlı olarak çalıştılar. Yani “sivil” polislerle “sivil” faşistlerin eylem birliği sağlandı.

Uyumun en az bu cephedeki kadar sağlandığı bir başka alan ise medya idi. Gerçekten de, bu “milli birlik” seferberliğine katılmayan neredeyse bir tek basın-yayın organı, televizyon-radyo kanalı kalmadı burjuva cephede.

Başka bazı konularda birtakım “fark”lar gösterebilen, hatta zaman zaman aralarında tabak-çanak savaşlarına tutuşan “milli basın”, bu “milli görev”de öylesine bütünleşti ki, bütün bir kampanya süresinde tek gazete almak, tek kanal izlemek yetebilirdi. Aynı argümanlar, aynı resimler, aynı küfürler günler boyu çeşitli gazetelerin kapaklarını aynı biçimde işgal etti. Bu süreçte “farklı” gazetelerde “farklı” haber olarak sadece “farklı” kapak kızlarının “farklı” pozlarına rastlayabilirdiniz.

Yanlış anlaşılmasın, medyadaki bu tekleşme gayet doğaldır. Bilindiği gibi Türkiye’ye “tek tip” modasını yerleştiren askeriyedir. Türk sermayesinin yönetimi altındaki üretimde iş giysisi gibi uygulamalar yaygın olmadığı, sadece resmi kolluk güçleri tek tip kıyafet kullandığı için, tektipleşen medyanın bir diğer adı da mehmetchik medyadır. Ve bu isim ona, bir, kafasının tektipliğinden, iki MGK’nın (aynı anlama gelmek üzere kontr-gerillanın) emirerliğini gönüllü olarak üstlenmesinden dolayı verilmiştir. Ve bu görev bir kez üstlenildikten sonra, artık “vatan vazifesi” her ne suretle olursa olsun yerine getirilecektir.

Her ne suretle olursa olsun: Yalan haber yayma, karalama, iftira, küfür... Yani kontr-gerilla talimnamelerinde emredilen tüm yöntemler, her “vatan-millet-sakarya” kampanyasında olduğu gibi, bu seferberlikte de sonuna kadar kullanıldı. Medyanın

borazanları tarafından en iğrenç şovenizmle Türk halkı, Kürt ve İtalyan halklarına karşı “milli birlik” etrafında bütünleşmeye çağrıldı. Yılmaz hükümetinin çetelerle ilişki iddialarıyla düşürüldüğü unutturulmaya çalışıldı. Türk halkı Kürt ve İtalyan “düşmana” karşı, çete devletinin, çete hükümetinin, çete partilerinin, kontr-gerilla çetelerinin, yani gerçek düşmanının yanında yer almaya çağrıldı. İtalyan dilinde, sözde İtalyan halkı için hazırlanmış olan kanlı spagetti reklamıyla asıl kandırılmak istenen Türk halkı oldu. Oysa kontr-gerilla çetelerinin Maraş’ta karnını deşerek öldürdüğü ana karnındaki kendi bebeklerinden kendi makarnasına, bulgur pilavına damlayan Türk halkının kendi kanıydı.

Sermaye cephesinin “milli birlik” kampanyasında en zorlandığı alan, sanayide “milli birlik” oldu. Çeşitli cephelerden zorlanan işçi-işveren birliği, sadece sendikal ihanet alanında hayata geçirilebildi. Türk-İş ve DİSK ihaneti Ekonomik Sosyal Konsey bildirgesiyle, KESK de geçen hafta yapması gereken yürüyüş ve mitingi iptal kararıyla sermayenin “milli birlik” kampanyasına katıldı. Bunun dışında, gösterilere nispeten ve yer yer kitlesel bir şekilde katılım sağlayan Kamu-Sen’e bağlı kimi sendikalar ise, ancak MHP’nin görevleri kapsamında değerlendirilebilir.

Kriz yönetimi meselesinde “Apo sorunu”nun sermayenin imdadına bir hıızır gibi yetiştiğini söylemiştik. Bu vesileyle estirilen şovenist histeri dalgası, HADEP’in ve dolayısıyla yurtsever Kürt oylarının erken seçim öncesi diskalifiyesi için sonuna kadar kullanıldı. Bunun için her yönetime başvuruldu. Fakat en fazla da teröre... Azgın faşist gruplarla desteklenmiş baskınlarda binlerce Kürt gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı. Gene yüzlerce insanın yaralandığı linç girişimlerinde iki Kürt katledildi. HADEP yöneticilerine yönelik tutuklama gerekçeleri, imkan bulunursa, bu partinin kapatılması doğrultusunda kullanılmak üzere hazırlandı. HADEP’e yönelik bu saldırı, seçimler kadar “uzak” bir hedef güdüyordu. Fakat saldırının daha kısa vadeli amaçları da vardı. Hem uygulanan devlet terörüyle HADEP kitlelerinin gözü yıldırılmaya, hem de şoven histeri çılgınlıklarıyla Türk işçi-emekçiler sersemletilmeye çalışılıyordu.

Bilindiği gibi şoven dalganın bütünleştirebildiği “milli” güçler, sivil polis-sivil faşist güruhtan ibaret oldu. Tüm yaygaraya rağmen Türk işçi-emekçi kitleler dalganın etkisine kapılmayacak kadar sağduyulu davrandı. Ne var ki, aynı şeyi “sersemletme” hedefi için söylemek pek mümkün değil. Evet işçi-emekçi kitleler şovenist gösterilere katılmadılar. Böylece sisteme eklemelenmediler. Fakat iktisadi krizin kendilerini böylesine sıkıştırdığı bir süreçte ekonomik-demokratik hak mücadelesini yükselterek sistemi sıkıştırma, saldırıları göğüsleme imkanı da yakalayamadılar. Kuşkusuz bunun maddi zemini vardı. Önderlik bazında, sendikal ihanet ve siyasi önderlik boşluğu sınıfın temel zaaf alanı olmayı sürdürüyordu. Zaten sistem, böylesine ilkel bir şovenizm kampanyasıyla işçi-emekçi kitleleri sersemletebilme şansını da buradan yakaladı.

MGK tarafından görevlendirilmiş Yılmaz hükümetinin çetelerle birliği, burjuva

düşürülmüş olması, aslında, siyaset meydanı için ciddi bir sorun teşkil etmesi gerekirken, çok kısa zamanda işin o cephesi öylesine örtülebildi ki, sözde hükümeti düşüren aynı parlamento, Yılmaz ve partisini yeni hükümet arayışlarının ana öznesi yapabildi. Seçim hükümetinde başbakanlığın Yılmaz’a verilmesi gündeme getirilebildi. Buna ciddi hiçbir itiraz da gelmedi. Eğer buna rağmen “görev” Ecevit’e verildiyse, bu, merkez sağın “geniş tabanı”nı “solcu” bir başbakanla birleştirerek parlamentoda “milli birlik”e ulaşmak içindir. Zaten, çete bağlantıları açığa çıktıktan sonra bile, “bu kriz ortamında hükümeti yıpratmanın doğru olmadığı” gerekçesiyle gensoruya, hükümetin düşürülmesine vb. şiddetle karşı çıkarak milliyetçiliğini bir kez daha kanıtlama olanağı bulan Ecevit, böylece MGK’nın vereceği her göreve hazır olduğunu da beyan etmişti. Ayrıca MGK’nın da, altından kalkamadığı bu çete hengamesinde Ecevit gibi “dürüst” liderlere ihtiyacı vardı. Burjuvazi bir kez daha tüm hukukunu, geleneğini vb. ni çiğneyerek, parlamentoda en çok milletvekili olan partileri atlayarak DSP’nin başkanını göreve çağırıyor.

Bu gelişmeler, MGK’da tekleşen siyasi iradenin kriz yönetme taktiklerini daha da netleştirmiş oldu. Ordu Refah’a karşı laiklik bayrağını sallayarak, Yılmaz hükümeti eliyle mafya operasyonları düzenleyerek kendini Susurluk davasının dışına çıkarmaya çalıştı. Bunda epeyce de mesafe katetti. Süreçteki tüm gelişmeler (75. yıl, Apo krizi, şeriat tehlikesi vb...) kullanılarak Susurluk tartışmaları kontr-gerilladan (dolayısıyla da ordudan) uzaklaştırıldı. Ordu yeniden “milli birlik”in merkezi, simgesi yapıldı.

Fakat derinleşen ekonomik kriz sistem açısından temel sorun olmayı sürdürüyor.

Ekonomik krizi yönetmek siyaseti yönetmek kadar da kolay değil. İşçi-emekçi yığınların siyasete şimdilik seyirci kalmasıyla Ankara’daki durumu idare etmek mümkünken, günlük nafakası kesilen yığınların fabrikalarda idaresi pek kolay değil. Bunun için sopa siyasetini sürdürmek gerekiyor. Bunun için en “dürüst” başbakanların bile çetelerle işbirliği gerekiyor. IMF’nin direktiflerini harfiyen uygulamak, özelleştirmeleri hızlandırmak, ücretleri kırmak vb. gerekiyor. Bu da demektir ki, iktisadi krizin gemi azağına aldığı bir süreçte kurulacak bu seçim hükümeti, bir kriz hükümeti, bir saldırı hükümeti, bir IMF hükümeti, bir kontr-gerilla hükümeti olacaktır. Ecevit hükümeti, fabrikaları yönetmenin daha da zorlaşacağı önümüzdeki süreçte, Ankara’da da bugün kolay gibi görünen “idare” işinin hiç de kolay olmayacağını öğrenecektir.

Merkez sağın başına geçerek sermayenin “milli birlik”ini kurma görevine talip olan Ecevit’e verilecek en güzel yanıt, işçilerin ve emekçilerin komünist partisi çevresindeki birliği ve mücadelesi olacaktır. Emekçi kitlelerin tek “umudu” artık proletaryanın, onun partisinin devrimci önderliğidir.

Sermayenin sonu gelmeyen “istikrar” arayışı:

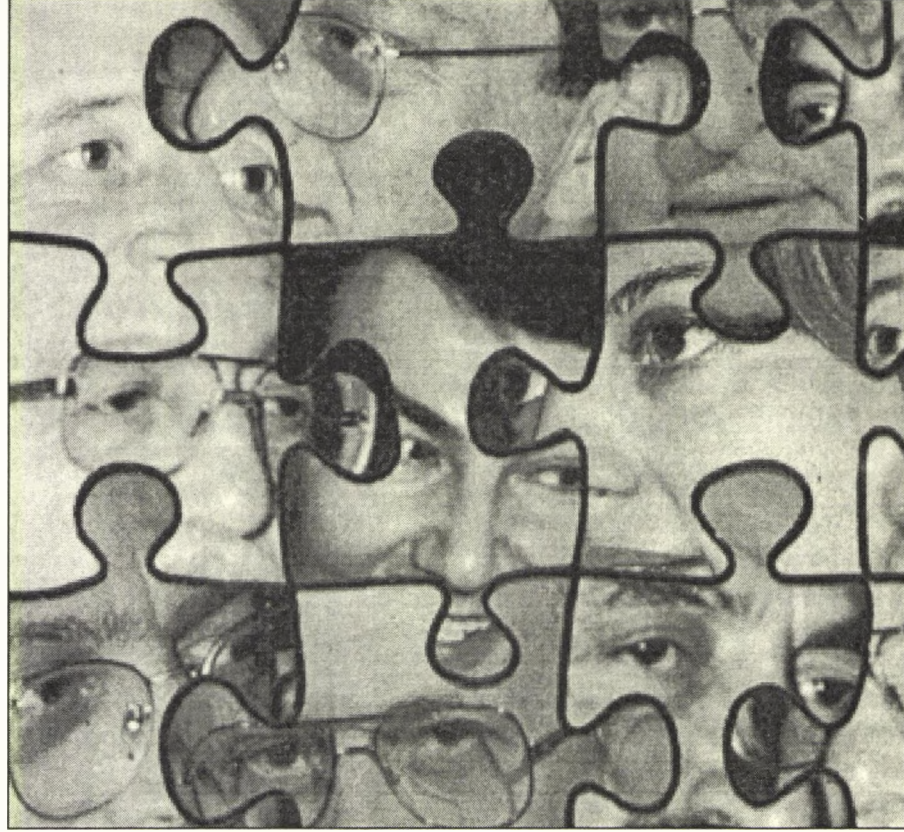
Düzen cephesindeki arayışlar neyin ifadesi?

Düzenin her türlü manevrasına, bu manevraların çoğunun düzen açısından kolay başarılarla sonuçlanmasına karşın sermaye tarafından özlenen “istikrar” koşullarından gün geçtikçe uzaklaşıldığı açığa çıkıyor. Sermayenin çürümüş düzeni kriz üretmeye devam ediyor. Kapitalizm varoldukça krizlerin sonu gelmeyecek. Kriz yönetiminde ne kadar ustalaşılırsa ustalaşılırsın, tüm çabalar sorumlusu oldukları krizin etkilerini yakın bir geleceğe erteleme dışında bir sonuç vermiyor. Bu da her defasında verini işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden daha büyük bir yıkım anlamına gelecek olan yeni krizlere, sermaye sınıfı cephesinden derinleşen krizin faturasını gittikçe artan oranlarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerine yıkmak ve kendi çürümüş düzenlerini ayakta tutmak anlamına gelen yeni “istikrar” arayışlarına bırakıyor.

“İstikrar” arayışları, sermayenin daha güçlü bir hükümet ihtiyacı üzerinden gündemde ilk sıraya yerleşmiş bulunuyor. Ekonomik ve siyasi “istikrar” dillerden düşmeyen bir nakarat haline geliyor. Bu sömürü ve barbarlık düzeninin bekçiliğini üstlenmişlerden seçili ve iyi yönetilen bir korodan dinliyoruz bu nakarati. Bıkıp usanmadan yinelenen bu nakarat çürümüş ve yıkılmayı bekleyen sermaye iktidarının son çırpınışlarıdır.

‘95’ten bu yana altı hükümet geçti. Kriz, altı hükümeti “eskitti”. Yedincisi gündemde, fakat değişmeyen tek şey düzenin krizine hükümet dayanmadığı gerçeği. Siyasal plandaki “belirsizlik” sıkça karşılaşılan ve bir türlü içinden çıkılamayan bir hal alıyor.

Son günlerdeki senaryolar ne olursa olsun, hükümet tartışmaları asıl olarak düzen cephesindeki “istikrar” arayışlarının ürünü olarak

gündeme geliyor. “İstikrar” arayışlarının bir parçası olarak anlam kazanıyor.

“Suriye krizi” ile birlikte tırmandırılan, 75. yıl kutlamalarıyla sürdürülen ve son olarak da “İtalya krizi” ile yaratılmak istenen atmosferin aslında düzenin bir sıkışmışlığının sonucu olduğunu da bu noktadan hareket ederek söyleyebiliriz. Ekonomik ve siyasi kriz içindeki sermaye iktidarının iç ve dış her türlü gündemi kullanarak, her gelişmeyi bir vesile sayarak, dahası olmadık gündemler yaratarak oluşturmaya çalıştığı “milli birlik” tablosu, bu krizden bir çıkış olmasa da krizin yönetimi noktasında oynanan son kozlar olarak görülmelidir.

Düzenin her türlü manevrasına, bu manevraların çoğunun düzen açısından kolay başarılarla sonuçlanmasına karşın sermaye tarafından özlenen “istikrar” koşullarından gün geçtikçe uzaklaşıldığı açığa çıkıyor. Sermayenin çürümüş düzeni kriz üretmeye devam ediyor. Kapitalizm varoldukça krizlerin sonu gelmeyecek. Kriz yönetiminde ne kadar ustalaşılırsa ustalaşılırsın, tüm çabalar sorumlusu oldukları krizin etkilerini yakın bir geleceğe erteleme dışında bir sonuç vermiyor. Bu da her defasında yerini işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden daha büyük bir yıkım anlamına gelecek olan yeni krizlere, sermaye sınıfı cephesinden derinleşen krizin faturasını gittikçe artan oranlarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerine yıkmak ve kendi çürümüş düzenlerini ayakta tutmak anlamına gelen yeni “istikrar” arayışlarına bırakıyor.

dışında bir sonuç vermiyor. Bu da her defasında yerini işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden daha büyük bir yıkım anlamına gelecek olan yeni krizlere, sermaye sınıfı cephesinden derinleşen krizin faturasını gittikçe artan oranlarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerine yıkmak ve kendi çürümüş düzenlerini ayakta tutmak anlamına gelen yeni “istikrar” arayışlarına bırakıyor.

Düzen cephesindeki “istikrar” arayışlarının ardında, asıl olarak, giderek olgunlaşmakta olan ekonomik kriz ve bu krizin koşulladığı siyasi kriz yatmaktadır.

Gelinen yerde Türkiye sanayisinin iki kilit sektörü olan metal ve tekstil başta olmak üzere üretim durma noktasına gelmiştir. Krizin ilk yıkıcı etkileri kapıları çalmıştır.

Metal işkolundaki toplu sözleşme yoğun bir saldırı dönemi olarak sonlanmıştır, saldırılar sürmektedir. Metal işçisine dayatılan faturanın daha da ağır bugün tekstil işkolundaki toplu sözleşme süreci üzerinden tekstil işçisine dayatılıyor.

Gaziantep’te Eylül-Ekim ayları içerisinde 10 bin 500 işçi işten çıkarıldı. Aynı zamanda tekstil sektöründe

işten çıkarılan işçilerin çalışanlara oranının %15 olduğu söyleniyor. Bursa’da 500 dokumacı kepenk indirdi. Edirne’de Park Tekstil fabrikasındaki grev kararı sonrasında işverenin “lokavt” ilan edilişle bin işçi işinden oldu. Bursa’da tekstil işçilerine yönelik ücretsiz “Ramazan tatili” gündemde. Birçok tekstil fabrikasında 2-3 vardiyadan tek vardiyaya geçiş yaşandı. Yine Bursa’da TOFAŞ ve Renault’un üretimi yavaşlatma kararı alındı, yaşanan tensikat saldırısının ardından şimdi de çalışma süresi 5 saate indirilmiş bulunuyor. Büyük fabrikalarda alınan üretim yavaşlatma kararı yan sanayiye de vuracak. Yalnızca Ege’de 200 tekstil işletmesinin kapısına kilit vuruldu... Tüm bunlar tabloyu net bir biçimde ortaya koyuyor.

Belirginleşen tablodan sermaye sınıfının kriz “çözümü”nden ne anladığını, işçi sınıfı ve emekçilere ne türden bir yıkım dayatıldığını çıkarabilmek mümkün. Uygulamaya sokulan IMF-TÜSİAD yıkım programının en ufak bir esneme şansına sahip olunmadan uygulamaya sokulmuş olması bundandır. Kaldı ki kapitalist dünya ekonomisinin içinde bulunduğu kriz dalgasının kendini yeni yeni hissettirdiği de düşünülürse, ilk yıkıcı etkileri ile karşı karşıya olunan sürecin gerçek anlamını çıkarmak kolaylaşacaktır.

Düzenin siyasi “istikrar” arayışları tam da bu noktada devreye girmektedir. Düzen cephesindeki siyasi “istikrar” arayışları, sermayenin daha yoğun bir sömürü için “dikensiz bir sömürü cenneti” hayaline denk düşüyor. Sermayenin daha güçlü bir hükümet ihtiyacı da bu tablo içinde bir anlam kazanıyor. Krizi yönetme planlarının bir parçası olarak gündeme geliyor.

“Ekonomik istikrar için siyasi istikrar” arayışları gündemden düşmese de, arayışları hızlandıran siyasi kriz koşulları tam da derinleşen ekonomik krizden besleniyor. Sonu gelmeyecek arayışların artık bir kısır döngüye dönüştüğü bu tablo, ancak işçi sınıfının sermayenin krizi yönetme planlarını boşa çıkarması ve sermaye iktidarını kendi krizinin batağına gömmesiyle sonlanacaktır.

Sermayenin “istikrar” hayalleri ve servet-sefalet kutuplaşmasının katı gerçekliği

Sendika bürokrasisi eliyle cendere altına almaya çalıştığı; bu başarısızlığında karşısına polisle, jandarmayla çıktığı; iskenceyi, kaçırmaları, kayıpları olağan bir uygulama haline getirerek sindirmeye çalıştığı; çete artıkları, hırsızlar, iskencecileri bir bir aklarken üzerlerinde DGM terörünü estirdiği; söz-basın-gösteri özgürlüklerini ellerinden alarak susturmaya çalıştığı; ve kendi çizdikleri sınırların dahi dışına çıkarak ekonomik ve siyasal alanda topyekün bir saldırıya geçtiği milyonların tepkisi ve öfkesi çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarını her geçen gün aradığı “istikrar”dan uzaklaştıracak, onu bir düştan ibaret kılacaktır.

Düzen cephesindeki sonu gelmeyen siyasal “istikrar” arayışları yaşanan sıkışmışlığın bir göstergesidir. Sermaye devletinin aczini ortaya koyan bir tablodur. İşçi sınıfı ve emekçilere dayatılacak yıkımın boyutlarının, temelleri çatırdayan sermaye iktidarının korkularını besliyor oluşu şaşırtıcı değildir. Sorumlusu oldukları krizin batağına gömülme/ gömüleceklerinden korkuyorlar. Korkularını “sosyal patlama” endişesini sık sık dile getirerek ortaya koyuyorlar. Yoğun tensikatların devam ettiği bir süreçte işsiz kalanlar için “patlamaya hazır bir bomba” nitelemesini uygun görüyorlar.

Derinleşen ekonomik kriz sermayenin yıllardır süren “istikrar” ihtiyacını daha da yakıcı kılıyor.

Derinleşen ekonomik ve siyasal kriz koşullarında sermayenin daha güçlü bir hükümet ihtiyacı son yıllarda neredeyse yap-boz oyununa dönen hükümet arayışlarında kendini buluyor. Denenmedik kalmadı gibi. Halbuki “yenilenen” hükümetler hiçbir zaman efendilerinin ihtiyaçlarını karşılamak noktasında kusur etmemişlerdi. Fakat sorun ne kadar çizilmeye çalışılırsa çalışılırsın silikleşen ayırım çizgileriyle, esneme payı olmayan tek bir programla düzen partilerinin emekçi yığınların en ufak bir talebine dahi yanıt veremez oluşudur. Sorun çürüten ve kokuşan düzenlerinin vitrini sayılabilecek bir kurum olan parlamentonun biçimsel işlevinin dahi tartışılır hale gelmiş olmasıdır.

Tarihleri boyunca emekçi kitleleri

kucaklayamamışlardı. Bundan sonra da kucaklayamayacaklar. Söz konusu olan her gün biraz daha derinleşen bir uçurumdur: Yani servet-sefalet kutuplaşması.

Ekonomik kriz, işçi sınıfı ve emekçilere dayatılan yıkım, çelişkeleri ve bunun yarattığı uçurumu derinleştirmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere sömürü ve sefalet koşullarından başka vaad edebilecekleri ne kalmıştır? “Fedakarlık” masalları ne kadar karşılık bulabilecekler? Ya da emekçi kitlelerin artık “feda” edecekleri neleri kalmıştır zincirlerinden başka! Sofralarındaki son kırıntıya kadar göz dikilmiş olan emekçi yığınların öfkesi er geç fabrikalardan, atölyelerden çıkarak sokaklara taşacaktır.

Çırpındıkça batmaya mahkumdurlar. Aradıkları “istikrar” bir düş oluştuktan öteye geçemeyektir. Derinleşen servet-sefalet kutuplaşmasının, derinleşen uçurumun katı gerçekliği karşısında eriyip gideceklerdir.

Krizin dibe vurmasıyla metalde ve tekstilde durma noktasına gelen üretimin faturasını düşünün birkez. Tensikatlar, açlık ordusuna katılan yüzbinler, korkularını besleyen yüzbinler demek.

Özelleştirmelerle, esnek üretimle, taşeronlaştırmalarla daha katıksız bir sömürü vaadedilen emekçi kitleler korkularını daha da besleyecektir.

Ellerindeki sosyal haklarının kırıntılarına dahi el koymak isten-

mezarda emeklilik reva görülen, parası kadar sağlık hizmetine hakkı olduğu düşünülen kitleler korkutacaktır onları.

Ücretlerini emperyalist efendileriyle oturdukları masalarda belirledikleri ve yaşamları üzerinde “buçuk” hesabı yaptıkları emekçiler korkularını besleyecektir.

Sendika bürokrasisi eliyle cendere altına almaya çalıştığı; bu başarısızlığında karşısına polisle, jandarmayla çıktığı; iskenceyi, kaçırmaları, kayıpları olağan bir uygulama haline getirerek sindirmeye çalıştığı; çete artıkları, hırsızlar, iskencecileri bir bir aklarken üzerlerinde DGM terörünü estirdiği; söz-basın-gösteri özgürlüklerini ellerinden alarak susturmaya çalıştığı; ve kendi çizdikleri sınırların dahi dışına çıkarak ekonomik ve siyasal alanda topyekün bir saldırıya geçtiği milyonların tepkisi ve öfkesi çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarını her geçen gün aradığı “istikrar”dan uzaklaştıracak, onu bir düştan ibaret

Sömürgeci düzeninizin inkar ve imha politikalarına karşı direnen kardeş Kürt halkı korkularınızı besleyecektir. Telaffuz etmekten bile geri durduğunuz Kürt sorunu, istesiniz de istemeseniz de kulaklarınızdan silinmeyecektir. Şovenist histeri kampanyalarınızla kitleleri bu kirli savaşta yanınıza alamadınız/alamayacaksınız. Bir avuç beslemenizle sergilediğiniz ilkelilikler sizi kurtaramayacak. Binlerce kişiyi gözaltına alsanız, yüzlercesini tutuklasanız ve katletseniz de kardeş Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini boğamayacaksınız. Bu öfkenin özlediğiniz “istikrar”ın temellerini sarsmasına engel olamayacaksınız.

Emperyalizme uşaklığı kılavuz edinen, halklara düşmanlık politikasını pekiştiren çürümüş ve kokuşmuş düzende “istikrar” arayışlarınız nafiledir.

Ve korkularınız parti silahını kuşanan işçi sınıfı tarafından gerçek kılınacaktır.

Parlamentoda nöbet değişimi: Yeni saldırı hükümeti kapıda!

Türkiye kapitalizmi ekonomik ve siyasal olarak tarihinin en büyük tıkanıklığını yaşıyor, işçi ve emekçilerin sefalet mahkum yaşamları her geçen gün ağırlaşıyor. Tekelci burjuvazinin ve ekonominin tüm alanlarına hükmeden mafyacı kapitalistlerin daha lüks yaşama istemlerinin, daha fazla rant kapma heveslerinin bir sonucudur tüm bunlar. Bu istem ve hevestendir ki, burjuvaziye tüm sömürü alanları “dar” gelmeye başlamıştır. Sermaye sınıfı artık işçi sınıfının emeğini sömürmekle yetinmiyor. Kapitalist sistemin bağrında artı-değer sömürsünden pay kapma savaşlarının, bugün, yani onun çürüyen ve can çekişen döneminde hayali ihracata, uyuşturucu ticaretine, kara para aklamaya, fuhuş sektörüne vb. kadar genişlemesinin tek nedeni bu olgudur.

Bunun bir sonucu olarak, düzenin siyasal alandaki çürümüşlüğü, kokuşmuşluğunu meclisin kürsülerinden izliyoruz artık. Korkmaz Yiğit'in kasetler dünyasına bomba gibi düşen ve daha ‘ilk bölümü’yle hükümeti düşürmeye yeten albümünün ortaya çıkardığı en önemli gerçek, mafyanın “tek başına” olmadığı, meclisin de bu kirlenmeden nasipsiz ve “masum” kalmadığı oldu. Kasetin yapımı “anonim”di ve “şarkı”lar koro halinde söylenmişti. Kontr-gerilla elemanlarından, Çakıcı'ya, Eymür'e, Evcil'e, Korkmaz Yiğit'ten üst düzey ordu bürokratlarına, M. Yılmaz'dan hükümet bileşenlerine ve “temiz” kalmış sosyal-demokrat CHP'ye kadar hepsi bu koroya ses katmıştı. Özelleştirmelerin (özelde Türkbank ihalesinin) devlet eliyle mafyaya peşkeş çekilmesinde bir kez daha görüldüğü gibi; düzenin hiçbir kurumu, hiçbir partisi bu kirliliğin dışında değildir. “Yüce Meclis”; siyasi parti temsilcilerini de içine alan ve çürüyen, kokuşan burjuva cumhuriyetinin bir aynasına dönüşen çete savaşlarının, ihale kavgalarının, tehdit, şantaj ve cinayetlerin gerçekleştiği/planlandığı yer olmuştur.

Devlet tüm bu pislikleri bir taraftan örtbas etmeye çalışırken, diğer taraftan da işçi ve emekçilere kanıksattırmaya, sıradan güncel gelişmeler olarak sunmaya çalışıyor. Burjuva cepheye başka bir seçenek de yok. Ekonomik çürüme ve kültürel/ahlaki yozlaşma dibe vurmuştur. Özellikle “talihsiz” Susurluk kazasıyla

başlayan süreç, bugün tüm tahrip edici etkileriyle derinleşerek sürüyor. Burjuva devletin ve satılık medyasının akıntıyı tersine çevirme çabalarına rağmen pislik tüm çıplaklığıyla düzenin damarlarında akmaya devam ediyor. En büyük mafya organizasyonu devletin, bunları gizleme ve kendini temize çıkarma olanakları daralınca kitleleri pislige alıştırma, yolsuzlukları, skandalları doğal ve sıradan olaylar olarak gösterme çabaları artıyor. Burjuva siyaset ahırında, MGK-TÜSİAD hükümetinin yolsuzluklar yüzünden düşmesi, bu yüzden ki oldu-bittiye getiriliyor, hiçbir şey olmamış gibi davranılıyor. Dahası bu büyük bir pişkinlikle “parlamentonun demokratik işleyişi”nin bir göstergesi olarak lanse ediliyor. Cumhurbaşkanı Demirel “hükümet usulüne göre düştü, yenisi de usulüne göre kurulacak” açıklamasını yaparak, M. Yılmaz da “hükümetin demokratik yollardan göreve gelmesinde (MGK atamaları burjuva demokrasisinin usulünden olsa gerek) ve ayrılmasında yadırganacak bir şey yok” diyerek durumu meşrulaştırmaya, geçiştirmeye çalışıyorlar.

Kasetler savaşı ile birlikte parlamento şahsında sermaye devletin içine düştüğü siyasal iflas; Abdullah Öcalan'ın İtalya'da “yakalanması”yla ve bunun Kürt halkına karşı şovenist kampanyaya dönüştürülmesiyle örtülmeye çalışıldı. Kurt ulumalarının yarattığı gürültünün arkasında düzen, burjuva partiler üzerinden kendini aklama, çeteleri unutturma telaşına girdi. Tüm burjuva partiler de, “milli birlik ve beraberlik” argümanına sarılarak “bu zor ve sancılı dönemde devleti daha fazla yıpratmama”ya özen gösterdi.

Hükümetin düşürülmesi için gensoruyu veren, çetelerle özdeşleşmesine rağmen çete karşıtı olarak yeniden piyasaya sürülen partiler de aynı yolu izledi. Sözkonusu olan,

işçi sınıfı ve emekçilere karşı burjuvazinin sınıf çıkarlarını korumak olunca, burjuva partilerinden de ortak bir irade ile pisliliğin üstünü örtmek dışında başka bir şey de beklenemezdi. Nitekim M. Yılmaz ve T. Çiller'in “malvarlığı soruşturma komisyonları”nda karşılıklı olarak birbirlerini aklamaları, DSP, FP ve kısmen de CHP'nin buna destek sunması, sadece burjuva partilerinde “her türlü sınırı aşan” ahlaki çürümeyi göstermekle kalmadı, aynı zamanda pisliliği üretenlerin pisliliği yağdıramayacaklarını da gösterdi. M. Yılmaz hakkında açılan Kurtköy Havaalanı ihalesine fesat karıştırmak, SEKA fidanlığını bedelsiz vermek, POAŞ ihaleleri, Telsim ve Turkcell firmalarıyla imzalanan sözleşmelere uymayarak devleti gelir kaybına uğratmak ve ayrıca T. Çiller hakkında açılan TEDAŞ ve TOFAŞ'ta yolsuzluk, örtülü ödenek vb. gibi soruşturmaların da şimdiden aynı akıbeti yaşayacağını söyleyebiliriz.

Karşılıklı aklanma operasyonu bir daha gösterdi ki, it iti ısırmasın. Yıllardır karşılıklı söylenmedik laf bırakmayan ve hatta birbirini “devleti bölmekle”, “halkın parasını gaspetmekle”, “teröre destek çıkmakla”, “çeteleri korumakla” itham edenler bir anda tüm tükürdüklerini yaladılar. Çiller “biz siyasi linç ve intikam peşinde değiliz, devletin çıkarları için her türlü fedakarlığı yapmaya hazırız” diyerek burjuvazinin yeni dönem sınıf ihtiyaçlarını ve “bir beygir yükü dosya”dan aklanmanın mantığını vurgulamış oldu.

ANAP milletvekili ve soruşturma komisyonu üyesi Nuri Yabuz “Geçmişte bu ülkeye hizmet eden bakan ve başbakanların böyle tahkikat komisyonlarında adeta yargılanırcasına incelenmesinin” vicdanına ters düştüğünü ifade ederek, FP milletvekili Mustafa Yünlüoğlu ise “milletvekillerinin soruşturmalara

değil, ülkenin kalkınmasına yönelik meselelerle ilgilenmesini” isteyerek partilerinin yolsuzluklara karşı tutumunu ifade ettiler.

Sözde solcu, gerçekte ise kontr-gerillacı DYP'den aşağı kalır bir yanı kalmayan, Kürt halkının azılı düşmanı olarak ün salmış Ecevit ise “arkadaşlar eski defterlerini kapatıp, yeni defterlerin (yeni yolsuzlukların) açılmasını düşünmüş” açıklamasını yaparak sermayenin faşist diktatörlüğünün bekçilerini bu tür “gereksiz” sorunlarla zaman kaybetmemeleri konusunda uyardı ve sermayenin “güçlü hükümet” arayışlarına yanıt olacak koalisyonları küçük hesaplar yapmadan kurlarını istedi.

Tüm bunlar kurulacak MGK-TÜSİAD hükümetinin niteliğine de ışık tutuyor. Yani kurulacak yeni hükümetin bu tablo üzerinden şekilleneceği şimdiden belli. Dolayısıyla çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzeninin “ara hükümet”, “seçim hükümeti” vb. arayışları bir vitrin değiştirme, imaj tazeleme çabasıdır. Üç yılda üç hükümet eskiten bir ülkede, hükümet değişikliğinin bundan öte bir anlamı da olamaz.

Nitekim Susurluk'un baş aktörü DYP'nin mafya karşıtlığı içinde yeniden sahneye sokulması, ömrü 90 gün bile olamayan Anayol'un ikinci kez denemesi önerileri, yolsuzluklar yüzünden çöken hükümetin bileşenlerinin yeni hükümette de yer alabilmesine olanak tanıyan formülasyonlara ağırlık verilmesi, komplolar ve milletvekili pazarlarının yeniden açılması, düzenin içine düştüğü çözümsüzlüğü ve sermaye krizinin geldiği aşamayı özetliyor.

Kurulacak hükümet ister ANAP-DYP-DSP koalisyonu şeklinde olsun, isterse DYP-FP-CHP biçiminde, 55. hükümetten farklı hiçbir yanı olmayacaktır. Yeni MGK-TÜSİAD hükümeti; İMF eliyle hazırlanan ve özelleştirmelerin kapsamını genişleten

1999 istikrar programını (saldırı programı) uygulamaya sokacak, krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkaracak ve Kürt halkına karşı savaşı daha da tırmandıracak bir terör ve saldırı hükümeti olacaktır. Son nokta olarak şu söylenmelidir ki; sınıf hareketi ve emekçiler cephesinde güçlü bir karşı koyuş örgütlenmedikçe, sermaye düzeni kendisi için en olumsuz kriz ortamında bile kendisini tahkim etme olanağını yaratacaktır.

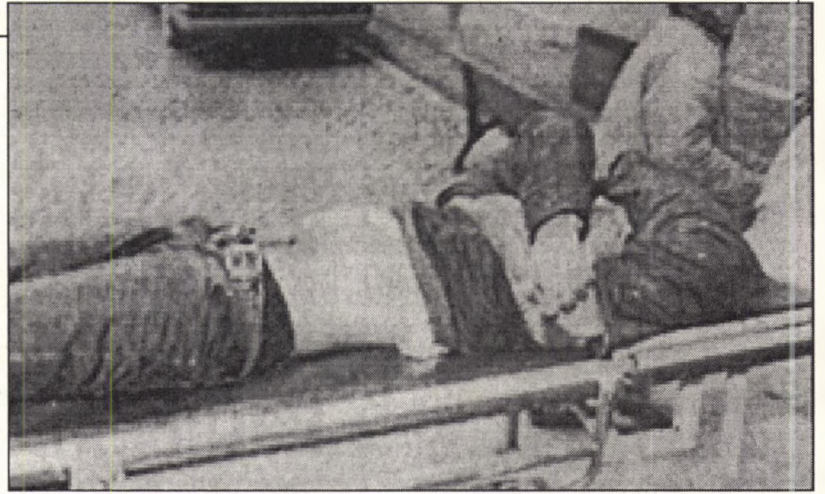
Şovenist histeri dalgası sürüyor:

İstanbul Üniversitesi'nde faşist saldırı!

Bir süreden beri kitlelerin çürümüş düzen gerçekliğine karşı gelişebilecek mücadele dinamikleri bir şovenizm kampanyasıyla bir başka yöne aktarılmaya çalışılıyor. Burjuva devlet, sivil faşist hareketten sermaye uşağı medyaya kadar bütün özel savaş aygıtlarını devreye sokarak yürütüyor bu kampanyayı. Tüm kamuoyu şovenist bir histeri dalgasının etkisi altına alınmaya çalışılıyor. Kürt halkı yeni ve üst düzey saldırılara maruz kalıyor ve bu büyük bir meşrulukla açıktan yapılıyor. Şehit asker analarının gözyaşlarından şampiyonlar ligi futbol karşılaşmalarına kadar herşey düzenin halklararası düşmanlığı yayma politikasına alet ediliyor.

Bir süreden beri bu şovenist kampanyanın üniversitelere de taşınması söz konusudur. İzmir'de, İstanbul'da ve başka bazı kentlerde üniversiteler üzerinden yaşanan faşist saldırılar bu sürecin önünü açmıştır. Bu faşist saldırılar İstanbul'da çeşitli üniversitelerden

yanıtını almıştır da. Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde yaşanan faşist saldırı böyle bir süreç üzerinden gelişmiştir. Üniversitelerde 'kuş uçurtmayan' polisin denetiminde, ellerindeki satır, bıçak, sopa gibi silahlarla rektörlük önünde toplanan faşistler, kafatasçı çığlıklarla gözü dönmüş bir şekilde devrimci öğrencilere saldırmıştır. Saldırı sonrası olay yerine gelen polis ise faşistlerin bıçaklarıyla, satırlarıyla olay yerinden uzaklaşmasına seyinci kalmak bir yana, tıpkı saldırıda olduğu gibi bunu da bizzat örgütlemiştir. Saldırı sırasında ikisi ağır 7 öğrenci satır ve bıçak darbeleriyle yaralanmıştır. Saldırıya uğrayanlar adeta sığındıkları SBF'ye hapsedilirken, bıçaklı-satırlı azgın faşistlerin önce Rektörlük önünde oturma eylemi, sonra da Beyazıt'ta basın açıklaması yapmalarına göz yumulmuştur. Devrimci öğrencilerse SBF'de bir süre

kaldıktan sonra sloganlarla Beyazıt'a açılan ana kapıya gelip diğer fakültelerden destek için gelen bir grup öğrenciyle birleşerek bir basın açıklaması yaptıktan sonra dağılmışlardır.

Kuşkusuz üniversitelerin çeşitli yönleriyle diğer alanlardan farklı

bir yeri vardır. Üniversitelerde sivil faşist hareketin kirli bir geçmişi vardır. Polisin saldırıları körüklediği ve bu kesime açıktan destek verdiği bilinmektedir. Zira saldırı sonrası çıkan burjuva gazeteler bile, geçen yıllarda üniversitede bir öğrenciyi silahla

yaraladığı için ceza alan faşiste "yine en önde" tarzında dikkat çektiler. Bu bağlamda şovenist histeri dalgasıyla yaratılmak istenen halklararası çatışmanın gerçek yüzünü üniversitelerdeki faşist saldırılar üzerinden açığa dökmek fırsatı olmuştur. Olayın Türk-Kürt çatışması şeklinde oluşturulmaya çalışılan eksenini parçalayabilmek ve sermayenin bu dalgayı yaratmada kullandığı en büyük araç olan sivil faşist hareketin gerçek yüzünü en geniş kitlelere gösterebilmek gerekmektedir. Bunu olanaklı kılabilen şey "Şovenist histeri dalgasına son, yaşasın halkların kardeşliği" şiarı temelinde geliştirilecek birleşik ve militan mücadele hattının örülebilmesi olacaktır.

Safları sıklaştıralım!

Ekim Gençliği'nin saldırısının ertesi günü dağıttığı bildiriyi yayınlıyoruz:

Bir süredir ülke gündemine ve günlük yaşamımıza zorla pompalanan şovenizm, zaman içinde histeri boyutlarına ulaşmış, kardeş Kürt halkına yoğun bir saldırı dalgasının zemini hazırlamıştı. Sermaye devletin resmi ve sivil faşist güç ve odakları tarafından yürütülen bu kirli ve iğrenç kampanya süresince yaşanan insanlık dışı olaylar henüz hafızalarımızda canlıdır. Kuşkusuz çürümüş burjuva düzen ve onun çeteleşmiş devleti bilinçli olarak yarattığı şovenist histeri dalgasıyla kendi sonunu hazırlayacak olan işçi-emekçi kitleleri ve gençliği manipüle etmeyi amaçlıyor.

Gelinen yerde bu azgın şovenist histeri dalgası bugün yanıbaşımızda kan akıtmaktadır. Geçtiğimiz hafta İzmir'de ve YTÜ'de gerçekleşen faşist saldırılara dün bir yenisi daha eklendi. Merkez Kampüs'te arkadaşlarımıza sivil faşistler tarafından düzenlenen satırlı-bıçaklı saldırı da ikisi ağır olmak üzere 7 arkadaşımız yaralandı. Malumdur ki bütün bunlar en küçük bir akademik-

demokratik hak istemimizde dahi karşımıza dikilen ve üniversite kapısında bize ait ne varsa türlü türlü kontrollerden geçiren ve dün bize saldıranlarla aynı kumaştan dokunan polisin gözleri önünde gerçekleşti.

Üniversiteli olmanın, aydın olmanın, hatta insan olmanın ağır sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuz bir dönemi daha yaşıyoruz. İnsanlaşmanın yolu bu iğrençliklere karşı sessiz kalmamamızdan geçiyor. Ya susmayıp haykırarak insanlaşacağız, ya da sustuğumuz sürece insanlık onurumuzu kaybedeceğiz.

İspanya'da Franko faşizmi döneminde öğretim üyeleri ve öğrenciler "Faşizm ülkenin her yerine girse de üniversiteye ancak bizlerin cesetlerini çiğneyerek girebilir!" diyorlardı. Bugün faşistler üniversitemizde kan akıtmaktadır.

Onurlu bir geleceğin yolu faşist çeteleri, polisi ve sermayesiyle akan kanın ve içinde yüzmeye zorlandığımız pisliğin gerçek temeli olan burjuva düzenini tarihin çöplüğüne göndermekten geçiyor.

İ.Ü. Ekim Gençliği

İşçi-emekçi-gençlik birleşik-militan mücadeleye!

Kahrolsun şovenizm, yaşasın halkların kardeşliği!

Hemen hangi gazeteye, hangi TV'ye baksan bıkırtıcı bir şekilde tekrarlanan görüntüler/haberler hep aynı; "Çetebaşı, bebek katili Apo'yu bize verin, şehit analarının gözyaşları" vs. vs.

Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin 14 yıllık mücadeleye seyrinde bu tür haberleri belli seyirde ve sürekli bir dozda izledik. Fakat Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle beyinleri sermaye devleti tarafından adeta felç edilmiş kitlelere bu faşist sloganlar daha yüksek dozda ve daha yoğunluklu olarak şırıngalanmaya başlandı. Başta sermaye borazancısı medya kuruluşları, onun satılık kalemşörleri olmak üzere devlet, dört koldan şovenist propagandayı yükselterek A. Öcalan'ın İtalya'ya geçişini Kürt ulusal mücadelesine bir karşı saldırı, vurulacak bir darbe haline getirmeye çalıştı.

Sermaye devletinin amacı açık. 14 yıldır topuyla, tüfeğiyle, kontr-medyasıyla sürdürdüğü kirli imha savaşında Kürt ulusunun umudunu yokemediği gibi iyice teşhir olmaya başladığından en küçük fırsatı dahi değerlendirme telaşındadır.

A. Öcalan'ın İtalya'ya geçişini, "Apo İtalya'da yakalandı" haberleriyle ve sevinç çığlıklarıyla duyuran sistem, peşinden seyreden gelişmelerle adeta kuduz bir köpek gibi

saldırganlaştırdı. Apo yakalanmamış -PKK'nin açıklanmasına göre- İtalyan hükümetiyle yapılan bir anlaşma sonucu Roma'ya gitmişti.

TC polis aracılığıyla sivil faşistlerini hemen harekete geçirdi. Zaten böyle provokatif olaylarda deneyimli olan kontracı Türk devleti "A. Öcalan koşulsuz serbest bırakılsın" talebiyle açlık grevine başlayan HADEP'lilere, yurtsever Kürtlere saldırıya geçti. Yaşlı Kürt kadınlarını üniformalı faşistleriyle sürükleyerek gözaltına alırken, yer yer "teröre lanet edenlerin öfkesi" demogojisiyle linç etme provalara yaptı. Nitekim şu ana kadar linç girişimi ve peşinden polis işkencesi sonucu 2 yurtsever hayatını kaybetti.

Bugün A. Öcalan'a (ve Kürt ulusal hareketine) bebek katili, uyuşturucu kaçakçısı iftiralılarıyla kara çalmaya çalışan Türk devletinin, daha dün Susurluk'ta panzerlerle Ortadoğu'nun uyuşturucu trafiğini sağladığı, ülkeyi kara para aklama cennetine çevirdiği, parlamentosunda kendine ait bir cinayet, pis işler şebekesi olmayan milletvekilinin nadir bulunduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi de tam bir yavuz hırsız edasıyla ulusal devrimcilere bebek katili, uyuşturucu kaçakçısı yaftasını yapıştırmaya çalışıyor.

Sermaye devleti "Apo bize verilsin" çığırtkanlıklarıyla

aslında yapmak istediğini yaptı. A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişinden hemen önce sermayenin iki sadık uşağı Tansu Çiller ve Mesut Yılmaz yolsuzluk komisyonlarında alenen birbirlerini akladılar. Susurluk'tan sonra tam bir it dalaşına dönüşen burjuva partiler arası rekabet, "kaset savaşları"nda birbirini teşhire dönmüşken, Korkmaz Yiğit'in daha buzdağının su üstündeki kısmı olduğu açık olan ifadeleriyle apar topar gensoru verildi ve hükümet düşürüldü. Bugün ise hiçbir köşe yazarı, hiçbir TV kanalı "Hükümet neden düştü?" sorusunu sormuyor. Çünkü istenilen olmuş "Apo krizi" tüm pisliklerini perdelemeye yetmişti. Mesela haftalarca gündemin tamamını kaplayan Çakıcı'nın ifadesi artık kimsenin aklına bile gelmiyor. Fakat şunu da iyi bilmeliyiz ki, sermaye devleti normal zamanlarda yapamadığı zamları, işten atmaları, ekonomik-sosyal saldırıları hep böyle "puslu havalarda" yapar. Bugün sokaklarda bölünmezlik, vatanseverlik, bağrıyanık aileler edebiyatı yaparken birkaç gün önce tüpgaza zam yaptı bile. Hem de paketsiz, hükümeteşiz bir ortamda.

Bizler TC'yi iyi tanıyoruz ve unutmadık!

Dün patronun bizi üç kuruşa çalıştırmasına, hayat pahalılığına, zamma-zulme karşı çıktığımızda karşımızda TC'yi bulduk. Binbir umutla geldiğimiz büyük şehirde gecekonduymuzu yıkan yine o idi. Okula gönderdiğimiz oğlumuza, kızımıza alıştırılmaya çalışılan uyuşturucuyu panzeriyle taşıyan yine o idi. Dün bizleri 1 Mayıs'da, Maraş, Sivas, Çorum'da genç-yaşlı, çocuk-çocuk demeden it sürülerine kıydıran, işkencede, zindanda yada kaçırmak suretiyle katleden de o...

Unutmadık ve asla bağışlamayacağız!

Kahrolsun faşist sermaye devleti!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Şovenist saldırganlık sürüyor!

01.12.1998 tarihinde "işgal kuvvetleri" tarafından gece evleri basılan HADEP il yönetim kurulu üyelerinden İl Sekreteri Düzgün Demirçelik, YK üyesi Raşit Güleriyüz, Fatma Akgün, Ahmet Teymurtaş, Nazım Çomak, Sadık Demircan, Fatma Türkeyekul, Davut Tekin, Nejla Şengül, Ercan Özmaş, Elif Tokay, Vedat Demir, il yönetim kurulu üyesi Nazım Çomak'ın babası Cebail Çomak gözaltına alınmıştır. Nazım Çomak 25.11.1998 tarihinde gözaltına alınmış ve 01.12.1998 tarihinde DGM'ye sevk edilmiş, DGM savcılığı tarafından serbest bırakılmıştı.

02.12.1998 tarihinde de yine il yönetim kurulu üyesi Güngör Soydeveli ve Şehmus Aksoy işkence merkezlerine götürüldü. Saat 13.00'de il binası basılarak YK üyesi Mukaddes Kubilay ve Reyhan Çomak gözaltına alındı.

Yanısıra emekçi mahallelerinde insan avına çıkan kolluk güçleri onlarca insanı gözaltına aldı. İsimleri bilinenler Eskiizmir'den Vedat Demir ve Narlıdere'den Mithat Yavuz. Eskiizmir semtinden üç kişinin daha gözaltına alındığı söyleniyor.

Son haftalarda diğer bütün illerde olduğu gibi İzmir de faşizmin ayak sesleriyle sarsılıyor. Hayatın her alanında saldırılar birbirini izliyor. HADEP binalarından sokaklara, mahallelere, üniversitelere yayılan karşı-devrimci şiddet, faşist sermaye diktatörlüğü sesini çıkaranın kafasını kırar imajını vermeye çalışıyor. Perdede tekrar sahnelenen oyun 12 Eylül faşizminin yakalarda taşınan kırmızı karanfile kadar uzanan elini anımsatıyor. Bugün devletin boy hedefi olan emekçi Kürt halkına yönelik bir imha saldırısı yok yalnızca. Onun arkasında kapitalizmin geleceğine duyulan kaygılar var. Tarihin çöplüğünde kendisine ayrılan yerin dolmaması için beyhude bir çabadır bütün saldırılar. Yaşanılan bu iğrenç şiddet saldırıları burjuvazinin topyekün seferberlik ilanının göstergesidir. Sermaye devletinin silahlı birliklerinin hepsi işgal kuvvetlerini andırıyorsa, bu bir yanılsama değil. Temelde yaşanan iki düşmanın savaşı. Birisi bütün kurumlarıyla sermaye diktatörlüğü, diğeri içinde ezilen ulusları da barındıran emek cephesi.

Bugün hedef tahtasında yurtsever Kürt halkı var. Bu nedenle son sözümüz Kemal Pir'in kendi dillerinden haykırdığı; "Faşizm sestene ve ışıktan korkar" olacak.

KESK'in şovenizme utangaç desteği üzerine

Kamu emekçileri hareketi, '98 Mart ayını kaplayan eylemlerden sonra uzun bir suskunluk yaşadı. Gündemini ilkbahar aylarında başlayan genel kurullar ve küçük çaplı sektörel eylemlilikler işgal etti.

KESK-GYK'nın 30 Ekim toplantısında alınan bir dizi eylem kararıyla bu sessizliğin nihayet sona ereceği yönünde bir beklenti oluşmuştu. KESK, 1998 Bütçe Kanunu Tasarısı'nın TBMM Genel Kurulu'na sevk edilmesinin hemen arifesinde, ülkenin 5 ayrı bölgesinden Ankara'ya yürüyüş kolları oluşturmayı planladı. Yürüyüş kollarının Ankara'ya ulaştığı gün ise burada büyük bir de miting yapılacak, kamu çalışanlarının '98 bütçesine "taraf" olduğu duyurulacaktı.

Fakat, 21 Kasım'da olağanüstü olarak yeniden toplanan KESK-GYK, bu kez bir dizi bahane öne sürerek bu eylemleri iptal ettiğini açıkladı. İptal kararı, eylemlere dönük hazırlıkların büyük ölçüde tamamlanmış kamu emekçileri tarafından geniş tepki ile karşılandı. Bazı MYK ve GYK üyeleri ile bağlı sendikaların kimi yöneticileri kararı protesto eden bir deklarasyon yayınladılar. Nihayetinde kamu emekçilerinin dikkati ve tartışmaların odak noktası bir anda (ve yeniden) KESK'in kendi iç süreç ve dengelerine çevrildi.

Yaşananları KESK yönetimindeki reformist-icazetçi anlayışların yeni bir ihaneti olarak değerlendirmek bugün artık yeterli değildir. Elbette ki böyle birşey vardır. İptal kararının altında imzası bulunan liberal bürokratlar bir kez daha kamu emekçilerinin meşru mücadelesinin önünde yürüme, ona önderlik etme yeteneği gösterememişlerdir. Tersine, eylem süreci önünde bir barikata dönüşmüşlerdir. Bunlar bütünüyle doğru, fakat geline yerde eksik kalan değerlendirmelerdir. Eksik olan, genelde reformist hareketin, özelde ise kamu çalışanları hareketi içerisindeki reformist sendika bürokratlarının taşıdıkları misyonun yakın dönemdeki evrimidir. Bunu daha rahat anlatabilmek için biraz geriye gidelim.

Reformist sol akımlar, belli bir süre öncesine kadar ilerici toplumsal muhalefetin bileşenlerinden biri durumundaydı. Ama bu onların tercihi değildi. Düzen siyasetiyle çeşitli bağlar

geliştirme çabalarının önü her defasında bizzat düzen tarafından kesiliyordu.

"28 Şubat"tan sonra ise düzen, Milli Siyaset Belgesi'nde "ılımlılaşan sol" diye nitelendirdiği reformist sol akımlara kendi siyaset arenasında yeni toplumsal-siyasal roller biçti. Kendi düzeninin tahkimi için, reformist sol akımların düzen soluna (somutta CHP) yakınlaşmasının yolunu açtı. Reformist sol akımlar ise politika ve ilişkilerini hızla bu yeni duruma; düzenin önünü açtığı bu yeni "olanağa" uygun olarak düzenleme çabasında gecikmediler.

Reformizmin, yaklaşan seçimde düzen soluyla bir ittifak geliştirme arayışlarına, KESK'e bağlı sendika genel kurullarında bu çevrelerle yapılan ittifaklar eşlik etti.

Reformizmin bu yeni yönelimi daha o günden görünen bir olgu durumundaydı. Ve komünistler, KESK genel kurulunun hemen ardından reformizmin girdiği bu yeni yönelime dikkat çekmişlerdi.

"Yaklaşan seçim süreci ve KESK kongrelerinde yaşanan gelişmeler, reformist sol akımların düzen solu ile ilişkilerinde ve toplumsal siyasal rollerinde önemli değişikliklere işaret ediyor."

Bu değişimin niteliği ise reformist solun bu konudaki en hızlı temsilcisi ÖDP üzerinden şöyle tanımlandı.

"Geline yerde ise yaşanan, ÖDP şahsında, sosyal-reformizmin düzenin resmi solunun çizgisine yedeklenmesi, ve bu yedeklenme yoluyla düzenin

üzerinden MGK-TÜSIAD politikalarının etki ve denetim alanına kaymasıdır. Dolayısıyla bu, işin özünde alana dönük düzen politikalarının temsilciliğine soyunmak, tuttuğu mevzileri düzenin hizmetine sunmak anlamına gelmektedir."

(...)

"Seçimlerde düzen soluyla ittifaka ilişkin tartışmaları, KESK'te Kürt yurtseverlerine ve devrimcilere karşı alınan tutumu, eylem alanlarından ve militan mücadele pratiğinden uzak duruşu, tüm bunları, tekeli burjuvazi-MGK çizgisinde hizaya gelmenin göstergeleri sayıyoruz"

(Reformist solun yeni yönelimi.

Ekim'in 1 Ağustos tarihli sayısında)

Reformizmin bu yeni yöneliminde bugün yeni mesafeler alındığında kuşku yoktur. Eylemi erteleyen KESK bürokratlarının davranışı da buraya oturmakta; gerçek anlamını burada bulmaktadır. Yaşanan reformizmin düzen soluyla bütünleşmesinin yeni ve öncekilerine göre daha ileri bir halkasıdır.

Sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları belli bir bütünlük ve yoğunluk içerisinde zaten devam ediyor. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişinin ardından Kürt halkına yönelik gerici-şoven bir saldırı kampanyası tırmandırılmaya çalışıldı. HADEP binaları ve demokratik kitle örgütleri basıldı, en sıradan sokak eylemlerine bile vahşice saldırıldı; insanlar dayaktan geçirilip tutuklandı. Toplumda

Kürt halkına karşı düşmanlık yaratabilmek için ne gerekiyorsa yapıldı. Sermaye, işçi ve emekçileri de bu dalgaya katmak, onların gözlerini şovenizmin kara perdesiyle kör etmek için elinden geleni yaptı. Yarattığı bu şovenist histeri dalgasına yaslanarak ise işçi ve emekçilere dönük saldırılarını daha da derinleştirmenin hesaplarını yapıyor.

Böylesi bir durumda sermayenin tüm oyunlarını bozacak, kendine dönük saldırı planlarını da, Kürt halkına dönük gerici-şoven dalgayı da gerçek anlamda göğüsleyebilecek tek güç işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü gücüdür. Bunu deneyimlerinden çok iyi bilen sermaye, saldırılarında kendi yolunu düzlerken öncelikle işçi ve emekçi örgütlerine saldırmayı, onları etkisizleştirmeyi veya kendi denetimine almayı hedeflemekte. Reformist sola düzen siyasetinde yer açılması buna dönük bir manevraya, KESK'in eylem iptali de bu manevranın reformist sol şahsında yaşanan bir sonucudur. Zira saldırılar karşısında işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden henüz kayda değer hiçbir ciddi çıkış yaşanmamıştı. Saldırlara karşı az çok güçlü bir çıkışın olanaklarına sahip kamu çalışanlarının "1998 bütçesine taraf olma" vesilesiyle de olsa eylem alanlarına dönmesi bu bakımdan önem taşıyordu. Bu eylemlilik, kamu çalışanları hareketinin taşıdığı mücadele potansiyeli ve biriktirdiği kültürü üzerinden şekil değiştirebilir, daha geniş kesimlerin eyleme çekilmesinin bir ön adımı olabilirdi.

Bunun sermaye tarafından hoş karşılanmayacağını, dahası kendilerini çok daha ciddi bir basınç altında bırakacağını gören reformist bürokratlar, eylemi kırk dereden su getirerek iptal etmekte tereddüt göstermediler. Böylece de düzen soluyla ve onun üzerinden MGK sendikacılığıyla ne denli yakınlaştıklarını en açık bir biçimde ortaya koydular. Kendi saflarını belirlediler. KESK bürokratlarının politikalarını bundan böyle belirleyecek olan kamu çalışanları hareketinin ihtiyaçlarından çok düzenin ihtiyaçları olacaktır. Altan bir basınç oluşturulmadığı durumda bundan hiç kuşku duyulmamalıdır. O halde kamu çalışanlarının önünde eskisinden daha kapsamlı görevler durmaktadır.

TİS görüşmeleri yaklaşıyor

GMİS ihanete hazırlanıyor

18. dönem toplu iş sözleşmesi (TİS) süreci yaklaşıyor. 500 bin kamu işçisini ilgilendiren bu dönemki TİS görüşmeleri Türk-İş üyesi sendikalar adına Türk-İş merkezli oluşturulacak olan bir koordinasyon kurulu tarafından tek elden yürütülecek. Geçen dönemlerin aksine bu dönem hazırlıklarına erken başlanılacağı ve görüşmelerin Ocak ayında başlayacağı açıklanan TİS görüşmelerinde her zamanki gibi işçilerin bu sürece önden yapacakları hazırlıklar büyük önem taşıyor.

Maden işçisinin örgütlendiği sendika olan GMİS de, her TİS öncesi olduğu gibi, bu yıl da işyerlerinde bir anket çalışması yaparak süreci başlattı. Burada asıl olarak bu anket üzerinde duracağız ancak bu konuya geçmeden önce TİS süreçleri üzerine kısa bazı hatırlatmalar yapalım.

TİS süreçleri işçi sınıfının daha iyi çalışma ve yaşam koşulları elde edebilmek için örgütlü gücüyle sermayeye karşı karşıya geldiği dönemlerdir. Ancak bu durum uzun yıllardır Türkiye'de tam tersi olarak işliyor. İşçi sınıfı yeni haklar kazanmak bir yana mevcut kazanımlarını da masabaşlarında bırakarak geçiriyor bu dönemleri. Sendikaların başındaki bürokratlar, TİS masalarından sınıfı sermayeye peşkeş çekip sermayenin saldırı programlarını onaylayarak ayrılıyorlar. Ama sermaye sınıfının gücü de, sendika ağalarının ihaneti de herşeyden önce işçi sınıfının böylesi bir süreci seyirci olarak geçirmesinden kaynaklanıyor. TİS görüşmeleri masabaşlarında kaldıkça ihanet konuşuyor, alanlarda sürdükçe sermayenin dizi titriyor. Bu açıdan metal işçilerinin son eylemlilikleri hatırlanmalıdır. MESS patronları Türk Metal ağalarıyla geçmiş yılların verdiği rahatlıkla saldırı programlarını imzalarken, metal işçilerinin sokaklara taşan öfkesi karşısında, örneğin bir İzmir BMC fabrikası patronu korkusundan işçilere ek sözleşme teklifinde bulunabilmiştir. Kısa süre önce yaşanan metal süreci bu anlamda, TİS sürecinin işçilerin komite vb. örgütlülükleri aracılığı ile bu sürece aktif, eylemli bir şekilde katılmaları gerektiğini gösteriyor.

GMİS yaptığı anket çalışması ile ilk bakışta tabanın istek ve eğilimlerini öğrenerek TİS taslağını buna göre oluşturmak isteyen bir sendika görünümü veriyor. Ancak gerçek ise bunun tam tersidir. Bunu

anlamak için anket formunun içeriğine bakmamız yetecektir.

Anket formunun ikinci sayfasında sendika yönetim kurulunun 18. dönem TİS ile ilgili görüşleri ve anket çalışması ile ilgili açıklaması yer alıyor. Birlikten, bütünlükten, ekonomik hak ve özgürlüklerden bahsedilen bu bölüm birer demagoji olmaktan öteye gidemiyor. Aslında bu açıklama yazısı bundan önceki TİS döneminde yapılan anket formundakinin aynısıdır. Ve bu durumun kendisi bile GMİS ağalarının gerçek amaçlarının ne olduğunu bizlere göstermektedir. Geçen TİS dönemi hatırlanırsa bu kadar laf kalabalığının altında eski kazanımları dahi masabaşında bırakan bir sözleşme çıkmıştı.

Anket soruları ise tam anlamıyla maden işçisinde bir kafa karışıklığı yaratmak, sermayenin dayatmalarını işçilere kabul ettirebilmek için önden zemin hazırlamak ve özerkleştirme gibi kendi kirli çıkarlarını işçilere dayatmak amacını taşıyor.

"Eşel-mobil uygulamasını ne yapmalı?" şeklindeki sorunun kendisi dahi eşel-mobile önden kapı bırakıyor. Çünkü bir önceki TİS'te imzalanan eşel mobilin Türk-İş tarafından kaldırılması için hükümetle görüşmeler yapılmıştı. Peki o dönem ısrarla kaldırılması istenen eşel mobil ne değişti de bugün bir ankette soru olarak getiriliyor? Hem de cevap şıklarının birinde eşel-mobil ücretlerde %30 oranında bir kayıp olduğu ifade edilmişken? "Ücret zammı sizce nasıl olmalıdır?" şeklindeki 2. sorunun dört şikkından üçünün eşel

mobile ilişkin olması da yine GMİS ağalarının eşel-mobile kapı araladıklarını ve bunu işçiye kabul ettirmeye çalıştıklarını göstermektedir. Yine bu sorunun şıklarından hiçbirinde geçmiş kayıpları telafi etmekten söz edilmemektedir. Bu hiç de şaşırtıcı değildir, şaşırtıcı olmadığı gibi 4.

soruyla da herşey apaçık ortaya çıkıyor. GMİS ağaları önümüzdeki dönem artık "özerklik" adı altında patronluğa soyunuyorlar. 4. soru şöyle; "TTK'yı siyasetçilerin oynacağı olmaktan çıkartacak, mesleğinde uzman kişilerin yöneteceği ve çalışanların söz sahibi olacağı özerkleştirme düşüncesine katılıyor musunuz?". "Çalışanların söz sahibi olmasından" ne anlaşılması gerektiği çok açıktır, çalışanları temsilen GMİS ağaları kurumda yönetime taşınacak böylece pastadan daha büyük bir payı alacaklardır. Dolayısıyla GMİS ağaları bu nedenle TİS dönemine bir işçi sendikası olarak değil patron olarak hazırlanmaktadır.

Maden işçileri olarak buradan tek sonuç çıkarmak gerekiyor; geçmiş TİS dönemlerinde satış sözleşmelerine imza atan bürokratların bu dönemde patron olma hevesleriyle daha pervasız ve ihanetçi davranacaklarından şüphe duyulmamalıdır. Buna izin vermeyecek, önüne geçecek tek güç ise işçilerin birliği ve mücadelesidir. Çünkü mücadele konuşmadıkça, ihanet konuşmaya devam edecek...

Zafer bizim olacak!

Yazıma şu an söylenmekte olan bir ezgiden esinlenerek bu başlığı atıyorum. 5:30'da biten bir sabahlanmanın ardından. Emekçi insanlar olarak, her gün güzel bir dünyanın kurulması için çalışırken, her geçen gün daha fazla burjuvazinin baskısı altında kalıyoruz.

Bizler normal mesai olarak günde 11 saat çalışıyoruz. Bu süre 4 saatlik fazla mesai ile birlikte 15 saate çıkmakta. Uyumaya bile zor zaman ayırabiliyoruz. Fabrikada çalışan işçilerin yarısı 18 yaşın altında, okuma çağındaki çocuk yaşta işçilerden oluşmakta. İşe beş dakikadan fazla geç kalanın ücretinin kesileceğini söyleyen, panolar bu yönlü duyurular asan patron, ürettiğimiz altınlardan 1-2 gram eksik çıktığında bizi saatlerce bekletip evlerimize geceyarılarında yolluyor.

Oysa her gün mesaiye kalıp uykusuzluk çektiğimizden ve servis imkanından yoksun olduğumuz için

işe geç kalmamız gayet doğal birşey.

Yemeklerimiz "esirlere" verilen yemeklerden pek farklı değil. Yılbaşı ikramiyelerimiz "ben işçime verdiğim parayla içki içirtmem" bahanesiyle patron tarafından kesiliyor.

Bunlar yalnızca çalıştığım fabrikada yaşanan birkaç sorun.

Öte yandan dünyaya baktığımızda bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin, emekçi halklar üzerinde de baskı ve sömürsünü arttırdığını görüyoruz. Burjuvazi bir yandan savaş çığırtkanlığı yapıyor, diğer yandan da çıkardığı savaşlarda ölen binlerce insanın ardından da timsah gözyaşları döküyor.

Bizim de sömürü ve baskılar karşısında tahammül etmeye sabrımız kalmadı. Bu saldırılar karşısında omuz omuza vererek, özlemini duyduğumuz dünyayı kurmak için emperyalizmin kökünü kazımalıyız!

İzmir'den bir metal işçisi

Özelleştirme saldırısına karşı birleşik mücadele

Bugün gündemdeki konulardan biri özelleştirme cephesindeki son gelişmeler. Gerek sınıf hareketi bünyesinde özelleştirme karşıtı eğilimlerin gelişmesi, gerekse düzen cephesinde özelleştirme saldırısının yürütülmesinde yaşanan gelişmeler, çete ilişkilerinin yansımaları, yeni bir değerlendirmeyi gerekli kılıyor.

Sendika bürokratlarının saldırı karşısındaki tutumu

ANASOL-D hükümetinin IMF ile imzalanan anlaşma çerçevesinde özelleştirmeye hız kazandığı ve bunun yığınlara yönelik saldırıların ilk sırasında yer aldığı biliniyor. Bu dönemde yapılan özelleştirmeler, Özelleştirme İdaresi Başkanı'nın da ifade ettiği gibi, birkaç yıla yayılarak gerçekleştirilebilecek olan özelleştirme uygulamalarına eşdeğerdi. KİT'ler emperyalist ve yerli tekellere peşkeş çekildi. Elli bini aşkın işçi işten atıldı, sendikal örgütlülükler tasfiye edildi. Özelleştirme ile girişilen saldırı, sendika bürokratlarının özelleştirmeyi onaylamaları, böylece sınıfta özelleştirmeye karşı biriken tepkilerin önünde barikat kurmalarıyla, fazla güçlük yaşanmadan uygulandı. Sendika bürokratları sınıfın gözünde en azından muhalif konumlarını korumak kaygısıyla özelleştirmeye biçimsel çerçevede karşı çıktılar. Tabanın eğilim ve dinamiklerini gözeterek, uygulama safhasına geçişte, özelleştirmeye işçi sınıfı için kabul edilebilir bir kılıf giydirmeye çalıştılar: "O zaman bize, işçilere satsınlar!" KİT'lerin sermayesinin tabana yayılarak özerkleştirilmesini talep ederek, çalışanlara hisse satışı yoluyla işçilerin birer sermayedara dönüşeceği yanılsamasını yarattılar. Hisse senetlerinin çalışan işçilere satışı, mülkiyet hakkının geçişi olarak gösterildi. Oysa bu tarz özelleştirilen KİT'lerde (KARDEMİR ve ORÜS) çalışan işçiler bir süre sonra hisse senetlerini satmak zoruna kaldılar. Sermaye sahibi olmak bir yana, daha yoğun bir sömürü ve sefalet içinde buldular kendilerini.

Bu arada sendika bürokratları özelleştirmenin nimetlerinden pay kapma yarışına giriştiler. Özelleştirme saldırısına karşı çıkıp sınıfın

çıkarlarını sermaye sınıfına karşı savunacakları yerde, özelleştirmeden pay kapıp sendikaları birer kapitalist işletmeye dönüştürmeye kalkıştılar. Aşağıdaki birkaç örnek, bu yönde atılan somut adımları gösteriyor. Tek Gıda-İş Genel Başkanı, Tekel Çalışanları Vakfı'nın da başkanlığını yapıyor. Bu vakıf, Tekel'in özelleştirmesinden %1-%8 oranında hisse alacak. Liman-İş Trabzon bölge şubesi ile özelleştirme ihalesine bir şirket kurarak katıldı. Tüm Karadeniz limanlarının uyuşturucu ve silah kaçakçılığının rahatlıkla yapılabilmesi için özelleştirildiğinin bilinmesine karşın, buna karşı liman işçilerini mücadeleye hazırlayacakları yerde, satın almak için alıcı konumuna girdiler. Geçmiş yıllarda Dok Gemi-İş'in OESTAS üzerinden sermayedarlığa soyunması bir diğer örnektir.

Sendika bürokratları sermayenin özelleştirme saldırısına karşı sınıfın birleşik mücadelesini örgütleme bir yana, özelleştirmenin sancısız uygulanması için sermayenin sınıf içindeki kolları olarak hareket ettiler. İşçi sınıfında özelleştirmeye karşı beliren öfke ve mücadele eğilimlerini dizginleyebilmek için, özelleştirmeyi sınıfın onaylayabileceği bir biçime, özerkleştirmeye büründürmeye çalıştılar. Şiar "özelleştirme değil, özerkleştirme!" oldu. Oysa özerkleştirme özelleştirmede atılan ilk

adımıydı yalnızca.

Özelleştirmeye karşı mücadele eğilimi geliyor

Sınıf hareketi, iç zaafı ve eksikleri nedeniyle uzun bir dönem özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi gündemine almadı. Tekil ve sınırlı birkaç eylemlilik dışında, sınıfa yönelik bu büyük çaplı ve sonuçları açısından hayli ağır olan saldırıya karşı birleşik-militan bir hareket geliştiremedi. Bu sermaye iktidarına güç verdi. "Sosyal patlama" olarak sık sık dile getirilen potansiyel tehlikeye dikkat çekilip temkinlilik elden bırakılmadan, özelleştirmenin hızlandırılması ve tüm sonuçlarına ulaşması hedeflendi. EBK, SEK, KÜBAS, Sümerbank vb. satıldı. Enerji, ulaşım, petro-kimya, özelleştirmede sırayı bekleyen KİT'ler arasında.

Özelleştirmeye karşı sınıf içerisinde ilk önemli eylemlilikler enerji sektöründe yaşanmıştı. Yeniköy, Yatağan, Kemerköy enerji santralleri işçileri, santrallerin özelleştirilmesine karşı ihaleye katılan konsorsiyumu üretim ünitelerine almayarak, işyerini terketmeyip yer yer militan ögeler taşıyan bir eylemlilik sürecine girmişlerdi. Bu eylemlilik, enerji işçilerinin özelleştirmeye karşı mücadelesinin ilk adımları olması açısından önem taşıyordu.

Bugün özelleştirme saldırısı sınıf hareketinin gündemine giderek daha fazla oturmakta, mücadele dinamikleri giderek daha güçlü açığa çıkmaktadır.

SEKA işçilerinin başta İzmit olmak üzere 8 işyerinde fabrikaları kapatılmamak için eylem başlatmaları, özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi sınıf hareketinin gündemine soktu. Bir yönüyle, uzunca bir dönem hemen her sektörde başlatılan özelleştirme saldırısı ve sonuçlarına karşı biriken mücadele dinamikleri, SEKA direnişiyle kendini ifade etmeye başladı. Fabrikaların kapatılması kararına karşı SEKA işçilerinin ilk tepkileri vardiyalarla birleşerek fabrikada direnişe geçmek oldu. Bu eylem kapatma kararına karşı başlangıç olarak ileri bir adımdı. Ancak geline nokta mücadelesinin daha ileri bir noktaya çıkarılması gerektiği açıktır. Nitekim hükümet sözcülerinin son açıklamaları da fabrikanın kapanacağı şeklindedir.

Sınıf hareketinde özelleştirmeye karşı gelişmekte olan mücadele eğilimine karşı sendika bürokratlarının tutumu ne oldu? Tabanın eğilimini sahiplenir görünmeleri gerektiği için ve gelişme potansiyeli taşıyan hareketliliğin önüne set çekmek amacıyla birkaç "adım" atmak gereğini duydular. "Özelleştirmeye karşı sosyal devleti koruma" komisyonunun kurulması bu adımlardan birini oluşturdu. Bu girişim, özelleştirmeye karşı sınıfın çıkarlarını değil, özelleştirme saldırısı karşısında harekete geçecek sınıf güçlerinin birleşik-militan özellikler kazanma olasılığına karşı sermaye devletinin çıkarlarını koruma amacı taşıyordu. Nitekim oluşum, özelleştirmeye karşı bir rapor hazırlanmasının ardından Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında feshedildi.

Özelleştirme saldırısına karşı gelişme potansiyeli taşıyan sınıf hareketinin önüne sendika bürokrasisinin barikat kurması dışında hareketin en önemli zaaf alanları sınıf dayanışmasının ve dışı dış bir mücadelenin zayıflığıdır.

Tekel işçilerinin özelleştirmeye karşı geliştirdikleri eylemlilikler yeterli bir dayanışmadan yoksun kalmıştır. Aynı şekilde SEKA işçileri belirgin bir halk desteği görseler de,

asıl çözücü güç sınıf dayanışması ve sınıfın diğer KİT'lerdeki kesimlerinin eylemli desteğidir. Özelleştirme saldırısının tüm sektörlerde dağılımı ve giderek artan hızı, KİT işçilerinin her bir üretim biriminde eylemle yanıt vermesini ve diğer KİT eylemlilikleri ile dayanışmasını yaşamsal kılmaktadır.

Öte yandan, mali krizin de etkisiyle sermaye açısından hayati bir öneme sahip olan özelleştirme tüm sonuçlarına kavuşturulmak istenecek, tüm imkanlar seferber edilecektir. Sermaye açısından yaşamsal öneme sahip böylesi bir saldırıyı püskürtebilmek, militan ve dış bir mücadeleyi gerektiriyor. Binlerce otomotiv işçisinin zorunlu izne çıkarıldığı, rantiyeye ve sermayeye kaynak sağlama amacıyla hazırlanmış bir bütçenin ortaya konulduğu, sıfır zamların eşikte olduğu, yüzbine yakın metal işçisinin toplu sözleşmede satıldığı, tekstilde işkolunda toplu sözleşmelerin satışı için zemin hazırlandığı, sosyal güvenlik yasasının çıkarılmasının gündemde olduğu, Tuzla işçilerinin çalıştığı fabrikaların yeraldığı bölgenin serbest bölge kapsamına sokularak sendikasıylaştırılmaya çalışılmasında olduğu gibi örgütsüzleştirmenin yaygınlaştırıldığı, taşeron sisteminin ahtapot gibi fabrika ve işletmelere yayıldığı bir dönemde, özelleştirme gibi bir saldırıyı püskürtebilmek, militan ve dış bir mücadeleyi örgütlemekten geçiyor. Dolayısıyla işçi sınıfının öncülerinin önünde önemli görev ve sorumluluklar duruyor.

Mafya-siyasetçi-sermayedar çeteleşmesinin özelleştirme saldırısına yansıması

Özelleştirme saldırısına karşı sınıf hareketinde biriken mücadele dinamikleri kendini açığa vurmaya başlamışken, KİT'lerin özelleştirilmesinin kara para aklamaya dönüşmesi ve devletteki çeteleşme ve mafyalaşma gerçeğinin bir kez daha ortaya dökülüşü, özelleştirmede yeni bir evreyi anlatıyor ve bu saldırıya karşı mücadelede yeni mevzileri kazanmayı olanaklı kılıyor.

Özelleştirme yağmasına ilişkin bir dizi gelişme ve iğrenç ilişki özellikle son süreçte ortalığa saçılmış bulunuyor: Türkbank'ın Korkmaz Yiğit'e satışı ile ilgili olarak Çakıcı-K. Yiğit kasetlerinin ortaya çıkarılması; POAŞ'ın ihalede birinci seçilen sermayedara değil de üçüncü sırada yeralan İş Bankası, Park Holding, PÜS konsorsiyumuna satışının açığa çıkması; Sümerbank'ın H. Garipoğlu'na satışı sonrası Malki'nin öldürülmesi; limanların özelleştirilmesinin arkasında eroin ve silah kaçakçılığının olması, HAVAS'ın satışında Ömer Lütfi

Son gelişmelerin açığa çıkardığı en önemli sonuç, somutta özelleştirme saldırısında olduğu gibi, sermayenin tüm saldırılarını püskürtebilmek için işçi sınıfı ve emekçilerin politik mücadele alanına çıkmasının zorunluluğudur.

Özelleştirmeye karşı mücadele etmek, uyuşturucu ve silah kaçakçılığını, cinayetler serisini, yolsuzluk ve talan trafiğini düzenleyen bir çete olan sermaye devletine karşı mücadele etmekten geçiyor.

Özelleştirme cephesinde son gelişmelerle ortaya dökülen pislikler, bunun temel öneme sahip olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Topal, Turgay Maraşlı ve Mehmet Açar'ın kardeşinin yermalması, vb... Çıkar çatışmaları nedeniyle ortalığa saçılan kirli ilişki ve olaylar, mafya-siyasetçi-sermayedar işbirliğini tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştir. Karanlık ilişkiler ağı, cinayet ve usulsüzlükler, KİT'lerin özelleştirilmesinin birer yağma ve talan alanı olduğunu, sınıfın hak ve kazanımlarına yönelik saldırı anlamına geldiğini bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Elbette usulüne uygun, "temiz" bir özelleştirme yapılsa da sonuç değişmeyecekti. Özelleştirme, özünde ideolojik olan ve sınıfın hak ve kazanımlarının gaspına yönelik, sendikasıylaştırma ve işten çıkarmayı amaçlayan bir saldırı olarak gerçek içeriğini yine koruyacaktı. Ancak son gelişmeler, sermaye düzeninin ve onun devletinin çürümüşlüğü, "kokuşmuş bir ceset" haline gelişini, bunun özelleştirme talanına yansımasını göstermesi açısından ayrı bir önem taşıyor. Kapitalist düzen bir yağma ve talan düzenidir. İşçi sınıfının emek gücünün sömürsü, onun yarattığı zenginliklerin gaspı üzerinde egemenliğini sürdüren bir sistemde, özelleştirmenin sınıfın hak ve kazanımlarının talanı olduğu, icra edilen özelleştirme uygulamalarıyla son derece açık bir biçimde kendini göstermiştir. 28 Şubat Kararları'yla birlikte MGK'nın özelleştirme için yeni bir start verdiği biliniyor. Tekel'in BAT'a devredilmesinde temel rol oynayan M. Yılmaz'ın sağkolu E. Aşık'ın Çakıcı ile abi-kardeş ilişkisini ortaya çıkması, yin-

POAŞ'ın üçüncü sırada bulunan konsorsiyuma satışında Yılmaz'ın rolü, devletin çete yüzünün sızıntılar biçiminde döküldüğünü gösteriyor.

Elbette mafya-siyasetçi-sermayedar ilişkisi üzerinden bugün açığa çıkanlar yalnızca buzdağının görünen kısmını oluşturuyor. Ortaya dökülen tüm pislikler Susurluk'un devamı ve çatlaklardan sızan sızıntılar durumunda. Devletin tüm hücrelerine kadar çeteleşmesi, bunun ürünü çıkar çatışmaları, bu tür sızmaların dışa yansımasını da beraberinde getiriyor.

Sermaye iktidarının en önemli kozlarından biri kriz yönetme deneyimidir. Nitekim Susurluk'ta ortaya dökülen pislikler üzerinden devleti yeniden tahkim etme operasyonu bu süreçte de uygulamaya çalışılıyor. Özelleştirme cephesinde ortaya dökülen tüm karanlık ilişkiler, usulsüzlük ve cinayetler, birkaç siyasetçi ve kapitalistin girişimi olarak sunulmaya ve medya aracılığıyla pompalanmaya çalışılıyor. Tabii durum böyle olunca, geriye "temiz toplum, temiz siyaset" felsefesini yaşama geçirmek, aklama operasyonlarıyla devleti daha rahat bir biçimde "arındırmak" ve tahkim etmek kalıyor.

Bunun ilk adımlarından biri sendika bürokratları ile atıldı. Bu adım öncelikli kılındı, zira özelleştirme cephesinde çeteleşmenin örtülmeyecek biçimde açığa çıkışı, işçi sınıfının SEKA'yla gelişen özelleştirmeye karşı mücadele eğilimini tırmandırabilirdi. Petrol-İş, Türk-İş bürokratları ve sermayenin

basın toplantısı düzenlediler. M. Soysal seçildi, zira Soysal özelleştirmeye teknik yönden karşı çıkan, bunu sıkça dile getiren, bu yönüyle özelleştirme muhalifi görünen bir kişiydi. Sendika bürokratlarıyla düzenleniyordu, zira son gelişmenin özelleştirmeye karşı sınıf hareketinde bir gelişmeye yolaçmasının önüne geçmek amaçlanıyordu. Kontrolü elde

tutmak özelleştirmenin sancısız biçimde devamı için önem taşıyordu. Nitekim toplantı tüm bunları doğruladı. Toplantıdan hemen önce POAŞ'ın satışı bölge idare mahkemesince durdurulmuştu. Bunun üzerinden yargıya olan güven belirtildi, yargı yoluyla tüm bu usulsüzlük ve kirli ilişkiler ağının çözümleneceği ifade edildi. M. Soysal'ın "Cumhuriyet çürümüştür, temizlenmelidir" sözleri, rejimi aklama operasyonunun bir gereğidir ve bu aklamanın da yargı kanalı kullanarak yapılabileceği düşüncesini içermektedir. Tabii bunun için de "milli birlik", yani bir kez daha sendika bürokratlarının devleti aklama operasyonuna destek vererek sınıfa ihaneti gerekiyor.

Son gelişmelerin açığa çıkardığı en önemli sonuç, somutta özelleştirme saldırısında olduğu gibi, sermayenin tüm saldırılarını püskürtebilmek için işçi sınıfı ve emekçilerin politik mücadele alanına çıkmasının zorunluluğudur.

Özelleştirmeye karşı mücadele etmek, uyuşturucu ve silah kaçakçılığını, cinayetler serisini, yolsuzluk ve talan trafiğini düzenleyen bir çete olan sermaye devletine karşı mücadele etmekten geçiyor. Özelleştirme cephesinde son gelişmelerle ortaya dökülen pislikler, bunun temel öneme sahip olduğunu bir kez daha gösteriyor. Özelleştirme saldırısını yürüten, Susurluk'ta kirli ve kanlı yüzü bir kez daha açığa çıkan ve en son mafya-siyasetçi-sermayedar üçgeninin icraatlarıyla kendini ortaya koyan, sermaye devletidir. Mücadele okları ona yöneltilmedikçe, özelleştirmeye karşı mücadelede kalıcı kazanımlar elde etmek olanaksızdır. Elde edilecek mevziler geçici olacaktır.

Aynı şekilde devlet çetesine karşı mücadele de, özelleştirme ve tüm diğer saldırılara karşı mücadeleden geçiyor. Sermayenin, başta özelleştirme olmak üzere tüm saldırılarına karşı sınıfı mücadeleye kanallandırmak, birleşik-militan bir sınıf hareketini geliştirmek, mücadele oklarını sermaye devletine ve onun düzenine yöneltecektir.

Bu iki olgu iç içe geçmektedir ve siyasal sınıf çalışmasında yürütülmesi gereken propaganda ve ajitasyonun güncel-pratik içeriğini ortaya koymaktadır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi

(Kongre açılışı)

Yeni dönem bilinci,

Partimizin kuruluş kongresini kısa tutmaya çalışacağım bir konuşma ile açmak istiyorum. Burada tarihi önemde bir adım atmak üzere, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Bugüne on yıllık zorlu bir hazırlık sürecinden geçerek ulaştık. On yıllık bir emeğin, on yıllık zorlu bir çabanın üzerine bu kongreyi topluyoruz. Sağlam bir bilincin, bunun ürünü olan sağlam bir inancın, büyük bir kararlılığın, büyük bir inadın olduğu kadar büyük bir sabrın, tüm bunların ifadesi büyük bir emeğin ürünü olan bir süreci nihayet bir sonuca bağlamak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Partimizin programını, tüzüğünü, taktiğini, örgütsel çizgisini tartışmak, bir sonuca bağlamak, böylece partimizin kuruluşunu ilan etmek tarihsel sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Bunu yapmakla, burada partimizin kuruluşunu ilan etmekle, kendi coğrafyamızda proletarya devrimi ve sosyalizm adına bir bayrak yükseltmiş olacağız. Türkiye'nin sosyalizm davası konusunda samimi tüm devrimcilerini, tüm komünist potansiyelini bu bayrak altında birleştireceğiz. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere bu bayrakla gideceğiz, onları bu bayrak altında savaştıracacağız. Kokuşmuş Türk burjuvazisinin ve onun gerisindeki emperyalizmin karşısına bu bayrakla çıkacağız, burjuvazinin çeteleşmiş iktidarına karşı bu bayrak altında savaşacağız. Atacağımız tarihsel adım bu denli önemlidir.

Yeni dönemin bilinci olduk, yeni dönemin partisini inşa ettik

Bir parti kuracağız, partimizin, komünist işçi partisinin kuruluşunu nihayet ilan edeceğiz. Partiler boşluktan doğmuyorlar. Belli grupların, belli çevrelerin öznel tercihleriyle de ortaya çıkmıyorlar. Siyasal yaşamda ciddi rolü olabilecek devrimci partiler, son tahlilde belli tarihsel koşulların ürünü olarak ortaya çıkıyorlar. İhtiyaç keşfin anasıdır; belli bir toplumda devrimci bir partinin doğumu, onu gerektiren ihtiyaçlarla ve bu ihtiyacın karşılanmasını olanaklı kılan tarihi birikimlerle sıkı sıkıya bağlı olarak yaşanır.

Biz siyasal mücadeleye önden enine boyuna düşünülmüş, tasarlanmış özel tercihler çerçevesinde, önden özel olarak saptanmış doğrultularda girmedik. Biz kesintisiz bir siyasal yaşamın, kendini önceleyen bir dönemin içinden geliyorduk. Saflarından koptuğumuz geleneksel akımların içinden geçtiği özel bir evre vardı. Bu yenilgi sonrası bir yeniden toparlanma evresiydi. Birlikten ayrıştığımız, geleneksel

devrimci akımlar ağır bir yenilgi yaşamışlardı. Bu ağır yenilginin nedenlerine ve sonuçlarına yaklaşma tarzı ve sorumluluğu, komünist hareketimizin doğmasını olanaklı kılan dinamik oldu. Bir yeni toparlanma döneminde bu yenilgiyi ciddiyetle ve derinlemesine değerlendirmek gibi bir sorumlulukla hareket ettik. Bu yenilgiyi değerlendirme devrimci çabası içerisinde, bir siyasal akım olarak doğduk. Bu anlamda bir bakıma kendiliğinden, ama siyasal yaşam içerisinde son derece mantıklı olan bir devrimci gelişmenin, bir devrimci dinamiğin ürünü olarak ortaya çıktık.

Çıktığımız dönemde net olarak belirlediğimiz bir gerçek vardı. Türkiye'de bir dönem kesin bir biçimde kapanmıştır, diyorduk. Türkiye'de siyasal yaşamın canlandığı, alt sınıfların modern mücadelelere girdiği, bu temel üzerinde sol akımların şekillendiği bu dönem, '60'lı yıllarla başlamıştı. '60'lı yıllarla başlayan, '60'ların ortasında ivmelenen bir dönem, '80 yenilgisiyle birlikte ve '80'lerin ortasında, geline o aşamada artık kapanmıştı. Yeni bir döneme girilmekteydi Türkiye'de. Bu bilinçle hareket ediyor, bu tarihi dönüm noktasının en net bir biçimde altını çiziyorduk. Yeni bir dönem ise ancak eski dönem kavrandığı, onunla başarılı bir hesaplaşma gerçekleştirildiği ve böylece aşılabildiği ölçüde kucaklanabilirdi. Ancak bunu başaranlar yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt veren devrimci bir akım olabilirlerdi. Daha en baştan bunların altını çiziyorduk.

Başlangıç dönemindeki değerlendirme ve sorgulamalarımıza bakıldığında, bizim aslında sadece Türkiye'de değil, dünyada da bir dönemin kapanmakta olduğunun ipuçlarını yakaladığımız görülür. Ekim'in ilk iki sayısının başyazılarına bakmak bile bunu görmek için yeterlidir. Bunlardan ilki "Yeni Ekimler İçin!" gibi anlamlı bir başlık taşıyordu ve ikincisi Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünü konu alıyordu. Kuşkusuz bunda Sovyetler Birliği'nde o gün yaşanmakta olan belli yeni süreçlerin de özel bir etkisi vardı. Sovyetler Birliği'nde Gorbacov'un yaptığı ünlü 70. yıl konuşması vardı örneğin. Onu önceleyen bir süreç ve onun bir doruğu olarak 70. yıl konuşması vardı. Burada ortaya konulan yeni bir tutum ve bizim bu tutuma bir yaklaşımımız vardı. Yine o dönem bunun dünyada yarattığı etki ve çalkantılar vardı. Biz bütün bunlardan hareketle, dünyada da bir dönemin kapanmakta olduğunu açıklıkla vurguladık. Nitekim çok geçmeden dünya ölçüsünde de olaylar hızlandı ve yalnızca Türkiye'de değil, dünyada da bir dönemin kapandığına dair net bir tablo ortaya çıktı. '90'lı yılların başında toplanan 1. Genel Konferansımız, değerlendirmelerinde, açık ve vurgulu bir biçimde,

Partimizin programını,
tüzüğünü, taktiğini, örgütsel
çizgisini tartışmak,
bir sonuca bağlamak,
böylece partimizin kuruluşunu
ilan etmek tarihsel sorumluluğu ile
yüzyüzeyiz. Bunu yapmakla,
burada partimizin kuruluşunu ilan
etmekle, kendi coğrafyamızda
proletarya devrimi ve
sosyalizm adına bir bayrak
yükseltmiş olacağız.
Türkiye'nin sosyalizm davası
konusunda samimi tüm
devrimcilerini,
tüm komünist potansiyelini
bu bayrak altında birleştireceğiz.
İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere bu
bayrakla gideceğiz, onları bu bayrak
altında savaştıracacağız.
Kokuşmuş Türk burjuvazisinin ve
onun gerisindeki emperyalizmin
karşısına bu bayrakla çıkacağız.
burjuvazinin çeteleşmiş iktidarına
karsı bu bayrak altında savaşacağız.
Atacağımız tarihsel adım
bu denli önemlidir.

i Kuruluş Kongresi Belgeleri (konuşması) yeni dönem partisi...

(Bu Belge Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Aralık '98 tarihli 199. sayısından alınmıştır.)

Türkiye'de ve dünyada bir dönemin kesin bir biçimde kapanmış olduğunu ilan etmektedir.

Türkiye'de süreçler, '60'lı yıllarda başlayan ve '80'li yılların ortasına uzanan 20-25 yıllık süreç, elbette ki kendine özgü bir karakterde, kendine özgü iç dinamiklerle işledi. Türkiye'de olayların seyrinin kendine özgü bir iç mantığı vardı. Ama nihayetinde Türkiye de dünyanın bir parçasıydı. Tıpkı Türkiye kapitalizminin dünya kapitalizminin bir parçası olması türünden, Türkiye'deki sosyal mücadeleler ve bunun ürünü olan sol siyasi akımlar da dünyadaki sosyal mücadelelerin ve sol siyasal akımların bir parçasıydı. Türkiye'nin o kendine özgü süreçlerinin vardı, biraz da büyük bir rastlantının bir ifadesi olarak, '90'lı yıllara varıldığında, dünyadaki belli süreçlerin noktalanması ile üstüste düştü. Dünyadaki süreçlerle Türkiye'deki süreçler ayrı ayrı iç dinamiklere ve özelliklere sahip olsalar bile, bu noktalanmalar, tarih dilimi olarak birbirine yakın düştü. Türkiye sol hareketi bir dönemin kapandığını henüz kendi ulusal evrimi üzerinden, Türkiye'deki olayların seyri üzerinden bilince çıkarmamışken, yaşadığı yenilginin, bu yenilgiyi besleyen ön süreçlerin, toplamında Türkiye'nin '60'lı yılların başından '80'li yılların sonuna uzanan 25-30 yılının henüz doğru-dürüst bir muhasebesini yapamamışken, bu kez dünyadaki yıkılışlarla yüzyüze kaldı.

İşte biz böyle bir yıkılış anında, beyinlerin sarsıldığı, eksenlerin kaydığı, sapmaların yaygınlaştığı, genelleştiği bir ortamda, çok dikkate değer bir başarının temsilcisi olduk. Biz tam da Türkiye'deki yenilginin dünyadaki bu çöküşle üstüste bindiği bu özel evrede, yeni bir bilincin bir ilk filizi olduk, yeni değerlendirmelerin, yeni yaklaşımların bir ilk temsilcisi olarak ortaya çıktık. Zihinlerin sarsıldığı, bilinçlerin dağıldığı, inançların paralyze olduğu bir evrede, tam da böyle bir evrede, biz bilincimizi netleştirmeye ve bir akım olarak şekillenmeye başladık. Bu bizim için gerçekten büyük bir avantaj oldu. Türkiye sol hareketiyle '87'deki çıkışımızı olanaklı kılan ideolojik hesaplaşmamız olmasaydı, '89 çöküşünü bu denli rahat göğüsleme gücümüz de olmazdı. Eğer Türkiye'deki yenilgiye, bu yenilginin dinamiklerine ve nedenlerine dayalı bir değerlendirmeye sahip olmasaydık, '89 çöküşünü o kadar rahat bir biçimde karşılayamaz ve dünya sol hareketinin yetmiş yıllık tarihinden soğukkanlı sonuçlar çıkarmakta bu denli başarılı olamazdık. Avantajımızın özü ve esası buydu.

Ulusal plandaki yenilgiye yaklaşımımızdaki ciddiyet ve ondan çıkardığımız ilk sonuçlar,

uluslararası plandaki yenilginin sonuçlarını doğru ve sağlıklı bir biçimde değerlendirebilmek, herhangi bir biçimde sarsılmamak, bir eksen kaymasına, bir zihinsel dağılmaya uğramamak noktasında bize büyük bir avantaj kazandırdı. Deyim uygunsuzsa biz önden hazırlıklıydık, yıkıcı gelişmelere karşı bir hayli silahlıydık. Ve biz, dünyadaki sarsıcı olayları, bazılarının darkafalica yapmaya çalıştığı gibi geçmişin tutucu bir savunusu temeli üzerinde değil, fakat yürekli bir kavranışı ve cüretli bir eleştirisi temelinde kavramaya çalıştık. Yıkılışın yaşandığı bir evrede, tarihsel deneyimleri o günkü bilincimiz çerçevesinde toparlama ve bundan gerekli sonuçları çıkarma çabası içinde olduk. Deyim uygunsuzsa olaylara paralel bir ideolojik gelişme seyrimiz vardı.

Boşluktan doğmadığımızı her zaman söyledik. Bir birikimin üzerinden yükseldiğimizi döne döne ifade ettik. Bu birikimi kavrama, onu anlama çabasının, geleceğe ulaşmanın biricik güvencesi olduğunu; bu birikim sert bir biçimde eleştirilse bile, ancak o birikimden alınan güçle ileriye yürünebileceğini, geçmişin savunabilmenin biricik imkanının geçmişin aşmak olduğunu her zaman söyledik. Geçmiş birikim sayesinde sahip olduğumuz belli düşünsel avantajlar da muhakkak ki bu başarılarımızda belli bir rol oynadı.

Genel planda dış etkenlerin rolü neydi, diye sorulabilir. Başlangıç döneminde sınıf hareketinde bir canlanma vardı. Türkiye'de küçük-burjuvazinin belirlediği sosyal hareketlilik döneminin artık kapandığı, buna karşılık sınıf hareketinin önplana çıkmakta olduğunun işaretlerinin görüldüğü bir dönem söz konusuydu. Ortada dikkate değer bir durum vardı. Komünist hareketimizin siyasal sahneye çıktığı yıl ile, 1987 oluyor bu, sınıf hareketinin belirgin bir canlanma

yaşadığı yıl üstüste düşmüştü. Bizim Türkiye'de küçük-burjuvazinin damgasını vurduğu sosyal hareketlilikler dönemi artık geride kalmıştır dediğimiz bir sırada, yeni dönem hareketliliğinin işçi hareketi eksenli yaşanacağını ilk belirtileri de kendini göstermekteydi. Başlangıçta bu örtüşmenin gerçekten belli bir anlamı da vardı. Ama bilindiği gibi sınıf hareketindeki canlanma çabuk kırıldı. Ve sınıf hareketi o kırılmadan bu yana kendini hala da toparlayabilmiş ve yeniden bulabilmiş değil. Ama buna rağmen biz sağlam bir biçimde ayakta kalmayı, ileriye doğru yürümeyi, eksen tutarlılığını, ideolojik temele, ilkesel konuma bağlılığı savunmayı başarabildik. Deyim uygunsuzsa büyük ölçüde ideolojik çizgimizin gücüyle ayakta kaldık. Bu önemli bir avantaj oldu bizim için.

Genellikle her yenilgi ve yıkılış dönemini dağılmalar, kargaşalar, eksen kaymaları, büyük keşmekeşler izler. Ve nitekim dünyada da, Türkiye'de de bu böyle oldu. Biz işte böylesine büyük bir karmaşa ve çalkantı dönemini, büyük bir sükunet ve berrak bir bilinçle karşıladık ve kazandık. Türkiye sol hareketinin yaşadığı yenilgiye ciddiyetle yaklaşmanın ilk kazanımları bize bu imkanı verdi. '87 hesaplaşmasında elde ettiğimiz avantajlar, bunu '88, '89, '90'a kadarki ilerletme çabası, bunun birikimleri, '89'da kendini açığa vuran ve '90'lı ilk birkaç yılda yaşanan o büyük çalkantıyı büyük bir sükunetle, büyük bir zihin açıklığıyla karşılamak imkanı verdi bize. Tarihsel durumların yaşandığı bir sürece paralel olarak biz onu anlama, değerlendirme ve ondan bazı ilk sonuçlar çıkarma başarısı gösterdik. Daha sonra Türkiye'de siyasal süreçlerin tıkandığı, sınıf hareketinin yarattığı ilk umutların kırılmaya başladığı bir evrede, biz devrimci bilincimizi koruduk,

Partiyi kuruyoruz. Bu partiyle devrime önderlik edecek biricik sınıfı örgütlemeye ve kazanmaya gideceğiz. Ve bu sürecin kendisi aynı zamanda bizim için devrimi örgütleme süreci olacak. Biz bu sınıfı örgütlemeyen devrimi örgütleyemeyiz. Bu sınıf devrime kazanılmadan, bu sınıf devrim için örgütlenmeden, Türkiye'de hiçbir devrimci iktidar şansı yoktur. Kimse kendini boş hayallerle oyalamasın, aldatmasın. Türkiye herhangi bir geri ülke değil. Türkiye modern ilişkilerin egemen olduğu, modern sınıf yapılanmasının oturduğu bir ülke. Bu ülke, bugünkü çürümüşlüğü ve kokusmuşluğu ne olursa olsun, modern sınıf bilinci ve sağlam bir örgütlenmesi olan modern bir burjuva sınıfın egemen olduğu bir ülke. Bu sınıfla ancak, bunun anti-tezi olan sınıf örgütlenirse, ona davanılırsa, bu sınıf devrimci bir önderlik altında birleştirilirse, başa çıkılabilir. Devrimci iktidar şansı herseyden önce işçi sınıfından geçmektedir.

hazırlığımızı inat ve sebatla sürdürdük. Bu somutta parti inşa süreciydi. Bu hazırlığı sonuçta belli bir noktaya getirdik. Bugün burada parti kuruluş kongresini topluyoruz, partiyi ilan etmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Bu küçümsenemez bir büyük başarıdır.

Siyasal mücadele alanına çıktığımız yıllar bir dönemin sonunu işaretliyordu Türkiye’de. Çıkışımızı izleyen birkaç yıl dünyada da bir dönemin sona erdiğini kesinleştirdi. 1. Genel Konferans değerlendirmelerimiz net bir biçimde Türkiye’de ve dünyada bir dönem kapanmıştır, şimdi yeni bir dönemin başındayız tespiti yapıyor. Gelgelelim bir yıkılışın ardından bir yeni dönem hemen başlamaz. Her yıkılışı, her kapanan dönemi genellikle bir boşluk, bir kargaşa, bir keşmekeş dönemi izler. Bu nispeten uzun ya da kısa sürebilir, bu ayrı bir mesele, ama böyle bir geçiş dönemi kaçınılmaz olarak yaşanır. Ancak bu keşmekeş biraz yatıştıktan sonradır ki, başka bazı gelişmelerin düzlediği zemin üzerinde yeni devrimci akımlar şekillenmeye başlar. Her ne kadar biz kendimize özgü avantajlardan dolayı daha ‘91 yılının başında “yeni bir döneme girilmiştir” diyorduksa da, bunu daha çok kendi özel durumumuza ilişkin bir belirleme ya da onun verdiği bir iyimserlik saymak gerekiyor. Aslında dünyada yeni bir döneme yavaş yavaş şimdilerde giriliyor. Türkiye’de ve dünyada bir dönemin kapandığı bir evrede şekillenme imkanı bulan bir akımın, Türkiye’de ve dünyada bir dönemin açılacağı bir evrede bir partiyi kurmak aşamasına ulaşması, çok anlamlı bir rastlantıdır ve bu bir başka büyük avantajdır bizim için.

Dünya ölçüsünde yeni bir kitle hareketleri dönemi

Bir yeni dönemin içine giriyoruz. Dünyada bunun işaretleri çok belirgindir. Bundan 7-8 yıl önce, emperyalist dünyanın propaganda mekanizmaları “tarihin sonu”nu, dolayısıyla “kapitalizmin ebediliği”ni ilan ediyorlardı. Sosyalizm artık bitmiştir, devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihin anormal bir durumdur diyebiliyordu kulakları sağır eden gerici burjuva propagandası. Aradan bugün henüz yalnızca 7-8 yıl geçmiştir. Ve bugün herşey o kadar farklı ki! ‘90’ların başında sosyalizm sorgulanıyordu, bugün, ‘90’lı yıllar henüz bitmeden, dünyanın dört bir yanında emekçiler, ezilenler, namuslu ve yürekli aydınlar yeniden kapitalizmi sorguluyorlar. Sosyalizm yeniden büyüyen bir umut oluyor. Bugün yeniden kapitalizmin yıkıcılığı, barbarlığı, emeğe, insana ve doğaya düşman karakteri tartışılıyor. İnsanlığı, uygarlığı ve doğayı felaketlere sürükleyen bu barbar düzenin kaçınılmaz sonu tartışılıyor. Son haftaların borsa çöküntülerinin ve bir dizi ülkede ekonomik iflasın ardından kapitalizmin akıbetine ilişkin tartışmalar artık burjuva basına bile yansımak zorunda kalıyor.

Bu çok yeni bir şey de değil aslında. Olaylar çok hızlı bir biçimde yön değiştirdi. Biz bu iyimserliği kuvvetle taşıdık. EKİM 1. Genel Konferansı’nın değerlendirmeleri bunun ifadesidir. Dünyada durum üzerine değerlendirmemiz, bir soyut inanç, bir genel marksist-leninist düşünce olarak değil, fakat bütün bir 20. yüzyıl bilançosu ve ‘90’lı yıllara ulaşan o günün dünyasının çözümlenmesi üzerinden, tarihin “yeni bir devrimler dönemi”yle devam edeceğini çok net bir değerlendirme olarak ortaya koymaktadır. Konuya ilişkin değerlendirmelerin sonuç bölümünde, net ifadelerle; “Burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, fakat yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler

Bir yeni dönemin içine giriyoruz.
Dünyada bunun işaretleri çok belirgindir.
Bundan 7-8 yıl önce. emperyalist dünyanın
propaganda mekanizmaları “tarihin sonu”nu.
dolayısıyla “kapitalizmin ebediliği”ni ilan
ediyorlardı. Sosyalizm artık bitmiştir.
devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihin
anormal bir durumdur diyebiliyordu kulakları sağır
eden gerici burjuva propagandası.
Aradan bugün henüz yalnızca 7-8 yıl geçmiştir.
Ve bugün herşey o kadar farklı ki!
‘90’ların başında sosyalizm sorgulanıyordu.
bugün. ‘90’lı yıllar henüz bitmeden. dünyanın dört
bir yanında emekçiler. ezilenler. namuslu ve yürekli
aydınlar yeniden kapitalizmi sorguluyorlar.
Sosyalizm yeniden büyüyen bir umut oluyor.
Bugün yeniden kapitalizmin yıkıcılığı. barbarlığı.
emeğe. insana ve doğaya düşman karakteri
tartışılıyor. İnsanlığı. uygarlığı ve
doğayı felaketlere sürükleyen bu barbar düzenin
kaçınılmaz sonu tartışılıyor.

dönemi olarak tarihe geçecektir” deniliyor. Yineliyorum, bunu genel ve soyut bir inanç olarak ortaya koymak kolaydır bir yerde, insan bir düşünceyi, bir inancı bir umut olarak da yineleyebilir. Ama biz somut bir çözümleme ve değerlendirme olarak ortaya koyuyorduk bunları. Üstelik ne zaman? Daha 1991 yılı başında, SSCB ve Doğu Avrupa’daki yıkılışı izleyen uluslararası gerici dalgasının tozu-dumanı içinde...

Daha o günden, daha yıkılışın hemen ertesinde, kapitalizmin insanlık için daha ağır sorunlar yaratacağının işaretleri birbirini izlemekteydi. Yıkılışa paralel olarak Körfez savaşı yaşandı. Yeni dönemde emperyalist hoyratlığın kendisini sergilediği bir ilk sarsıcı olay oldu bu. Onu izleyen dönemde, özellikle birtakım sınırlayıcı etkenlerden kurtulmuş olmanın da rahatlığıyla, emperyalizmin dünya halkları üzerine kendi militarist aygıtıyla, o dizginsiz gücüyle nasıl çullandığı ortaya çıktı. Dünyanın çeşitli bölgelerinde, özellikle de Balkanlar’da ve Afrika’da halklar acımasızca birbirine kırdırıldı. Kapitalist dünya ekonomisinde yaşanan iktisadi bunalımın ağırlaşması, bunun çalışan yığınların yaşamında yarattığı etkiler ortaya çıktı. Bu genel olarak dünya ölçüsünde sermayenin emeğe bir saldırı dönemi olarak yaşandı. Yalnızca bağımlı ülkelerde değil, düne kadar “sosyal refah” ülkeleri olmakla övünen emperyalist metropollerde de işsizlik, yoksulluk, demokratik ve sosyal hakların gaspı sürekli ağırlaşan bir hal aldı. Fakat tüm bunlara karşı tepki de çok gecikmedi. Bu saldırılar bir dizi ülkede büyük sınıf hareketlerine yol açtı. Uzun durgunluk dönemiyle kıyaslandığında ya da onun ardından gelişi gözönüne alındığında, Avrupa’da gerçekten büyük diyebileceğimiz önemli sınıf hareketliliklerine yol açtı. Birçok yerde halkların büyük bir öfke ve tepkisinin belirtileri ortaya çıktı. Yer yer silahlı halk isyanları ve birçok yerde büyük kitlesel hareketlilikler yaşandı. Son dönemde Endenozya’da olduğu gibi, diktatörler yıkıldı yer yer.

Ve biz, tüm bu verilerden hareketle, “proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni dönemi” değerlendirmesini yaptık. Bu değerlendirmeye de büyük bir soğukkanlılık egemendir. Bir yeni dönem başlıyor; kapitalizm hiçbir sorunu çözemediği gibi sorunları çözümler de ağırlaştırıyor. Bu yeni dönem,

devrimci sınıf mücadeleleri dönemini hazırlıyor, bunu mayalıyor, deniliyor burada. Bu değerlendirmeyi izleyen şu son birkaç yıllık süre içerisinde dünyanın çeşitli yerlerinde işçi sınıfı ve halklar bunun yeni örneklerini ortaya koydular. Bugün dünyada yeni bir toplumsal hareketlilikler dönemine girdiğimiz konusunda en ufak bir kuşku kalmamıştır.

Ve temel önemde bir nokta. Bu yeni hareketlilikler döneminde yalnızca emperyalist metropollerde değil, fakat bağımlı ülkelerde de toplumsal hareketlerin ekseninde yaygın olarak işçi sınıfı bulunmaktadır. Bu, 20. yüzyıl tarihinde bir dönemin kapandığına ilişkin bir başka temel olgusal göstergeyle bağlantılı bir durumdur. 1. Genel Konferansımızın değerlendirmeleri buna da önemle, vurgulu bir biçimde işaret ediyor. Bu, 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vuran temel dinamiklerden birinin, milli kurtuluş mücadelelerinin eski yapısıyla artık esas olarak geride kalmış olması olgusudur. Milli kurtuluş sorunlarını şu ya da bu şekilde belli bir sonuca bağlayan ezilen halkların artık yeni bir döneme girdikleri olgusudur bu. Bu halkların modern uluslaşma süreçleri yaşadıklarını; buna kapitalist gelişme sürecinin eşlik ettiğini; düne kadar kendi ulusal kimliklerini, özgürlüklerini kazanmak isteyen bu ulusların, bugün artık burjuvazi-proletarya bölünmesi tarafından belirlenen

modern burjuva uluslara dönüştüğünü; bu ülkelerde güçlü işçi sınıflarının oluştuğunu ve yeni dönemde halkların mücadelesinin çok büyük ölçüde proleter eksenli mücadeleler olarak gelişip serpileceğini ortaya koyuyor EKİM 1. Genel Konferansı. Bu da bir değerlendirmeye, kapitalizmin 20. yüzyıl bilançosuna, milli kurtuluş devrimlerinin bir dönemi kapattığına ilişkin bir değerlendirmeye dayanmaktadır. Dünyanın bağımlı bölgelerinde yüzyılın başıyla kıyaslanmayacak bir kapitalist gelişme ve onun ürünü olan modern sınıf ilişkilerinin ortaya çıktığına, dolayısıyla modern sınıf mücadelesinin zemininin oluştuğuna ilişkin değerlendirmeye dayanmaktadır. Bu değerlendirmenin isabetliliğini sınavan olaylara biz şimdiden, geride kalmakta olan ‘90’lı yıllar içerisinde tanık olduk. Asıl olarak da girmekte olduğumuz 2000’li yıllarda tanık olacağız buna. Yeni dönemin temel bir özelliği de bu olmaktadır.

Yakın dönem değerlendirmelerimizde bir başka temel önemde nokta var. Dünya devrimci hareketinin büyük bir dağınıklık ve zaafiyet içerisinde olduğuna ilişkin tespittir bu. Bu dağınıklığın ve zaafiyetin tarihsel köklerine ve nedenlerine birçok vesileyle işaret ettik. Bunun geride kalmasının zaman alacağını, başlamış bulunan sınıf hareketlerinin ve halk hareketlerinin bunun geride kalmasını sağlayacak zemini ve moral atmosferi yarattığını, ancak böyle bir geçiş döneminin ardından yeni partilerin, bu yeni dönemin önderlik ihtiyaçlarına yanıt veren devrimci önderliklerin şekillenebileceğini birçok kez yineledik.

Dünya sol hareketinin bugünkü somut manzarasına baktığımızda, bu değerlendirmenin isabetliliğini açıkça görebiliyoruz. Çeşitli ülkelerde işçi sınıfı, öteki emekçi kitleler hareketlenmeye başladılar. Halklar tepkilerini, mücadelelerini, mücadele isteklerini çeşitli biçimlerde, çeşitli pratikler içerisinde ortaya koyuyorlar. Ama henüz dünya ölçeğinde sol harekette anlamlı bir toparlanma göremiyoruz. Bunun biraz daha zaman alacağı anlaşılıyor. Zira sol akımların toparlanması kendi başına yalnızca halk hareketlerinin ya da genel planda sınıf mücadelesinin kızışmasının bir ürünü olmayacaktır. Bu olumlu gelişmeler yalnızca uygun bir maddi zemin ve moral atmosfer oluşturacaktır. Ama gerçek bir toparlanma ve yeni

dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilen gerçek bir ideolojik ve siyasal şekillenme, böyle bir şekillenmenin ifadesi olabilecek siyasal akımlar, ancak gerçekten geride bıraktıkları dönemle ve bu arada kendileriyle hesaplaşmayı başarabilirlerse, bu yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilen akımlar olabilirler.

Bu önemli bir nokta. Bu bizim dünya komünist hareketi sorununa yaklaşımımızın da bir ifadesi. Eğer bir yeni döneme giriliyorsa, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek partiler, ancak gerçekten eski dönemle hesaplaşmayı başarabilmiş, onu kavramış ve aşabilmiş, onun deneyimlerini özümseyebilmiş, bu deneyimlerle kendini eğitip silahlandırabilmiş partiler olabilirler. Bunu yeni dönemin devrimci akımları yalnızca böyle akımlar olabilecektir anlamında söylemiyorum. Yalnızca yeni dönemin önderlik ihtiyacına gerçekten yanıt verebilecek ve mücadeleleri ileri noktalara götürebilecek perspektifin ve politik kapasitenin nasıl ortaya çıkarılabileceğini belirtmek için söylüyorum. Yoksa eskinin temsilcisi ve taşıyıcısı olan birtakım akımlar, kendi kimliklerini belli kısmi ve yüzeysel revizyonlardan geçirerek, yeni dönemde de varolabileceklerdir. Bugün somut olarak birtakım akımlar şahsında görebildiğimiz gibi. Ne var ki, girmekte olduğumuz yeni yüzyılda devrimci geleceğin temsilcisi olarak şekillenecek olan enternasyonal komünist hareket içinde bu türden akımların yeri olmayacaktır.

Dünyanın tablosuna baktığımızda durum bu. Geçmeden son bir nokta daha. Kongremizin ön hazırlık sürecini yaşadığımız günlerde dünya borsalarında büyük çöküntülere tanık olduk. Bu çöküntülerin dünya ekonomisinin 20 küsur yıldır yaşadığı bunalımın bir yeni evresinin ilk işaretleri olabileceğini, bir çöküşe yol açabileceğini, artık bizzat burjuva basın-yayın organları dile getirmek zorunda kalabiliyorlar.

Kapitalizmin bunalımı yeni değil. '70'li yılların başından beridir kapitalizm ekonomik ve mali bir bunalım, genel bir ekonomik durgunluk içerisinde. Bu durgunluk zaman zaman daralmalara, zaman zaman nispi genişlemelere, rahatlamalara yol açsa da, genel bir durgunluk eğilimi olarak, 25 yılı bulan bir süredir devam etmektedir. Borsa çöküşleri kapitalist ekonomiyi bekleyen genel çöküntünün genellikle ilk işaretlerini oluşturur. Hatırlayalım ki, 1929'daki büyük çöküntü, Newyork Borsası'ndaki çöküntü ile başlamıştı. Borsa kapitalizmin nabzıdır, kapitalist ekonominin nabzının attığı yerdir. Bu nabzın hızlı atmaya başladığı evreler, genellikle gelmekte olan bir çöküşün göstergesidir. Son gelişmelerin genel bir çöküşe varıp varamayacağını olayların seyri gösterecektir. Bunun büyük bir çöküşe varabileceğini şimdiden burjuva uzmanlar da ifade edebiliyorlar.

Kapitalizmin ekonomik bunalımının ekonomik ve mali bir çöküntüye varması, kuşkusuz ki burjuva dünyasına büyük bir moral darbe olacaktır. Kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin yeni bir tarihsel-iktisadi kanıtlanması olacaktır. Yaratacağı ağır sosyal sonuçlar yığınların yaşamında yeni yıkımlara yolaçacak ve yığınların sisteme olan güvenini sarsacaktır. Bu kuşkusuz ki devrimci sınıf mücadeleleri için uygun bir zemindir. Ama bu zeminin genel devrimci gelişmelerin ve devrimci çıkışların bir zemini olup olamayacağı, buna yol açıp açamayacağını belirleyen bir dizi başka etken vardır. Bundan dolayı kapitalizmin ekonomik çöküntüsü ile

Kendi kısa tarihimiz boyunca da vesile doğdukça vurguladık: hiçbir şey boşluktan doğmaz, doğamaz. Bizi doğuran, küçük-burjuva devrimciliğinden kopuşumuzu ve yeni temeller üzerinde ortaya çıkışımızı olanaklı kılan bir geçmiş devrimci birikim var. Daha önce de önemle belirtmiştim; bu birikimden kök almasaydık, bu birikimle hesaplaşma yeteneği de gösteremezdik. Her diyalektik kopuş kendinden önceki dönemin birikimi üzerine yükselir daima. Kopuşun ortaya çıkardığı yeni bilinç, eski bilincin kavranması ve ileri bir noktada diyalektik olarak aşılması anlamına gelir. Eğer komünizmin 150 yıllık mirası olmasaydı, eğer Ekim Devrimi'yle başlayan 70 yıllık bir tarihi dönemin toplam birikimi olmasaydı, bu büyük tarihi birikim ve miras olmasaydı, eğer Türkiye'nin son 35-40 yıllık kitlesel boyutlar kazanmış siyasal mücadeleleri, bu mücadeleler içerisinde oluşmuş devrimci birikimi olmasaydı, biz böyle bir parti kurmak gücü ve olanağı bulamazdık. Biz bu anlamda aynı zamanda olumlu bir birikimin, devrimci bir birikimin ürünüyüz.

Onu anlayan, onu özümseyen, ondan ileriye taşınacak herseyi alan, onda geriyi, başarısızlığı, zaafiyeti temsil eden herseyle de hesaplaşan bir mücadelenin ürünüyüz.

genel olarak kapitalizmin, kapitalist toplumsal düzenin çöküntüsünü birbirine karıştırmamak gerekiyor. Kapitalizm 1929'da da çöktü. Üstelik karşısında güçlü bir Sovyetler Birliği, artı sınıfın devrimci kesimlerini kucaklayabilen örgütlü ve güçlü bir dünya komünist hareketi vardı. Ama buna rağmen sonuçta kapitalizmin bu bunalımı atlatmayı başarabildiğini, bir yandan faşizme, bir taraftan savaşa başvurarak kendine çılgınca çıkış yolları aradığını, sonuçta savaşı izleyen dönemde bir genişleme ve yeniden duruma hakim olma süreci içerisinde girebildiğini de biliyoruz. Kapitalist dünya ekonomisinde mali piyasalardan başlayacak bir çöküşü bu açıdan doğru anlamak gerekiyor. Ama dünyada işlerin karışacağı, dünyada durumun ağırlaşacağı bir döneme girdiğimiz kesindir, ki bunu belirtmek çerçevesinde değindim bu son noktaya.

Böyle bir dönemin başında bizim Türkiye'de kendi cephemizden bir parti olarak ortaya çıkmamız, şüphe yok ki apayrı bir önem, apayrı bir anlam taşımaktadır.

Yıkılmayı bekleyen bir kokuşmuş cumhuriyet

Türkiye'ye ilişkin çok şey söylemeyeceğim. Bu bir açılış konuşması olduğu için kısa tutmak istiyorum. Türkiye'ye ilişkin söyleyeceklerimi, son günlerin sembolik olaylarıyla, bunların simgelediği temel gerçeklerle sınırlamak istiyorum: Türkiye'de burjuvazi şu günlerde kendi cumhuriyetinin 75. yıldönümünü kutlamaya hazırlanmaktadır. 75 yıllık cumhuriyet dönemi, burjuvazinin resmen egemen olduğu bir dönemdir. Bu 75 yılın geldiği nokta üzerinden baktığımızda, bir kokuşmuş cumhuriyetle yüzyüzeyiz. Düzenin iktisadi temeliyle, siyasal kurumlarıyla, ideolojisi ve kültürüyle her açıdan kokuşup çürüdüğünü görüyoruz. Bugün Türkiye'de sıradan insanlar bile bu kokuşmuşluğu tartışabiliyorlar. Düşününüz ki, burjuvazi 75. yıldönümünü mafyalaşmış devlet çetelerinin kendi aralarındaki "kaset savaşları"yla karşılıyor. Devlet bünyesinde ve kamu yaşamında görülmemiş bir kokuşma, büyük bir çürüme ve rezilleşmeyle karşılıyor. Bir taraftan 75. yıl vesilesiyle övüncümüz, kıvancımız nutukları atılırken, öte yandan devletin bütün temel kurumlarını saran, cumhurbaşkanından başbakanına, bakanlarından generallerine, tekeli medyanın holding patronlarına kadar bütün temel kurum ve ilişkilerini kapsayan bir çürüme ve kokuşmanın, buna ilişkin bir çatışmanın yaşandığı bir süreçle karşılaşılıyor 75. yıldönümü. Ve kokuşmuş devletin, kapitalist toplumun, kapitalist

şovenizmi, dışarda komşu halklara düşmanlığı körükleyerek, kendi iradesini aşan bir tarzda dışa vurmak zorunda kaldığı ve kendisi için sarsıcı olan bu büyük zaafiyeti bloke etmeye çalışıyor. İşte bugün, 75. yılında kokuştugu, çürüdüğü, çeteleştigi apaçık olan bir cumhuriyet var karşımızda. Artık sıradan insanlar bile bu kokuşmanın temelinde ekonomi var diyebiliyorlar. Herhangi bir sol siyasal akıma angaje olmayan sade insanlar bile, bu çeteleşme ve kokuşmanın temelinde ekonominin olduğunu söylüyorlar. Yığınların yaşadığı ağır ve aşırı yoksulluğun, bunun ifadesi toplumsal sorunların düzlediği bir zeminde yaşanan sorunlardır bunlar, diyebiliyor. Rejimdeki çeteleşme ve çürümenin 70 milyarlık bir

eroi pazarının düzlediği zeminde yaşandığını söyleyebiliyorlar. Üretimden kopmuş bir rant ekonomisinin, üretimden çok üretilmiş bulunan zenginliğin-servetin paylaşımına, borsa oyunlarına, kâra-faize dayanan bir asalak ekonominin ürettiği, onun çürütücü zemininde yaşanan olaylardır bunlar, diyebiliyor sıradan birçok insan.

İşte böyle, kokuşmuşluğu çıplak gözle bile algılanabilen bir cumhuriyetle yüzyüzeyiz. Kendi parti kuruluş kongremizde altını özellikle çizmemiz gereken en temel nokta budur. Bugün Türkiye'de siyasal olayların yapısı ve seyri üzerine enine-boyuna tartışabiliriz, ki bu tartışma zaten yapılacaktır. Ama devrimci sınıf adına kurulan bir partinin kongresinde, hele de böyle bir kongrenin açılışında, altı çizilmesi gereken temel siyasal gerçek, bu cumhuriyetin kendi tarihsel ömrünü çoktan doldurduğu ve yıkılmayı beklediğidir. Onu yıkacak güçler siyasal mücadele sahnesine örgütlü bir biçimde çıkmadığı için, bu kokuşmuş rejimin yaşama ve yönetme gücü bulabildiğidir.

Partimizin kuruluşuna bu açıdan çok özel bir anlam ve misyon atfetmemiz gerekiyor. Kokuşmuş ve çürümüş bulunan, yıkılması gereken ve yıkılmayı bekleyen bir düzen gerçeği ile karşı karşıyayız. Ve biz, bu düzeni yıkacak sınıfı ve bu sınıfın önderliğinde harekete geçecek olan kitleleri örgütleyecek ve devrim mücadelesine yöneltecek bir parti kuruyoruz. Partimizin kuruluşunu, bu büyük tarihi adımı bu çerçevede kavramamız gerekiyor. En önemli nokta budur.

Bir tarihsel birikimin üzerinde yükseliyoruz

Kendi kısa tarihimiz boyunca da vesile doğdukça vurguladık; hiçbir şey boşluktan doğmaz, doğamaz. Bizi doğuran, küçük-burjuva devrimciliğinden kopuşumuzu ve yeni temeller üzerinde ortaya çıkışımızı olanaklı kılan bir geçmiş devrimci birikim var. Daha önce de önemle belirtmiştim; bu birikimden kök almasaydık, bu birikimle hesaplaşma yeteneği de gösteremezdik. Her diyalektik kopuş kendinden önceki dönemin birikimi üzerine yükselir daima. Kopuşun ortaya çıkardığı yeni bilinç, eski bilincin kavranması ve ileri bir noktada diyalektik olarak aşılması anlamına gelir. Eğer komünizmin 150 yıllık mirası olmasaydı, eğer Ekim Devrimi'yle başlayan 70 yıllık bir tarihi dönemin toplam birikimi olmasaydı, bu büyük tarihi birikim ve miras olmasaydı, eğer Türkiye'nin son 35-40 yıllık kitlesel boyutlar

kazanmış siyasal mücadeleleri, bu mücadeleler içerisinde oluşmuş devrimci birikimi olmasaydı, biz böyle bir parti kurmak gücü ve olanağı bulamazdık. Biz bu anlamda aynı zamanda olumlu bir birikimin, devrimci bir birikimin ürünüyüz. Onu anlayan, onu özümseyen, ondan ileriye taşınacak herşeyi alan, onda geriyi, başarısızlığı, zaafiyeti temsil eden herşeyle de hesaplaşan bir mücadelenin ürünüyüz.

Bugüne kadar kopuşumuza çok vurgu yaptık. Saflarından koptuğumuz geleneksel halkçı akımlarla sert bir hesaplaşma yürüttük. Bunları yapmak zorundaydık. Kopuşumuzu çok vurguladık dedim, vurgulamak zorundaydık. Zira zamanını doldurmuş bulunan bir geçmiş devrimcilik anlayışından kopuyorduk; onu aştığımızı, onu geride bıraktığımızı vurgulamak zorundaydık. Yeni bir ideolojik-politik kimlik, yeni bir örgütsel kimlik olduğumuzu, yeni bir devrimcilik anlayışını temsil ettiğimizi, tümüyle yeni bir temel kazandığımızı vurgulamak zorundaydık.

Ama geline yerde, partili kimlik aşamasına ulaştığımız bir evrede, biz artık sadece reddettiğimiz mirası değil, aynı zamanda üzerinde yükseldiğimiz birikimi de yeterli açıklıkta vurgulamak durumundayız. Bir tarihin ürünü olduğumuzu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Parti olarak bizi doğuran tarihsel birikimin bilincinde olmak, bu çerçevede sol hareketin 30 yıllık devrimci mirasını yerli yerine oturtmak zorundayız.

Son 30-35 yılı bilerek özellikle vurguluyorum. Bunu hiç de '60'lar öncesini görmezlikten gelmek, tarihimizin bu dönemini yaşanmamış saymak için yapmıyorum. Ya da, bu ülkede cumhuriyetin ilk 30-40 yıllık döneminde, sosyal mücadeleler açısından o son derece çorak ve kısır dönemde, herşeye rağmen sosyalizm davası için birşeyler yapmaya çalışan insanların emeğini ya da çabasını, oradaki iyiniyeti ve samimiyeti küçümsemek ya da oradan sahip çıkılabilecek şeyleri görmezlikten gelmek için yapmıyorum bunu. Ama Türkiye'de modern temeller üzerinde gerçek sosyal mücadeleler dönemi son 30-40 yıllık dönem olduğu içindir ki, ben de özellikle bu dönem üzerinden konuşuyorum. Bu dönemin birikimi üzerinde yükseliyoruz. Bu birikimi anlamalı, bu birikime sahip çıkmalı ve bu birikimin ürünü olduğumuzun her zaman bilincinde olmalıyız.

Geçmiş olmayanın geleceği olmaz, diye veciz bir söz vardır. Bu güzel bir özdeyiştir. Genellikle geçmişe tutucu ya da oportünist bir şekilde sarılmak için kullanılır, bu noktada gerici ya da geriye dönük niyetlere alet edilmiş bir sözdür. Ama temelde doğru bir sözdür. Geçmişe tutucu bir şekilde sarılanların, geçmişin zaafılarını, zaafiyetlerini savunmak için bu özdeyişe sarılanların durumu ne olursa olsun, biz geçmişle sert bir hesaplaşmayı yaşayan, o noktada geçmişini aşip geleceğe bakan bir akım olarak kendi kimliğimizi oluşturduğumuz bir noktada, "geçmiş olmayanın geleceği olmaz" özdeyişinin anlamını pozitif bir tutumla gözönünde bulundurmalı, bunun gereklerine uygun davranabilmeliyiz.

Geçmişte olumlu olanı, bu geçmişin içinden geleceğe taşınacak olanı anlamayı ve özümsemeyi başaramayan bir hareket zaten yeni bir kimlik yaratamaz, yaşama gücü ve olanağı bulamazdı. İnkarcılığın tutunduğuna tanık olunmamıştır, kendinden önceki birikimi hiçleyen bir akımın yaşadığı görülmemiştir. Biz eğer, çok sınırlı güç ve imkanlarla çok kötü bir dönemde, gerçekten tarihsel konjonktür olarak çok kısır ve elverişsiz bir evrede

Partili kimlik aşamasına ulaştığımız bir evrede, biz artık sadece reddettiğimiz mirası değil, aynı zamanda üzerinde yükseldiğimiz birikimi de veterli açıklıkta vurgulamak durumundayız.

Bir tarihin ürünü olduğumuzu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Parti olarak bizi doğuran tarihsel birikimin bilincinde olmak, bu çerçevede sol hareketin 30 yıllık devrimci mirasını

yerli yerine oturtmak zorundayız.

Gecmiste olumlu olanı, bu geçmişin içinden

geleceğe taşınacak olanı anlamayı ve

özümsemeyi başaramayan bir hareket zaten yeni bir kimlik

yaratamaz, vasama gücü ve olanağı bulamazdı.

İnkarcılığın tutunduğuna tanık olunmamıştır,

kendinden önceki birikimi hiçleyen bir akımın yaşadığı

görülmemiştir.

ortaya çıktıysak, ama buna rağmen yaşama gücü bulabildiysek ve bugüne gelebildiysek, belli ki biz "geçmiş olmayanın geleceği olmaz" bilincine fazlasıyla sahip bir hareket olarak davranmışız. Biz bu geçmişe kaba inkarcı bir tarzda yaklaşmış olsaydık, zaten birkaç yıl içerisinde silinir giderdik. Hiçbir biçimde kök tutamazdık. Biz kendi ulusal ve evrensel tarihimizde kendimize sağlam kökler bulduğumuz içindir ki, bu temel üzerinde yeni bir filiz olarak yeşermek, yeni bir gövde olarak gelişip serpmek imkanını da böylece bulabildik.

Yeni dönem: Proletarya sosyalizmi dönemi

Türkiye'nin '60'lı yıllarına baktığımız zaman, net bir biçimde bir burjuva sosyalist hareket görüyoruz. Aslında görkemli bir dönemdir, '60'lı yıllar. Türkiye'de bir sol uyanış dönemidir. Sosyalizmin büyük heyecanlar yarattığı, sosyalist olmak iddiasındaki politik akımların toplumla yüzyüze, düzenin resmi güçleriyle karşı karşıya geldiği, kendini bir kuvvet olarak hissettirebildiği bir dönemdir. Solun ilk kez olarak kitleselleştiği bir dönemdir. Bu gerçek bir heyecan ve coşku dönemidir. Bence Türkiye'nin sol ve sosyalizm konusunda samimi heyecanları ve coşkuları yaşadığı bir dönemdir, '60'lı yıllar. Ama bu aynı zamanda, marksist bilincin ışığında devrimci açıdan bakıldığında, çok da yüzeysel bir dönemdir. Çünkü bu dönemin soluna çok büyük ölçüde orta sınıf aydınları damgasını vurmaktadır. Mücadele edenler alt sınıflar oldukları halde, o dönemin bilinci çok büyük ölçüde YÖN, MDD ve TIP'de ifadesini bulan orta sınıf aydınları tarafından oluşturulmaktadır. Bu dönemin ideolojik görüşlerine, programlarına, mücadele platformlarına baktığımız zaman, düzenin ve düzen kurumlarının aşılamadığını görmekteyiz. Biz burjuva sosyalizmi derken de bunu kastetmekteyiz. İşin özünde düzeni kendi temelleri üzerinde reforme etme programlarıdır bunlar.

'60'lı yıllar burjuva sosyalizminin damgasını vurduğu bir dönem oldu ve bu dönem '71 Devrimci Hareketi'nin çıkışıyla kapandı. 71 Devrimci Hareketi yeni dönemin, devrimci küçük-burjuva radikalizminin, aynı anlama gelmek üzere küçük-burjuva sosyalizminin doğuşunu işaretler. Bilindiği gibi biz, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendiriyoruz. Buradaki devrimci kopuş, '71'in devrimci akımlarında/örgütlerinde ifadesini bulan küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkması ya da şehir gerillacılığı yapması değildir hiç de. Kopuşun kendisi asıl anlamını bu akımların ideolojik-politik bilincinde bulmaktadır. Bu akımlara baktığımızda, bunların devlet konusunda, devlet yıkıcılığı konusunda, düzenin devletin temel kurumları olarak

konusunda, düzen kurumlarının karşıya alınması konusunda radikal bir ideolojik-politik tutum içerisinde olduğunu görüyoruz. Kopuşa asıl anlamını veren de bu zaten. Yoksa küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkmış olması ya da kentlerde birtakım silahlı eylemler yapmış olması değil. Bunların sembolik politik-pratik anlamı var yalnızca. '71 Hareketi, kendinden birkaç yıl sonra görkemli bir büyüme yaşayacak büyük devrimci akımlara kaynaklık etti. Ve kalıcı olan yan hiç de küçük insan gruplarının silahlı eylemi olmadı. İşin bu bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi yanı daha '74 yılında geride kalmış, aşılmıştı. Bu ancak o dönem Türkiye'sinde, '70'li yıllarda fazla bir ciddiyeti olmayan birtakım küçük grup ve

çevreler tarafından sürdürülmek isteniyordu. Oysa '71 Hareketi'nden köklenen asıl akımlar büyük kitlesel mücadelelerin içerisinde kendilerini buldular. Kitle çizgisine oturdular. Büyük kitle eylemlerinin bir parçası, yer yer öncüsü haline geldiler. Demek ki kalıcı olan, küçük insan gruplarının silahlı eylemleri değil. Devrimcilik orada hiç de devlete silah çekmekten ibaret değil. Devlet ve düzen kurumlarını karşıya alan, şiddete dayalı devrim fikrine bağlılık gösteren bir ideolojik ilerleme sözkonusu. Devlet ve devrim konusunda bir ilerleme var, kopuşun ideolojik-politik özü, ifadesini asıl olarak burada bulmaktadır. '60'lı yılların sol akımlarına, burjuva sosyalizminin temsilcisi bu akımlara baktığımızda, olmayan da bu zaten.

'70'li yıllar, bu temel üzerinde ortaya çıkan ve '70'li yıllara egemen yaygın küçük-burjuva hareketliliği içinde kendini bulan küçük-burjuva sosyalizmi dönemi oldu. Küçük-burjuva sosyalizmi de kendi çapında görkemli bir dönem yaşadı, gelişip serpildi. Fakat sonuçta o da gelişmesinin sınırlarına vardı. Belli bir noktadan sonra da karşı-devrimin sert karşı saldırısıyla yüzyüze kalarak yenilgi ve yıkımla sonuçlandı. Ve '80'lerin ortası, bu yenilginin, bu yıkımın çok da rastlantı olmadığını, sözkonusu olanın basit bir karşı-devrim yenilgisi olmadığını, bu hareketlerin yapısal zaafiyetleri, açmazları temeli üzerinde bu denli yıkıcı ve tasfiyeci etkisini gösterdiğini ortaya koydu. Yine '80'lerin ikinci yarısı, küçük-burjuva hareketliliğinin artık geçmişteki biçimiyle tekrarlanamayacağına da tanıklık etti.

Dolayısıyla, '60'lı yıllar orta sınıf sosyalizminin, bu anlamda burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi olduysa, '70'li yıllar da küçük-burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi oldu. Ve '80'li yıllar, bu her iki sosyalizm türünün ürünü olan akımların yenilgiyi yaşadıkları ve dağılma süreçleriyle yüzyüze kaldıkları bir evreye tanıklık etti. Biz işte tam da bu dönemde, '80'lerin ikinci yarısında, siyasal mücadele sahnesine doğduk. Ve bir dönemin, burjuva ve küçük-burjuva sosyalizmlerinin birbirlerini izleyerek sırayla damgasını vurdukları bir dönemin kapandığını ve artık proletarya sosyalizminin damgasını vuracağı dönemin başladığını ilan ettik.

Ama az önce dünya üzerinden söylediğim bu çerçevede bir kez daha altını çiziyorum. Bu bizim, deyim ugunsu dar bir insan çevresinin, o günkü bilincinin ve inancının ifadesiydi. Dönemler daima sınıflar mücadelesiyle ve sosyal hareketliliklerle belirlenir. Dönemlerin bitişi, yeni dönemlerin başlangışı, nesnel toplumsal nedenler ve dinamiklerle belirlenir. Küçük insan çevrelerinin bilinci bunu yalnızca kavrayıp yansıtabilir. Bir dönem kapanıyordu, biz bunu farkettilik. Yeni bir dönemin ilk işaretleri

konusunda ciddi bir etken o dönemin sınıf hareketliliği idi. Ama bunun '91 yılının başında kırılmaya uğraması ve bugüne kadar belini yeniden doğrultamaması, kendi birikimini, kendi enerjisini bugüne kadar ortaya koyamaması, sınıf hareketinin damgasını vuracağı yeni bir dönemin henüz başlamadığının da bir göstergesi. Ama biz bu yeni dönemi kucaklayarak bir siyasal akım olarak '87'de doğmuşuz. Belli bir gelişme yaşamışız ve bugün partimizi kuracak aşamaya gelmişiz. Deyim uygunsa başlayacak dönemi kucaklayacak bir öncü hazırlık süreci içinde olmuşuz.

Yeni döneme işçi sınıfının ve tarihsel olarak onun temsil ettiği proleter sosyalizminin damgasını vuraca ının açık göstergeleri şimdiden var. İlk gösterge, sınıfın bu yeni döneminin başlangıç evresinde ortaya koyduğu ilk hareketlenmeler, oradaki kapasite, potansiyel idi. İkinci bir gösterge ise tersinden bir olgu üzerinden yansıyor. Küçük-burjuva kitleler belli hareketlilikler ortaya koysalar bile geçmişi tekrarlamayacaklarını aradan geçen on yıllık süre içerisinde fazlasıyla göstermişlerdir. Bu ülkede yeni bir sosyal mücadeleler dönemi ancak işçi sınıfının damgasını taşıyabilir. Artık biz ‘60’lı ve ‘70’li yıllardaki türden küçük-burjuva yığınların egemen olacağı ve damgasını vurabilece i bir tarihsel dönemi bu ülkede ya ayamayaca ız. Türkiye’deki sosyal ilişkilerin evrimi, küçük-burjuvazi üzerinde yıkıcı etkiler yapan bir takım başka gelişmeler söz konusu. Biz çoğu kere yirmi yılın yorgunluğu dedik, ama bu i in gerçekte öznel yanı. Bir de bunun nesnel temeli var. Türkiye’de burjuvazi bugün öyle bir egemenlik kurmuş, öyle bir örgütlü aygıt yaratmış, siyasete, kültüre, ideolojiye ve gündelik yaşama öylesine yön vermektedir ki, bu hakimiyetin karşısında ideolojik sa lamlı ı ve politik bir gücü, ancak gerçekten bu düzenin anti-tezi olan sınıf, onun temsilcisi ve öncüsü politik akım, yani komünist bir sınıf partisi başarabilir. Sayısız sol akım içerisinde bütün bu karga aya, bütün bu çalkantıya karşı ideolojik açıdan sağlam durmayı yalnızca komünist hareketimizin ba armı  olması bile bu açıdan hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Bu gerçek, yeni döneme işçi sınıfının damgasını vuracağının, işçi sınıfının temsilcisi olan akım üzerinden kanıtlanmasından başka birşey değil. Yani bir toplumsal sınıfın gösterebileceği bir kapasiteyi ve tutarlılığı, o sınıfın henüz kendini siyaset sahnesinde ortaya koymadığı bir dönemde, o toplumsal sınıfın temsilcisi olan siyasal akım kendi şaşsında gösterebilmektedir. Bizim üzerimizden yansıyan, gelecekte işçi sınıfının gerçekleştireceği önderlik kapasitesinin bir göstergesinden, bu sınıfa özgü devrimci tutarlılığın bir ifadesinden başka birşey değil. Ve  yle anlaşılıyor ki, '60'lı yıllar burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '70'li yıllar küçük-burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '80'li yıllar bu her iki sosyalizm türü için bir yenilgi ve c z l ş dönemi oldu. Devrimci kitle hareketleri yönünden durgun geçen '90'lı yıllar ise yeni bir sosyalizm türü için, proletarya sosyalizmi için bir şekillenme dönemi olarak yaşandı. Ve  yle anlaşılıyor ki, partili bir kimlikle gireceğimiz 2000'li yıllar, partimizin damgasını vuracağı bir dönemin de ifadesi olacaktır.

Başarımızı neye borçluyuz?

Başarımızı neye borçluyuz? Bu soruya aslında konuşmamın daha başında bir yanıt verebildiğimi zannediyorum. Biz yaşanan süreçleri, somutta başarıyı olduğu kadar yenilgiyi de yeterince ciddiye almak sayesinde başardık. Bu sayede geçmişle hesaplaşmayı başardık. Geçmişle hesaplaşmayı başardığımız ölçüde de yeni dönemde yenilenmiş bir hareket olarak varolmayı başardık.

Başarının temelinde herşeyden önce ciddiye var.
Bizim şekillenmemize yolaçan ilk belgelerden birinin

"Ciddiyet Bunalımı" gibi bir başlık taşıması, bu açıdan son derece anlamlıdır. Bizim ciddiyetsizlikle suçladığımız akımın bugün ne duruma geldiğini herkes görmektedir. Bu akım bugün tanınamaz hale geldi. Biz bünyesinden koptuğumuz ve hesaplaştığımız bu akımı ciddiyete çağırdık. Bu ciddiyeti gösteremezseniz geleceğiniz yoktur dedik ve geleceğinin olmadığını zaman tüm açıklığı ile gösterdi. Gelecekte ideolojik kimliğini, moral gücünü ve savaşma kapasitesini koruyarak varolabilmenin ciddiyetten geçtiğini, ciddiyetin ise, yaşanmış ciddi süreçleri ciddiye almakta ifadesini bulabileceğini anlatmaya çalışmıştık. Zaman bizi bu konuda tam olarak doğruladı. Ciddiyetsizlikte diretenler sonuçta devrimcilik adına ne varsa tüketip terkettiler.

Başarımızın temel koşulu bence bu. Ve bunun bir parçası olarak biz Marksizmi, onun bilimsel devrimci yöntemini ciddiye aldık. Marksizmin devrimci teorisini ciddiye aldık. Biz devrimci örgüt denilen şeyi ciddiye aldık. Biz devrimci sınıf denilen toplumsal kuvveti ciddiye aldık. Ve elbette hepsinden de çok politik mücadelenin kendisini ciddiye aldık. Devrimi ciddiye almanın göstergesi bence Marksizmi ciddiye almaktır, devrimci örgütü ciddiye almaktır, sınıfı ciddiye almaktır. Bütün bunları ciddiye alan bir akım, gerçekte devrimci siyasal mücadeleyi ciddiye almaktadır. Devrimci siyasal mücadele bir çocuk oyunu değil, ciddiyetsizliği hiçbir biçimde kaldırmaz. Kaldıramadığını bir dizi siyasal akım şahsında da göstermektedir. Ciddiyetsizliği kimlik edinmiş bazıları belki hala da yaşamaktadır, ama sürünerek yaşamak yaşamaksa, çürüyerek yaşamak yaşamaksa eğer!.. Bazıları sadece sürünerek, sürekli çürüyerek yaşıyor gerçekte.

Sağlam bir ideolojik çizgide, sağlam moral değerlerle, belli bir özgüvenle, belli bir heyecanla, belli bir coşkuyla, geçmişle hesaplaşmayı başararak ve geçmişten beslenmesini başararak varabilmek ve yaşayabilmek, bu apayrı bir şey. Bunu bu yeni dönemde yalnızca biz başardık. Bunu büyük bir içtenlik ve inançla söylüyorum. Çok elverişsiz koşullarda, hiçbir zaman işin kolayına kaçmadan, çok zor tercihler yapmasını bilerek, sonuçta bunu başardık.

Ve bugün geldik, parti k r l   kongremizi toplayacak bir aşamaya ula tık. Ne yapmı   oluyoruz bununla? Yalnızca devrim denilen uzun y r y   n bir ilk adımını, ilk zorunlu adımını atmı   oluyoruz. Asıl yol bundan sonra ba lıyor. Partiyi kuruyoruz. Bu partiyle devrime önderlik edecek biricik sınıfı örgütlemeye ve kazanmaya gideceğiz. Ve bu sürecin kendisi aynı zamanda bizim için devrimi örgütleme süreci olacak. Biz bu sınıfı  rg tlemeden devrimi  rg tleyemeyiz. Bu sınıf devrime kazanılmadan, bu sınıf devrim için örgütlenmeden, Türkiye’de hiçbir devrimci iktidar  ansı yoktur. Kimse kendini boş hayallerle oyalamasın, aldatmasın. Türkiye herhangi bir geri ülke değil. Türkiye modern ilişkilerin egemen olduğu, modern sınıf yapılanmasının oturduğu bir  lke. Bu  lke, bugünkü  r r m      ve koku mu lu u ne olursa olsun, modern sınıf bilinci ve sağlam bir örgütlenmesi olan modern bir burjuva sınıfın egemen olduğu bir  lke. Bu sınıfla ancak, bunun anti-tezi olan sınıf örgütlenirse, ona dayanılırsa, bu sınıf devrimci bir önderlik altında birleştirilirse, ba a çıkılabilir. Devrimci iktidar  ansı herşeyden önce işçi sınıfından geçmektedir.

Partiyi kazandık, şimdi partiye dayanarak sınıfı kazanabiliyoruz. Sınıfı kazanmak devrimi kazanmanın temel ökoşulu. Zira sınıfı kazanmak, öteki emekçi sınıf ve katmanları kazanmanın da biricik ökoşulu. Çünkü modern burjuva toplumunda onları ancak bu sınıf arkasından sürükleyebiliyor. Tarih bunun kanıtı. Teori bunu böyle söylüyor demiyorum, tarih bunun kanıtıdır diyorum. Teori de zaten tarihin o gerçekliğinin soyutlanmasından başka birşey değil. Dolayısıyla, önümüzde sınıfı örgütlemek, sınıf için mücadele etmek, sınıfı kazanmak için bir mücadele vardır. Ücretsiz PDF Kitap Arşiv i <https://kapatel.org> e erişebilirsiniz.

sınıfı devrim için örgütlemek gibi temel önemde stratejik bir görev var. Tüm bilincimizle, tüm enerjimizle, tüm olanaklarımızla bu göreve kilitlenmemiz gerekecek.

**Tüm komünist potansiyeli partimizin
saflarında birleştirmeliyiz**

Daha dar, daha özel bir görevimiz daha var. Biz diyoruz ki, burjuva ve küçük-burjuva sosyalizmi sırasıyla damgasını vurmuş olsa bile Türkiye'nin 30 yıllık sol ve devrimci birikimi, bizim üzerinde yeşerdiğimiz topraktır. Bu birikimden olumlu olan her şeyi biz çeker alırız, sahipleniriz. Çekip aldığımız, sahiplendiğimiz için zaten bir kimlik yaratıp varolmayı başarabildik. Şimdi eğer bu böyleyse ve doğruysa, bu, bu ülkede halihazırdaki devrimci birikim içerisinde de ileriye taşınabilecek ve kazanılabilecek güçlerin olduğunu gösteriyor. Ve yakın dönemin bazı gelişmeleri bunun olabildiğini somut olarak da gösterdi. Biz bugünün sol siyasal akımlarının bünyesinde bulunan ve sosyalizm konusunda samimi güçlerin oluşturduğu potansiyeli partimizin bayrağı altında toplamak, bu güçleri partimizin saflarına kazanmak zorundayız. Böyle bir görevimiz var. Biz kendi işimizi yaparsak, kendi yolumuzda ve rotamızda tok bir biçimde yürürsek, bunu kesinlikle başarırız. Yani kendi rolümüzü oynadığımız, kendi normal görevlerimizi gerçekleştirdiğimiz ölçüde bunu da zaten başarırız. Bunun bilinciyle hareket etmeli ve bunu mutlaka başarabilmeliyiz. Biz işimizi yaparız, bu nasıl olsa olur dememeliyiz. Biz bir parti kuruyoruz. Ve partiyi kurduğumuz bir dönemde, artık tüm komünistler Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarına, devrimci sosyalizmin kıvılcık bayrağı altına, diyebilmeliyiz. Partimizi kurduk ve yolumuzu yürütürüz demekle kalmamalıyız. Evet biz partimizi kurduk ve yolumuzu yürüyeceğiz. Biz partimizi kurduk, bir bayrak yükselttik, bu bayrağın altında birleşin, diyeceğiz. Bir program ortaya koyduk, bu programın etrafında birleşin, diyeceğiz. Bir tarihi iddia ortaya koyduk, bu tarihi iddia etrafında bütünleşelim diyeceğiz. Ve bunun kendisini bir cereyana çevirerek sol hareketin saflarından kazanabileceğimiz yeni güçleri mutlaka kazanmaya çalışacağız. Partinin kuruluşu buna iyi bir vesile olduğu için bunu özellikle belirtiyorum. Ve gerekirse parti kongresi bu konuda kısa, özlü bir çağrı metni kaleme almalı ve yayınlatabilmelidir.

Söylemek istediklerimi genel çizgileriyle söylemiş
oldum. Çok fazla uzatmayacağım, nihayetinde bir
açılış konuşması bu. Gündemimiz içerisinde çok şeyi
zaten tartışacağız. Bu meselelere değişik yönleriyle
döneceğiz.

Attığımız tarihi adımın, gündeme getirdiğimiz büyük devrimci adımın bilincinde olalım. Onun gerektirdiği bir sorumlulukla kongre çalışmalarımızı yürütelim. Bu kongrede sadece bir tarihi adımı ilan etmekle kalmayalım, yakın dönemimizi kazanmayı da güvence altına alalım. Önümüzde bir sonraki kongreye kadar uzanacak iki yıllık bir dönem olacak. Bu dönemin sorunlarını, bu dönemin görevlerini tanımlayalım, bu dönemi planlayalım. Bu dönemin kazanılmasını güvence altına alalım. Kısacası demek istiyorum ki, sorunlara bir yandan önümüzdeki tarihi dönemi kucaklama, öte yandan da bunun bir parçası olarak önümüzdeki taktik dönemi kazanma perspektifiyle bakalım. Kongremizin gündemi bu ikisinin kesiştiği bir gündem olabilmelidir. Biz bir parti kurarak bir tarihi dönemi güvence altına almaya çalışıyoruz. Ama bu parti kuruluş kongresinde aynı zamanda taktik dönemi kazanmayı da güvence altına almalıyız. Nitekim kongremizin gündemi de buna göre şekillenecektir.

Açılış mahiyetinde kısaca söyleyebileceklerim bunlar. Tüm yoldaşlara, toplam olarak kongremize, başarılar dileyerek sözlerimi noktalamak istiyorum.

Ulusal hareket ve son gelişmeler

Habip GÜL

A. Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ulusal harekette yeni bir sürecin başlangıcı oldu. Bu yeni süreç '90'lı yılların başından bu yana girilen "siyasal çözüm" arayışlarının hızla sonuçlarına ilerlemesi anlamına geliyor. Komünistler olarak bu gelişmeden dolayı bir şaşkınlık yaşamadığımız gibi, "herşey bitti" türünden bir umutsuzluğu da yaşamıyoruz.

'92'de "ulusal harekette yol ayrımı" dediğimiz süreç kadar önemli ve yeni bir adımdır sözkonusu olan. Bu, devrim perspektifinden ve devrimci çizgiden reformist "siyasal çözüm" kayan PKK'nin, artık iyice belirginleşen ideolojik-siyasal kimliğine uygun olarak, kendisini uluslararası alanda, yani emperyalistler nezdinde meşrulaştırma, böylece "siyasal çözüm"ü sonuçlarına vardırma çabasıdır.

PKK ulusal özgürlük mücadelesinin devrimci dayanağı olan Kürt yoksul köylülüğünden koparak Kürt orta sınıflarıyla buluşmasının kaçınılmaz sonuçlarını yaşıyor. Zira "siyasal çözüm" Kürt burjuvazisinin siyasal platformudur. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşü ve Türkiye'nin batısında devrimci bir çıkışın yaşanmaması, ulusal mücadelenin dar çerçevesini aşamayan PKK'nin yüzünü içeride Kürt orta sınıflarına dönmesine, dışarıda ise emperyalistlerle uzlaşma girişimlerine yolaçmıştır. Bugün bu yolun sonuna doğru ilerlenmektedir.

Kürt ulusal mücadelesine karşı devrimci sorumluluk mu, liberal politika mı?

Abdullah Öcalan'ın İtalya'da "gözetim" alındığı haberi devrimci çevrelerde yer yer şaşkınlık, yer yer farklı yorum ve tepkilerle karşılandı. Bir-iki gün sonra, PKK ve İtalya'nın açıklamalarıyla, bu "gözetim" üzerindeki sis perdesi kalktı. Zaten politik bakışı olan herkes Öcalan'ın olağan bir gözetim yaşamadığını daha ilk günden çıkarabilirdi. Ancak isabetli bir politik değerlendirme yapabilmek, herşeyden önce doğru bir sınıf bakış açısına sahip olmayı gerektirir. Ne yazık ki Öcalan'ın İtalya'ya geçişi üzerinden devrimci demokrasi bir kez daha sınıfta kaldı. PKK, Avrupa'dan Türkiye'ye kadar, her ülkede açlık grevleriyle İtalya ve diğer Avrupa ülkeleri üzerinde bir basınç oluşturmaya çalıştı. Bu basınç, A. Öcalan'ın Türkiye ya da herhangi bir Avrupa ülkesine iade edilmemesini, iltica hakkının tanınmasını ve "siyasal çözüm"e yönelik somut adımların atılmasını hedefliyordu. Yani bugüne kadar "taktik" olarak sunulan "siyasal çözüm" stratejik hedefini gerçekleştirme doğrultusunda atılan adımlara emperyalist dünyanın yanıt vermesi

isteniyordu. PKK'nin geldiği noktada aldığı politik tutumu anlamak mümkün. Ya kendi politik ayrımlarını koyma iradesinden yoksun olanlara ne demeli?

Başta BDGP içerisinde yeralanlar olmak üzere kimi reformist-liberal çevreler PKK'nin başlattığı süresiz açlık grevine katıldılar. Cezaevlerinde PKK ile beraber süresiz açlık grevine giden örgütlerin ilanına bir gözatalım:

"İtalyan hükümetinin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek PKK genel başkanı Abdullah Öcalan'ı gözetim altına almasını başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve TC'nin Kürt ulusal özgürlük mücadelesine ve ilerici devrimci güçlere yönelik birleşik bir saldırı olarak değerlendiriyoruz ve protesto ediyoruz."

PKK genel başkanı ile devrimci dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor ve taleplerinin kabul edilmesi için 14 Kasım 1998 tarihinden itibaren bulunduğumuz tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz."

Tüm cezaevlerindeki; MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP/L, Direniş Hareketi, HKG dava tutsaıkları Bayrampaşa Cezaevi'nde; TDKP, PYSK, TKEP, Devrimci Yol, THKP/C-HDÖ dava tutsaıkları"

Yukarıda imzaları bulunanlardan bazılarının (TDKP, TKEP, Devrimci Yol, THKP/C-HDÖ, HKG, PYSK, Direniş Hareketi, TKEP/L, TDP ve DHP gibi) diyecek bir şeyimiz yok. Çünkü bu çevrelerin büyük kesimi zaten PKK ile beraber anılıyor. Bir kesimi reformist-liberal kimliklerinin gereği olarak "siyasal çözüm"ü zaten destekliyorlar. Bir kısmının ise varlığı-yokluğu tartışılıyor.

Peki ya yukarıda imzaları bulunan ve devrimci hareket içerisinde iyi-kötü bir yer tutan MLKP, TKP(ML), TKP/ML'ye ne demeli? Sormak istiyoruz: "İtalya hükümetinin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ettiği" söyleniyor. Peki, bu bahsi geçen "anlaşma" ve "verilen söz" nedir? Ya da bu anlaşma Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi için neyi ifade ediyor? Bu örgütler bunun üzerine hiç düşündüler mi?

İlanın ikinci paragrafında, "A. Öcalan'ın taleplerinin kabul edilmesi için tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz", deniliyor. Kuşkusuz bu örgütler tutumlarını Kürt ulusal mücadelesine karşı sorumluluklarıyla gerekçelendiriyor ve emperyalistlere karşı A. Öcalan şahsında PKK'yi sahiplenme niyetiyle yapıyorlar. Eğer soruna politik bakmak gibi bir sorumluluğumuz olmasaydı, bunu "iyi niyet" çerçevesinde değerlendirebilirdik. Ancak niyetler ile politika çok ayrı şeylerdir. Birincisine duygular yön verir, ikincisine üzerinde durduğunuz sınıfsal zemin ve bakış açısı... Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: www.kimyas.org Şimdi dönüp bakalım; İtalya hangi

anlaşmaya uymamış? A. Öcalan'ın gözetim altına alınması mı? Buna daha ilk günden bizzat Öcalan ve Kani Yılmaz açıklık getirdiler. Öcalan uçaktan iner inmez kimliğini açıklayarak, "görevliler beni bekliyordu" dedi. Sorunun bu yanını bir yana bırakıyoruz. Devrimciler herşeyden önce anlaşmaya neden uyulmadı diye tepki göstermezler. Anlaşmanın özünü, kapsamını ve sonuçlarını değerlendirerek politik bir tutum belirlerler, politik ayrımlarını net olarak koyarlar. Anlaşmanın özü ve esası nedir? Öcalan'ın Avrupa'da siyasal bir statü kazanmasıdır. Bununla amaçlanan nedir? "Siyasal çözüm" konusunda ne kadar ısrarlı ve tutarlı olduklarını kanıtlamak, böylece yeni bir süreç başlatmaktır. Öcalan'ın talebi de, İtalya'ya gitmesindeki amaç da budur. Bunun Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi için ne anlama geldiği ise açıktır. Dolayısıyla devrimci tavır, "Öcalan'ın taleplerinin kabul edilmesi için açlık grevine başlıyoruz" gibi anlamsız ve muğlak sözlerle "siyasal çözüm"cü politikanın peşinden sürüklenmek değil; emperyalizmin Kürt ulusal mücadelesini boğma planlarına karşı durmak, A. Öcalan'ın iade edilmemesi üzerinden Türk devletinin içte ve dışta geliştirdiği şovenist dalgaya karşı halkların kardeşliği şiarı temelinde mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. Kürt halkının mücadelesi ancak bu zeminde gerçek anlamda sahiplenilebilir.

Ne var ki devrimci hareket bu konuda kötü bir sınav vermiştir. Sahiplenilen Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yükselttiği özgürlük mücadelesi değildir. PKK'nin düzeniçi çözüm anlamına gelen "siyasi çözüm" platformu sahiplenmiştir. Kuşkusuz bu söylediklerimizi yalnızca cezaevi ilanına değil, gerek Avrupa gerek Türkiye'de BDGP'nin aldığı politik tutuma dayandırıyoruz.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, PKK'nin her koşul altında desteklenmesi anlamına gelmez

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine bugüne kadar PKK önderlik etmiştir. Bu tartışmasız bir gerçekliktir. Öte yandan komünistler ilkesel olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunurlar. Fakat bu hiç de PKK'nin politika ve taktiklerini kayıtsız şartsız desteklemek, onun peşinden sürüklenmek anlamına gelmez. Zira emperyalistlerin icazetiyle oluşturulacak "çözüm" masalarında Kürt ulusunun kaderi değil, büyük bedeller ödenerek yürütülen bir mücadelenin kaderi tayin edilecektir. Bunun ne anlama geldiğini görmek için Filistin'e bakmak yeterlidir.

Bugün atılan adımlar ne Öcalan'ın Suriye ve Rusya'da barınma olanaklarının kalmayışından kaynaklı bir "sıkışma"nın sonucudur, ne de İtalya'nın diğer emperyalist ülkelerden farklı olarak Kürt sorununa karşı duyarlılığının... PKK'nin uzun süredir girdiği yön değişiminin ürünü olarak değişik dönemlerde çeşitli emperyalist ülkelerle veya bu ülkeleri temsil eden platform, kurum ve kuruluşlarla (Dublin Toplantısı, Birleşmiş Milletler, Avrupa Parlementsos, Avrupa Birliği gibi) girdiği diyalogların bir biçimde sonuç verme sürecine ulaşmış olmasıdır. PKK, sömürgeciliği ve onun arkasındaki emperyalist egemenliği hedef alan devrimci çözüm çizgisini tümüyle terkederek emperyalistler nezdinde meşrulaşmayı, böylece Türk sömürgeciliğini "siyasal çözüm"e zorlamayı hedefliyor. Emperyalist güçlerin ise kendi çıkarları doğrultusunda hesapları var. Devrimci çizgiden uzaklaşan PKK'yi olabildiğince ehlileştirerek Kürt sorununa "siyasal çözüm" getirme planlarını öteden beri yapıyorlar. Emperyalist ülkelerin hemen hepsi Kürt sorununun "siyasal çözüm"ünü istiyorlar. Ancak PKK'nin bu konudaki zaafiyetini (siyasal çözüm) gördükleri ölçüde daha da sıkıştırmaya ve silahsız bir biçimde "çözüm" masasına oturtmaya çalışıyorlar. Çünkü Kürt halkının haklı davasını boğmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorlar.

Tam bu noktada komünistlerin ve devrimcilerin iki yönlü bir mücadele sorumluluğu ortaya çıkıyor. Birincisi Türk sömürgeciliğine ve emperyalizmin Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini boğma çaba ve planlarına karşı politik ve pratik bir tutumla mücadeleyi yükseltmek, ikincisi ise kendini emperyalist müdahaleye açık hale getiren PKK'ye karşı ideolojik mücadeledir. Burada çok hassas bir denge olduğu açıktır. PKK'yi sahiplenmek adına "siyasal çözüm" politikasının peşinden sürüklenmek de, "PKK reformistleşiyor, sağcılaşıyor, emperyalistlerle anlaşma yapıyor" mantığıyla bugün PKK şahsında Kürt halkına dayatılan yokoluş ve teslimiyete seyirci kalmak da mümkündür.

Sonuç olarak:

Bugün İtalya'nın Öcalan'ı iade etmemesi üzerinden toplumda şovenizmi körükleyerek Kürt halkına karşı linç eylemleri örgütleyen, adeta süre avı başlatan sermaye devletine karşı komünistler olarak Kürt halkının PKK önderliğinde yükselttiği ulusal özgürlük mücadelesini tereddütsüz sahipleniriz. Ancak ulusal özgürlük mücadelesini sahiplenmekle, PKK'nin "siyasal çözüm" politikasının ardından sürüklenmek arasındaki ayrım çizgisini de net bir biçimde ortaya koyarız.

Avrupa: Kürt halkının öfkesi her yerde!

PKK genel başkanı A. Öcalan'ın İtalya'da "yakalanması" bir anda Avrupa ve ABD emperyalizmini büyük bir siyasal bir krize soktu. A. Öcalan şahsında PKK ve Kürt sorunu tüm dünyanın politik gündemi haline geliverdi.

Haberin duyulduğu andan itibaren Roma Kürdistanlı yurtseverlerin akınına uğradı. Roma sokakları ve İtalyan halkı günlerce yürüyüşler düzenleyen, açlığa yatan binlerce Kürdistanlının protestolarına tanıklık etti.

Protestolar Almanya, İsviçre, Hollanda, Avusturya'ya yayıldı. Örneğin Avusturya'da açlık grevcileri hergün ABD konsolosluğu önünde eylem yaparken, Hollanda'da Lahey Adalet Divanı önünde de açlık grevi sürüyordu.

Almanya'da başta Bonn'daki parlamento önünde ve Berlin'de olmak üzere bir dizi büyük şehirde başlatılan açlık grevlerine yürüyüşler ve özellikle Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği, (YAJK) binlerce kadın ve çocuğun yürüyüş ve mitingleri ve birçok şehirde Birlik Yeşiller bürolarının işgalleri eklendi.

27 Kasım Cuma, İtalyan Başbakanı D'Alema'nın Alman Başbakanı Schröder'i ziyareti ve A. Öcalan'ın Almanya'ya iadesi ile ilgili kararın verileceği gündü. Bu gün Hamburg, Strasburg ve Bonn'da alanlar binlerce Kürdistanlı yurtseverin ve dostlarının, devrimcilerin öfke ve şiarları ile dolup taşı.

Bonn'da iki koldan başlayan yürüyüş miting alanına akarken Susurluk ve çete devletini simgeleyen siyah mercedesi takip eden dev bir iğne, Almanya'nın Türk devletine yaptığı askeri yardıma protestoyu simgeleyen ayyıldızlı ve üç hilalli bayrakların asıldığı Alman yapımı panzerle sürüklenen bir insan maketinin yanında korucu ve askeri kıyafetler, dövülen, işkenceye uğrayan Kürtleri ve devrimcileri simgeleyen insanlar yürüyordu.

Çoşkulu kitle ellerinde PKK amblemlili bayraklarıyla başlarına ulusal renkler içerisinde A. Öcalan'ın resminin yer aldığı kartondan taçlar takmışlar, üzerlerine "20. Zafer Yılı" yazılı pullar yapıştırmışlardı.

Kitle geçen yıllara göre daha canlıydı. Sloganlar hiç kesilmiyordu. "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Apo Roma'da, TC komada!" ve Almanca "Terörist Türkiye", "Yaşasın uluslararası dayanışma", "Türk askeri Kürdistan'dan defol!", "Alman panzeri Kürdistan'dan defol!", "Türkiye'ye yardım durdurulsun!" vb. sloganlar coşkuyla haykırıldı. Yer yer de "Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!"

sloganları atıldı.

Dondurucu soğuk ve yağmura rağmen ve dizboyu çamur hiçe sayılarak alan geceye değin terkedilmedi. Konuşmalara sloganlarla, türkülerle, halaylarla, zılgıtlarla eşlik edildi.

Kürdistanlı yurtseverler, dostları ve devrimciler havayı ısıtmayı sürdürürken emperyalistler bundan duydukları telaşla buz gibi terler döküyorlardı. Çünkü onlar suçludur. 70 yıldır inkar edilen bir halkı katliamlarla soykırımdan geçiren sömürgeci Türk devletinin suç ortaklarıdır. Onlar suçludur. 15 yıldır özgürlükleri uğuna en ağır bedelleri göze alarak, ödeyerek savaşan Kürt gerillasının, panzerlerin ardında sürüklenen, linç edilene değin dövülen, katledilen Kürt köylüsünün, Kürt gencinin kanları bulaşmıştır ellerine. Ve tüm emperyalist ülkeler gibi Almanya emperyalizmi de tarihin yargısından, işçi sınıfı ve ezilen halkların önünde hesap vermekten kaçamayacaktır.

İşte bu korkudur Alman devletine PKK'nın Almanya'da faaliyet göstermesini yasaklatan. Bu yasak zemin yapılarak Kürdistanlıların dernekleri kapatıldı. Evleri basılarak onlarcası gözaltına alınıp II. Dünya Savaşı sonrası kurulan en büyük ve kapsamlı mahkemelerde yargılandı, hapsedildi. Bu yolla Kürt özgürlük mücadelesinin Avrupa'da soluklanmasını engellenmek istendi. Yurtseverlerin toplantıları basıldı, sokakta sürdürülen eylemlere azgınca saldırıldı, otobanlarda eylem yapan, bedenlerini ateşe veren yurtseverler terörist ilan edildi.

Kürdistanlıların günlerdir sürdürdükleri çeşitli eylemlerle politik nabızı ellerinde tutmaları aynı korkuları

yaşatıyor tüm emperyalistlere ve emperyalist Almanya'ya. Alman devleti yürüyüşte düne kadar yasak olduğu için azgınca saldırılarına dayanak yaptığı PKK sembollerini görmezden gelirken, masum yüzü polisler görevlendirmişti bu kez.

Alman devleti aynı zamanda, '93 yılından beri tutuklama kararıyla aradığı PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın iadesi talebinden vazgeçtiğini de açıkladı. Almanya'nın çiçeği burnunda (!) başbakanı Schröder buna, Almanya'nın en fazla Kürt mülteci ve Türk vatandaşının yaşadığı ülke olması nedeniyle Türk-Kürt sorununun Almanya topraklarına taşınarak iç huzurun ve güvenliğin bozulacağını gerekçe gösterdi. Schröder daha sonra da, İtalyan Başbakanı D'Alema ile, A. Öcalan'ın uluslararası bir mahkeme önüne çıkarılmasını kararlaştırdıklarını açıkladı. Sorunun "Avrupa'nın da sorunu" olduğunu belirterek, topu bu kez uluslararası mahkemeye attı. Oysa sözünü ettikleri hukuk, temelleri açıkça belli olmayan mahkeme halihazırda mevcut değil. Böyle bir mahkemenin oluşturulması ise yılları alacak. Lüksemburg'da düşünülen mahkeme aynı zamanda Türkiye'deki Kürt sorununu da gündemin ilk sıralarına yerleştirecek.

Her sınıf toplumsal olay ve olguları kendi penceresinden yorumlar, onlara kendi çıkarları doğrultusunda anlam yükler, politikalar üretir.

Egemen sınıflar kapitalist sömürüye ve baskıya dayalı düzenlerini sürdürürebilmek için toplumu yönlendirmeye, denetlemeye yarayan aygıt ve kurumları ellerinde tutarlar. Sermayenin borazanlığını üstlenen

ve 15 yıldır Kürt ulusunun sürdürdüğü özgürlük savaşına karşı kontr-gerillanın psikolojik savaş aygıtı tarafından yönlendirilen burjuva medya tüm toplumu şovenizm histerisiyle sarmaya çalışıyor.

PKK lideri A. Öcalan'ın iadesi ile ilgili faşist Türk devletinin başlattığı şovenist kampanyaya medyanın görsel ve yazılı basının satılmışları Avrupa'da yaşayan çalışan kitleyi de şovenist histerisine ortak etmeye çabaladı. İşte bu yüzden Belçika'da daha dişleri bile çıkmamış köpek sürüsünün bir kültür merkezine ve işyerine yaptıkları saldırıyı günlerce TV ekranlarında göstererek bir tepkiyi örgütlemeye çalıştılar. 28 Kasım tarihinde ay yıldızlı ve üç hilalli bayraklardan kan damlayan faşist ve gerici kalabalıklar Almanya'da dört ayrı şehirde yürüyüş yaptılar.

Bizler TKİP taraftarları olarak Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız koşulsuz savunuyor, bu uğurda kararlılıkla mücadele etmeyi, Kürt halkı ile kardeşçe dayanışmamızı sürdürmeyi devrimci sorumluluğumuzun gereği görüyoruz.

Bu nedenle TKİP-MK imzalı işçi ve emekçileri "Şovenist histeriye karşı Kürt halkıyla tam dayanışmaya" çağırın bildiriye en geniş bir biçimde dağıttık.

Berlin ve Bonn'daki açlık grevlerini ziyaret ettik, dayanışma içinde olduğumuzu açıkladık. Dostluk ve alkışlarla karşılandık.

27 Kasım'daki yürüyüşe TKİP pankartının altında "Kahrolsun şovenizm, Kürt ulusuna özgürlük!" yazılı pankartımızla katıldık. Orak-çekiç-yıldızlı bayraklarımızı dalgalandırarak, şiarlarımızı haykırarak yürüdük. Bizler TKİP taraftarları, yürüyüşte partili kimlik ile yerimizi aldık, şiarlarımızı aynı ruh ve coşkuyla haykırdık: "Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!"

Önümüzdeki sürecin neler göstereceği olayların nasıl gelişeceğinden bağımsız olarak, yapılan PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın şahsında Kürt halkına saldırıdır. Bizlere düşen görev bu bilinçle hareket etmek, Kürt halkına tam destek sunmak ve mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

**Kahrolsun şovenizm!
Kürt ulusuna özgürlük!
Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

Almanya'dan TKİP taraftarları

Avrupa'da "sol rüzgar"ın ötesi...

Burjuvazinin yeni yıldızı: "Üçüncü yol"

Emperyalistler bir-iki yıl
öncesine kadar "sosyalizm
öldü", "sınıflar mücadelesi
dönemi kapandı"
propagandalarıyla ezilenlerin
bilinçlerini teslim almaya
calısıyorlardı.
Bugün ise sosyalizme ve
kitlelerin mücadelelerine karşı
kurduklara barikatlara
venilerini ekliyor.
onları sağlamlaştırmaya
calısıyorlar.
Bütün parlak lafları
bir tarafa bırakıp isin özüne
baktığımızda, emekçilerin
önüne açılan "vol"un kurtuluş
volu olmadığı, tam aksine
sömürü ve
kölelik volu olduğu
görülecektir.

Almanya'da 27 Eylül'de yapılan seçimlerde Sosyal Demokrat Parti %41,5 oy alarak iktidara geldi. Bugün 15 Avrupa Birliği ülkesinin 13'ünde sosyal-demokrat partiler ya tek başına ya da koalisyon oluşturarak yönetimler. Almanya'daki seçimlerden sonra özellikle burjuva medyada "sol rüzgar"lar estirildi. Bu arada yaklaşan erken genel seçimler nedeniyle, bu rüzgarın Türkiye'deki sosyal-demokrasiyi de iktidara taşıyacağı umudu CHP ve DSP'yi bir hayli heyecanlandırdı. Sermayenin sözcüleri, sosyal-demokrasinin yıldızını parlatmaya, birleşmeleri için yeniden çağrılar yapmaya başladılar.

**Sosyal-demokrasiye yeni etiket:
"Üçüncü yol"**

Yaklaşık 20 yıl aradan sonra iktidara gelen Avrupalı sosyal-demokratların yeni politika ve yönelimleri, üzerinde durulmaya değer gelişmelerdir. İngiltere'de Tony Blair başkanlığında İşçi Partisi, Almanya'da G. Schröder liderliğinde Sosyal-Demokrat Parti (SPD), Fransa'da Lionel Jospin başkanlığındaki Sosyalist Parti ve diğer bütün sosyal-demokrat partilere son dönemlerde bir "orta sınıf" söylemi

hakim olmuş durumda. Bu söylem, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çözülmesiyle başlayan ve giderek bütün partilerde egemen haline gelen yeni yönelimin bir ifadesidir. Bu yönelime bağlı olarak geçmişin argümanları yavaş yavaş terkedildi. Yerini "yeni dünya düzeni"nin moda sloganları almaya başladı. Artık proletaryanın tarihe karıştığı, politikaların sınıfsal ayrımlar üzerine kurulamayacağı, sınıflar mücadelesi devrinin kapandığı, herkesin çıkarlarının uyumlaştığı demagogileri, bu partilerin dilinden düşmez oldu. Parti programlarındaki sosyalizm sözcüklerini atmakla kalmadılar, onu çağırıştıran, "sosyal devlet uygulamaları", "ekonomik müdahalecilik", "toplumsal ürünün adil dağılımı" gibi maddeleri de birer birer çıkardılar.

Bunların yerine neo-liberal politikaların esasa ilişkin bütün uygulamaları kutsanmaya başlandı. Özelleştirmeler savunuldu, sosyal devlet harcamalarının tasfiye edilmesi, devletin militarist karakterinin güçlendirilmesi, esnek üretim ve esnek istihdam, sendikasıızlaştırma vb. bütün neo-liberal politikalar parti programlarında yer aldı. Piyasa ekonomisinin kesin kabulü ilan edildi. Ahlak, din, milliyet gibi geleneksel değerlere yeniden başvuruldu, politikaların ağırlıklı malzemesi haline getirildi. T. Blair'in öncülük ettiği "üçüncü yol" olarak tanımlanan bu eğilimin sosyal-demokrat partilerde egemen hale gelmesiyle birlikte, burjuva siyaset sahnesi sağ ve soluyla aynılaştırmıştır.

**Her zaman devrime karşı düzene
payandalık**

Kuşkusuz burjuva siyaset sahnesindeki bu gelişmeler tesadüf değildir. Burjuvazinin egemenliğini pekiştirme ve düzenin devamını sağlamada sosyal-demokrasinin oynadığı rol bilinmektedir. Bunu kendi sözlerinden aktaralım: "Halkı, adaletsizlikten, yoksulluktan, korkudan kurtarıcı ve toplumu sosyal adalet

çinde kalkındırıcı tedbirler alınmazsa, ezilen, yoksulluk çeken insanlarda birikecek isyan duyguları kabarıp taşma noktasına varabilir. Sinaileşmeye başlamış toplumlarda bu tehlike daha da büyüktür. İşte aşırı sol akımlar, bu isyan duygusunu, yıkıcı ve yaygın bir sel haline getirebilir. Ortanın solu, bu sele karşı en sağlam duvar, en etkili settir." (Bülent Ecevit, "Ortanın Solu", 1965)

Evet, sosyal-demokrasinin misyonu budur. İşçi ve emekçi hareketine karşı kurulmuş bir barikattır. Sosyal-demokrasi, bir yanda sefalet içinde yaşayan proletarya, öte yanda sefahat içinde yaşayan, üretim araçlarına ve iktidara el koymuş olan burjuvazi olarak iki karşıt sınıfa bölünmüş olan kapitalizmde "adalet", "adil bölüşüm" gibi kavramlarla sistemin dönüştürülebileceğine kitleleri inandırmaya çalışır. Oysa adalet vb. egemen sınıf ilişkilerinden bağımsız işlemez. Bunlar ideolojik üstyapının parçalarıdır ve toplumun temel yapısını değiştirmek için bağımsız siyasal rol oynayamazlar.

"Toplumsal ürünün doğru ve adil dağıtılması" yoluyla, iki karşıt çıkara sahip sınıflar arasında "toplumsal barış"ın sağlanacağını savunan sosyal-demokrat partiler, bütün programlarını "bölüşümcü" politikalar üzerine inşa etmişlerdi. Özellikle 2. emperyalist paylaşım savaşından sonra kapitalizmin büyüme döneminin başlaması, sosyal-demokrasinin bu politikaları için geniş bir uygulama alanı yaratıyordu. Bu süreçte Sovyetler Birliği'nin anti-faşist zaferi, Doğu Avrupa ülkelerinde peşpeşe yaşanan devrimler, dünyada yükselen işçi-emekçi hareketinin yarattığı basınç ve sosyalizmin kazandığı prestijle etkisiyle birçok emperyalist-kapitalist ülkede sosyal-demokrat partiler iktidara geldiler. Bu dönemde devrimci yükselişin önüne geçebilmek için "bölüşümcü", "istihdam artırıcı", sosyal güvenlik uygulamalarını genişleten Keynesci politikalar uygulamaya sokuldu. Kapitalist sistemin kendisini yeniden üretmesini sağlayan bu politikalar aynı zamanda sosyal-demokrasinin güvensizlikten, yoksulluktan, korkudan kurtarıcı ve toplumu sosyal adalet

süreç, sosyal-demokrasinin yıldızının parladığı ve kitleler içinde geniş taban bulduğu bir dönemdir.

'70'lerin başında kendisini gösteren, '80'lere doğru iyice derinleşen ekonomik krizle beraber sosyal-demokrasinin yıldızı da sönmeye başladı. Kâr oranlarının düşmesi ve pazar sorunu olarak giderek şiddetlenen kriz uluslararası sermayeyi yeni saldırı politikalarına zorladı. '80'li yıllardan itibaren burjuvazi işçi sınıfının geçmiş yıllarda kazandığı haklara karşı geniş çaplı bir saldırıya geçti. Kâr oranlarını yeniden yükseltmek, emperyalist rekabette üstün duruma geçmek için emek maliyetini düşürmeye yönelik yeni politikalar geliştirdi. "Sosyal devlet" uygulamalarını krizin nedeni göstererek, bunu ortadan kaldırmaya girişti. Sendikasıızlaştırma, sigortasıızlaştırma, taşeronlaştırma, ücretlerin düşürülmesi, esnek istihdam vb. saldırılar birbirini izlemeye başladı.

Bu dönem muhafazakar sağ partiler birer birer iktidar oldular. Bu politikaların en iyi uygulayıcısı Thatcher ve Reagan gibi isimler burjuvazinin yeni yıldızlarıydılar. Sosyal-demokrat partiler, burjuvazinin krizden çıkış için uyguladığı bu politikalarla karşı muhalefet yapmak bir yana, tümüyle angaje olmuşlardı. İktidardayken kısmi reformlarla yatıştırdıkları kitleleri şimdi "kısmi fedakarlıklara" ikna etmeye çalışıyorlardı. Bu durum, sosyal-demokrasinin kitleler nezdinde umut olma özelliklerini kaybetti. Aslında '80'lerden bugüne uygulanana neo-liberal politikaların sonucu sadece sosyal-demokrat partiler değil, sağlı-sollu sermayenin bütün partileri büyük bir güven aşımına uğradılar. Bugün Avrupa'da muhafazakar sağ partilerin büyük oy kayıplarına uğramalarının nedeni yaklaşık 20 yıldır süren neo-liberal saldırı politikalarının kitlelerin yaşam koşullarında yarattığı tahribata duydukları tepkidir.

**Sosyal demokrasi neden yeniden
parlatılıyor?**

Bugün tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilere yönelik neo-liberal saldırılar, işgüvencesini ortadan

kaldırmış, sendikal örgütlülükleri alabildiğine zayıflatmış, çalışma koşullarını ağırlaştırmış, sosyal harcamaları büyük oranda budamış, siyasal hak ve özgürlükleri sınırlandırmıştır. Bunlar geniş kitlelerde derin toplumsal tepki ve patlama dinamikleri biriktirmiştir. Bu öfke birikimi önce '95 yılında Fransa'da kendini dışa vurdu. Ardından tüm Avrupa ülkelerinde yaygın işçi ve emekçi eylemleri gerçekleşti. Endonezya ve Arnavutluk'ta yaşanan gelişmeler ile benzer bir gelişmenin sinyallerini veren Rusya'daki milyonlarca emekçinin katıldığı eylem dalgası, dünyada işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde öfkenin dışa yansıyan ilk örnekleridir. Her geçen gün biraz daha derinleşen kriz koşullarında işçi ve emekçi kitlelerdeki öfke birikiminin patlamasının yaratacağı sonuçlar düşünüldüğünde, bugün sosyal-demokrasinin neden parlatıldığı daha iyi anlaşılacaktır. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin işçi ve emekçi sınıfların beklenti ve taleplerini karşılama imkanları geçmişe göre iyice zayıflamıştır. Böylesi bir evrede gelişebilecek az-çok etkili bir işçi-emekçi hareketinin ücretler ve sosyal haklarda yaratabileceği iyileştirmelerin bile, kapitalist sistemi önü alınamaz bir belirsizliğe doğru sürüklenme riski yüksektir.

Sistem bugün böyle bir açmazla karşı karşıyadır. Bir yandan neo-liberal saldırı programının tamamlanmasının aciliyeti, öte yandan yıllardır uygulanagelen bu programın geniş kitlelerde yarattığı tepki birikiminin patlama potansiyeli... İşte bu koşullarda, kitleleri beklenti ve tereddüde itecek, emekçi kitle hareketini düzen sınırları içinde tutup sermayenin saldırı programını uygulamasını kolaylaştıracak bir güç olarak sosyal-demokrasie yeniden ihtiyaç duyulmaktadır. Bugünün sosyal-demokrasisi kendisini "yeni dünya düzeni" koşullarına göre mevzilendirmektedir. Burjuvazinin egemenliğini pekiştirme ve düzenin devamı için sermayeye yeni açılımlar sağlamada bugün liberal sağ partilerle yarışan sosyal-demokrasi, bilinen klasik sosyal-demokrat politikaları bir kenara bırakarak, burjuvazinin yeni ihtiyaçlarına göre konumlanmaktadır. T. Blair'in yeniden gündeme getirdiği "üçüncü yol" tartışmaları da bu yeni konumlanmanın bir ifadesidir.

"Üçüncü yol" kimin yolu?

Öncelikle şunu belirtelim ki, sosyal-demokrasinin dün ile bugün arasında niteliksel bakımdan bir değişiklik yoktur. Yalnızca, "üçüncü yol" tartışmalarından anlaşılacağı üzere, kendisini yeni dönemin koşullarına uyarlayarak yeniden mevzilendirdiği söylenebilir.

"Üçüncü yol"u dünyaya tanıtmak üzere Blair ve Clinton'un başlattığı kampanya çerçevesinde Eylül ayının son günlerinde ABD'de bir forum

gerçekleştirildi. Bu foruma T. Blair, Clinton, R. Prodi'nin yanısıra birçok ülkenin sosyal-demokrat başbakanları ve aydınları katıldı. Forumun sonunda en büyük emperyalist güç ABD'nin başkanı Clinton açık sözlü bir itirafı bulundu. Clinton küreselleşmenin dayattığı değişikliklerin birçok ülkede ciddi yaralara yol açtığını, buna karşı "bir güvenlik ağı" oluşturmaları gerektiğini söyleyerek "üçüncü yol"un anlamını çok net bir biçimde ifade etti. Evet, tehdit etmeye başlayan emekçi kitle hareketine karşı "bir güvenlik ağı" oluşturmaları gerekiyordu. Yalnız bunu klasik sosyal-demokrat partilerle yapamazlardı. Zira klasik sosyal-demokrat politikalar sermayenin kriz programlarının uygulanmasına engeldi, uluslararası rekabette ona ayakbağı oluşturunuyordu. Bu yüzden John Lloyd'un (Clinton'un ilk dönem savunma bakanı yardımcısı, şimdiki Harvard Kennedy Okulu'nun dekanı) dediği gibi, "piyasa gelişmelerinden taviz vermeden sürece ayak uymayanlara nasıl duyarlılık gösterilebilir? Klasik sol çözümler geri teptiğine göre, acaba ne yapmalı?" sorusu gündeme geldi. Yani burjuvazinin saldırı politikalarından taviz vermeden emekçi kitleleri nasıl susturabilir, en azından bu kritik aşamada daha kolay nasıl aldatılıp oyalanabilir? Burjuvazinin acilen çözmesi gereken sorun budur.

İşte sosyal-demokrasinin "üçüncü yol"u bu sorunu çözme iddiasındadır. Yani emperyalist-kapitalist sistemin saldırı planlarını hayata geçirme temposunu düşürmeden, saldırıların önüne engel olabilecek ya da en azından bir dönem geciktirebilecek toplumsal muhalefeti engelleme, önüne set olma çabasındadır. Kısacası sermayenin neo-liberal saldırı politikalarına devam, ama aynı zamanda onun kitlelerde aşırı tepki ve öfke yaratan sonuçlarının nötrale edilmesi; "üçüncü yol"un iddia ve misyonu budur.

Şunu hemen belirtelim ki, kapitalist sistem varolduğu sürece geniş kitleler yoksulluk ve açlıktan kurtulamaz.

Çünkü kapitalizmde üretim toplumun ihtiyaçları için değil, burjuvazinin kârı için yapılır. Yaygın yoksullaşma ve derinleşen toplumsal kutuplaşma engellenemez. Kriz koşullarında bu durum daha da hızlanır. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yoksullaşma dayatılmadan sermaye birikimi sağlanamaz. Onun için "üçüncü yol"un "yol"u fazla uzun olamaz. Onun yapacağı şey, işçi ve emekçileri beklenti içinde bırakıp hareketi pasif bir konuma çekerek, burjuvazinin saldırı politikasını uygulamak olacaktır.

Avrupa'da iktidar olan sosyal-demokrat partilerin ilk icraatlarına bakalım: İngiltere'de Blair ilk olarak emekçilere yeni vergiler getirirken, 100 bin sterlinden fazla kazananlar için % 40 olarak kabul edilen vergi oranını iptal etti. Fransa'da sosyal-demokratlar hükümet kurar kurmaz işçilere ve işsizlere ayrılan sosyal fonlarda % 50'lere varan kesintilere gittiler. Çiftçilere kredi faizleri ve uyum yasası çerçevesinde çeşitli kısıtlamalar dayatıldı. Yaklaşık 5 yıldır özelleştirilmesi için yasa çıkarılmaya çalışılan Fransız Telekom'unu özelleştirmek sosyal-demokrat hükümete nasip oldu. Aynı şekilde Almanya'da iktidara gelen SPD'nin ilk yüz günlük programında da benzer uygulamaların sürdürüleceği ilan edilmiştir. Bu programın bir maddesi vergi reformuyla girişimcilerin vergi oranını düşürmek şeklindedir. Yine aynı programda eğitime ve araştırmaya daha fazla önem verileceği söyleniyor. İlk bakışta klasik sosyal-demokrat politikaları çağrıştıran bir söylemdir bu. Diğer sosyal-demokrat partilerin söylemlerinde de benzer şekilde eğitime ve araştırmaya vurgular yapılıyor. Başbakan olduğu zaman

Blair de "eğitim reformunu 21. yüzyılın ekonomik başarısı için stratejik bir silah olarak" gördüğünü söylüyordu. Benzer şekilde Clinton'un danışmanı S. Floyd da, "ekonomik büyümenin en önemli belirleyicisi insanın eğitim ve beceri düzeyidir", diyordu. Eğitime verilen önem, açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, tamamen sermayenin kârlılığını artırmak için eğitilmiş işgücüne duyduğu ihtiyacın sonucudur. Bilim ve teknolojiye gelişmelerin üretime daha fazla girmesiyle birlikte eğitilmiş nitelikli işgücü ihtiyacı daha da artmıştır. Bu ihtiyacı karşılamak üzere eğitime "önem" verecektir sermaye. Böyle olduğu için zaten, eğitime verilen "önem" Fransa'da 250 bin lise öğrencisinin sokağa dökülmesini engelleyememiştir!

Yıprananların yerine yeni adaylar

Sonuç olarak bugün sosyal-demokrasi demagojik karakterde de olsa emekten yana görünen o eski maskesini söküp atmıştır.

Söylem düzeyinde dahi burjuva liberal partilerden hiçbir farkı kalmamıştır. Bu haliyle önümüzdeki süreçte kitle hareketi önünde set olma işlevini sürdüremeyeceği açıktır.

Şimdi bu misyonu yerine getirmeye aday olan yeni partilerin önü açılıyor. Avrupa'da çoktandır sosyal-demokratlaşan kimi euro-komünist ve eski revizyonist partiler yavaş yavaş burjuva siyaset sahnesinde boy göstermeye başlıyorlar. Almanya'da Yeşiller ve özellikle PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) bu misyonu yerine getirmeye adaydırlar. Türkiye'de ise sosyal-demokrat partiler (CHP ve DSP), gerek iktidarda gerekse muhalefette kaldıkları dönemler boyunca uyguladıkları politikalar nedeniyle, işçi ve emekçilerin gözünde iyice teşhir oldular. Emekçi kitlelerin güvenini kaybettikleri için eski işlevlerini göremez hale geliyorlar. Avrupa'da olduğu gibi onların da yerini dolduracak yeni partilerin önü gittikçe daha fazla açılıyor. Kitlelerin mücadelesinin militanlaşmasından korkan, onları en alt mücadele biçim ve talepleriyle sınırlandıran politikalarıyla EMEP ve ÖDP bu misyona adaydırlar.

Emperyalistler bir-iki yıl öncesine kadar "sosyalizm öldü", "sınıflar mücadelesi dönemi kapandı" propagandalarıyla ezilenlerin bilinçlerini teslim almaya çalışıyorlardı. Bugün ise sosyalizme ve kitlelerin mücadelelerine karşı kurdukları barikatları yenilerini ekliyor, onları sağlamlaştırmaya çalışıyorlar. Bütün parlak lafları bir tarafa bırakıp işin özüne baktığımızda, emekçilerin önüne açılan "yol"un kurtuluş yolu olmadığı, tam aksine sömürü ve kölelik yolu olduğu görülecektir.

Ekonomik kriz ve tekelleşme süreci

Rusya'da aylardır maaşını alamayan bir ilkökul öğretmeni protesto amacıyla başlattığı açlık grevi sonucu ölürken, tekeller astronomik meblağlar harcayarak sanayi tarihinin en büyük yutma operasyonlarını düzenlemekteler. Yani, kapitalist/emperyalist sistemin yaşadığı iktisadi bunalım değişik biçimler altında yayılmasını sürdürürken tekellerarası güç dengelerini de hallaç pamuğu gibi savurmaktadır. İktisadi krizin derinleşerek devam etmesi bir yandan sermayenin değişik sektörlerdeki tekelleşmesini hızlandırırken, diğer yandan da hem iktisadi krize tuz biber ekmekte hem de onun sosyal sonuçlarını daha da ağırlaştırmaktadır.

Kapitalizmin tarihi sermayenin tekelleşmesine endeksli olarak ilerlemiştir. Bunun en ideal koşulları ise iktisadi kriz ortamıdır. Sayısız tarihsel örnek göstermektedir ki iktisadi kriz ne kadar büyük ölçekli olursa tekelleşmenin ölçeği de aynı büyüklükte artmaktadır. Öyleyse, günümüzde tüm hızı ile yayılmakta ve derinleşmekte olan iktisadi kriz de, sermayenin belli odaklarda yoğunlaşmasının zemini olmaktadır.

Geçen yıl Ekim ayı sonunda yaptığımız bir değerlendirmede bu süreci önden söyle tanımlamıştık: **"Borsa krizinin yarattığı ikinci sonuç ise, tekellerin birbirlerini yutmak, hasımlarının ayaklarını kaydırmak ve mümkün olursa iflasa sürüklemek için bulunmaz bir fırsatın doğmuş olmasıdır. Krizin arifesinde borsalara peşpeşe 'açık alım teklifleri' gelmekte idi. Ya bu tür girişimlere karşı korunmak ya da birilerini yutmak için günübirlik ittifaklar yapılmaktaydı. Krizin mali piyasada yarattığı panik havası bu tür operasyonlar için ideal bir ortam yaratmış bulunuyor. Bu ortamı idealleştiren diğer bir faktör ise kuşkusuz değerlerde yaşanan dalgalanma, kurlarda görülen düşüş olmaktadır. Vurgundan en büyük payı alanlar bugün dünya göre şirket yutma operasyonları yürütmek için çok daha fazla olanaklara sahiptirler. Dolayısıyla, önümüzdeki dönem tekellerarası rekabetin ve çelişkilerin derinleşeceği, hesaplaşmanın hızlandığı bir dönem olacaktır. Borsa krizi aynı zamanda kapitalist sistemin çelişkilerine ivme kazandırmıştır. Selamet getirici uğurlu olayın gerisinde sermayenin kendi iç hesaplaşmaları da bulunmaktadır."** (SY Kızıl Bayrak 31 Ekim '97, sayı:29, sf.23)

Konuyu, Asya krizinin yıldönümünde, Ağustos 1998'in ilk haftasında yeniden ele almış ve şöyle yorumlamıştık: **"Dikkate değer diğer bir veri ise Uzak Asya'dan kaçan ve Batı Avrupa ülkelerinde yoğunlaşan sermayenin buralarda oynamaya başladığı bir başka roldür. Piyasaya egemen olan belirsizlikten ötürü borsaya yatırılmaya cesaret edilemeyen bu dev sermaye bugün Batı Avrupa ülkelerinde rakip katletmekte kullanılmaktadır. Dikkat edilirse, otomobil, kimya, eczacılık, banka, iletişim, sigorta vb. iktisadi yaşamın istisnasız tüm dallarında dev tekeller günü birlik birbirlerini yutmaktadırlar. Tekelleşme Uzak Asya krizinin ardından dev bir sıçrama kaydetmiştir. Küçük ve rekabete dayanamayan şirketler hızla yıkıma sürüklenmektedir."** (SY Kızıl Bayrak, 8 Ağustos '98, sayı:66, sf.23)

1997 yılı ortalarında Asya ülkelerinde patlak veren borsa krizi ile başlayan iktisadi kriz uluslararası

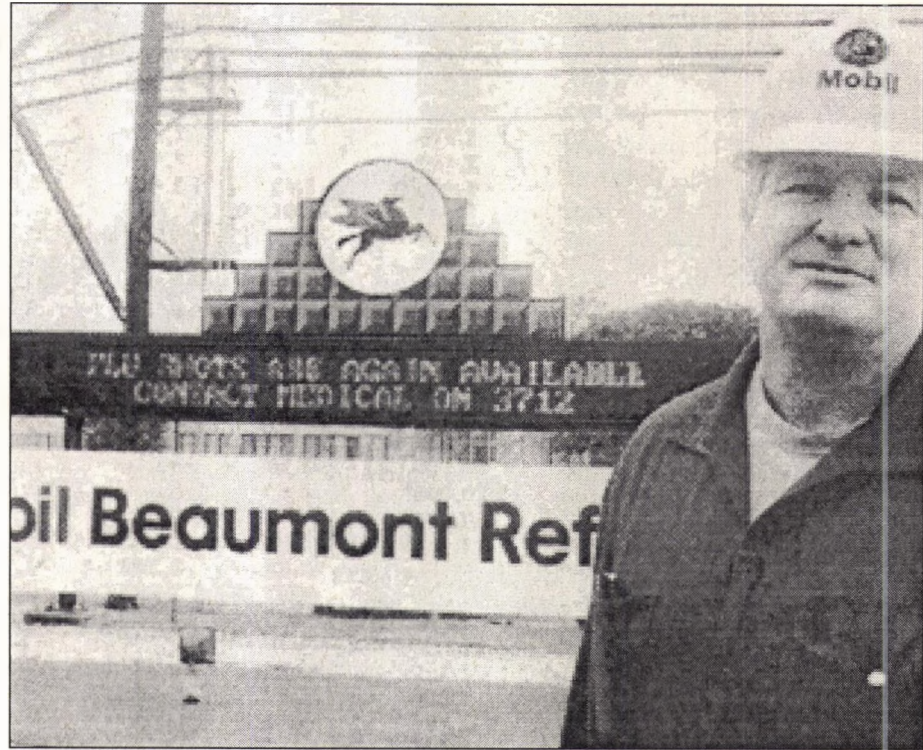
sermayenin yeniden mevzilenmesine yol açmıştı. Bugün sermaye düzeni bunun sancılarını yaşıyor. Konu ile ilgili daha önceki değerlendirmelerimizde çöküşten kaçarak ABD ve Avrupa ülkelerine sığınan sermayenin buralarda rahat durmayacağını belirtmiştik. Karakteri ve kökeni ne olursa olsun, mali sermayenin belli merkezlerde aniden yoğunlaşması, değişik tekel grupları arasındaki güç dengesinin sarsılmasına yol açmaktadır.

Son dönemde başta Wall Street olmak üzere batı Avrupa'nın belli başlı borsaları yeniden yükselmeye ve rekorlar kırmaya başladılar. Yer yer birkaç yükseliş seansında sözkonusu borsaların son bir yıl içinde uğradıkları kaybı kapattıkları dahi iddia edilmektedir. Ve bundan hareketle hemen konu başka bir alana kaydırılmakta ve iktisadi krizin etkisi küllenmeye, yokmuş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Oysa, yaşanan tam tersidir. Dünya pazarı kriz nedeniyle daralmaya daha da devam etmektedir. Ve bu daralmış pazara dünün tekelleri sığmamaktadır. Onun için tekeller arasında kıran kırana bir hasım eleme operasyonu yürümektedir.

Değişik sermaye grupları arasında yaşanan bu boğazlaşmanın dolaylımsız ilk sonuçlarından birisi toplu işten atmalardır. İktisadi yaşamın istisnasız tüm sektörlerinde yaşanan tekellerarası rekabetin, ittifakların, satın almaların, birbirini yutmaların en ağır faturasını şimdilik işçi sınıfı ödemektedir. Çünkü, her birleşme ya da yutma operasyonu birikte işine son verilecek olan işçi sayısı açıklanmakta ve böylece sözkonusu tekelin borsa değeri yukarı çekilmekte, rantiyecilere güven verilmektedir.

Tekelleşme sürecinin en temel özelliğini devlerin birbirlerini devirmesi olarak özetlemek mümkündür. Zira, sözkonusu olan sadece büyük tekellerin küçük taşeron firmaları ya da orta ölçekli işletmeleri satın almaları değildir. Değişik sektörlerden vereceğimiz örneklerin de gösterdiği gibi, yaşanan süreç, sermaye dünyasının, dolayısıyla kapitalizmin egemenliğinde köklü bir değişim doğurabilecek niteliktedir. Çünkü, yeni oluşturulan sermaye gruplarının kudreti o kadar büyük bir pazara, o kadar çok yönlü ve değişik olanaklarla hükmetmektedir ki, karşılarında çok az sayıda devlet eşdeğer olanaklara sahip kalmaktadır.

Örneğin, İsviçre'de kimya sektörünün iki tekeli Ciba Spécialités Chimiques ve Clariant 9 Kasım günü, Aralık ayı içinde imzalanacak olan birleşme kararını açıkladılar. 120 ülkede kolu bulunacak olan yeni oluşumun yıllık cirosu 18 milyar İsviçre Frangı tutarındadır. Birleşme kararının kamuoyuna açıklanmasıyla birlikte hemen ilk aşamada 3000 kişinin işten atılmasının da planlandığı ilan edildi. Kimyasal üretimin bazı alanlarında uzmanlaşmış olan

bu iki tekel 90'lı yılların ortalarında oluşturulmuşlardı. Clariant 1995 yılında Sandoz tekelinin faaliyet alanını ayırtması sonucu ortaya çıkmış, bir yıl sonra ise Alman tekeli Hoechst'in bazı uzmanlık alanlarını satın alarak hacmini genişletmişti. Ciba, 1996 yılında Novartis kimya tekelinin bazı kollarını ayırtması sonucu oluşturulmuştu. Uzmanlaşmış kimya sektörü 40'i aşkın iç bölümden oluşmakta ve kâr oranı son derece yükseklerde seyretmektedir. Avrupa'da aynı kategoride bulunan ICI (İngiltere) ve Rhodia (Fransa) tekelleri Ciba ve Clariant'dan sonra gelmektedirler.

İlaç sanayisi sermayenin büyük bir hızla yoğunlaştığı sektörlerden birisidir. Sürekli gelişmekte olan ilaç pazarı, zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşıladığı için de ilaç fiyatlarını özgürce saptayan sermaye grupları açısından garantili bir kâr kaynağı olmaktadır. İnsan sağlığını kâr oranlarına endekslemeye çalışan mevcut ilaç tekellerinin coğrafi dağılımı ve büyüklük sıralaması şöyledir:

<u>İlaç tekeli</u>	<u>Yıllık ciro</u> <u>(milyon dolar olarak)</u>
Merck (ABD)	13.647
Glaxo Wellcome (İngiltere)	13.087
Novartis (İsviçre)	12.585
Bristol Myers Squibb (ABD)	9.932
Pfizer (ABD)	9.239
Hoechst Marion Roussel (Almanya)	8.103
American Home Product	7.942
Johnson & Johnson (ABD)	7.695
Smithkline Beecham	7.633
Roche	7.403
Eli Lilly	7.373
Rhone-Poulenc (Fransa)	6.681
Schering Plough	5.720
Astra	5.456
Pharmacia Upjohn	4.780

Geri kalmış ülkelerde spekülasyona yatırılmış sermayenin vurgunlarla birlikte anavatanlarına geri çekilmesi sanayi tarihinde en büyük satınalma

operasyonunun gerçekleştirilmesine yolaçtı. ABD'nin en büyük iki petrol tekeli Exxon ve Mobil 1 Aralık günü yaptıkları ortak açıklamada birleşme projelerini ilan ettiler. Yani, brüt petrol fiyatının son bir yıl içinde % 40 oranında değer kaybettiği bir ortamda Exxon, 79 milyar dolara Mobil'i satın aldı. Petrol üreticisi ülkelerden ham petrolü geçmişe göre çok daha ucuza alan ama tüketiciye her gün çok daha yüksek fiyatlarla satan petrol tekelleri, hem alış sırasında hemde satış sırasında kazanmaktadır. Böylece petrol sektörünün dünya sıralamasında Shell'i geçerek ilk yeri alacak olan yeni oluşum, General Motors'u da geride bırakarak dünyanın en büyük işletmesi hacmine de sahip olacaktır. Borsa değeri açısından Exxon 176 milyar dolara, Mobil ise 61 milyar dolara tekabül etmektedir.

Petrol tekellerinin sıralaması

<u>Grup</u>	<u>1997 yılı verilerine göre yıllık ciroları</u> (milyar dolar olarak)
Royal Dutch/Shell (İngiltere-Hollanda)	128,2
Exxon (ABD)	120,3
BP-Amoco (İngiltere-ABD)	107,6
(birleşmenin gerçekleşmesi durumunda)	
Mobil (ABD)	65,9
Total-Fina (Fransa)	51
Texaco (ABD)	45,2
ELF (Fransa)	43,6
Chevron (ABD)	40,6
ENI (İtalya)	37
Atlantic Richfield (ABD)	19,3

Önümüzdeki dönemde çok daha büyük ölçekli yutmalar yaşanacak ve piyasadaki tek el sayısı giderek azalacaktır. Dünya enerji kaynaklarının değişik tekeller arasındaki dağılımına bakıldığında büyüklerin küçükleri pazardan silip atma olasılığı tüm açıklığıyla görülecektir.

Petrol tekelleri İşlettikleri doğal gaz ve petrol rezervlerinin hacmi (milyar varil olarak)

Exxon (ABD)	21
Royal Dutch Shell (İngiltere-Hollanda)	17,5
BP-Amoco (İngiltere)	14,7
Chevron (ABD)	6,2
Total-Petrofina (Fransa)	5,7
ENI (İtalya)	4,7
Texaco (ABD)	3,8
Arco (ABD)	3,7
Elf-Aquitaine (Fransa)	3,35
Phillips (ABD)	2,2
Conoco (ABD)	1,9

Sermayenin tekelleşmesi sanayi sektöründe olduğu gibi diğer sektörlerde de hızla devam etmekte, özellikle banka ve sigorta sektöründe atbaşı ilerlemektedir. Bu konuda akla gelen ilk örnek, kuşkusuz, Deutsche Bank'ın rakiplerini yutmak için büyük bir hisimla sürdürdüğü sürektir. Almanya'nın en büyük bankası olan Deutsche Bank 29 Kasım günü 10,1 milyar dolar ödeyerek ABD'nin 8. büyük bankası Bankers Trust'un piyasada bulunan tüm hisse senetlerini satın aldı. Nisan 1999'da hissedarların onayından geçecek ve böylece yürürlüğe girecek olan ittifak Londra ve New York'ta 5.500 kişinin işine son vermeyi öngörmektedir. Daha genel planda, birleşmenin gerçekleşmesi durumunda oluşacak olan yeni Deutsche Bank 850 milyar dolarlık bir yıllık bilanço ve 96.442 kişiden oluşan bir personel kadrosuyla dünyanın en büyük bankası konumunu elde edecektir.

Deutsche Bank'ın elde ettiği bu konuma karşı rakipleri de önümüzdeki dönemde kendi aralarında ittifaklar geliştirmeye çalışacaklardır. En son verilere göre dünyanın en büyük bankaları yıllık bilançolarına

göre şöyle bir sıralama oluşturmaktadırlar.

Bankalar Yıllık bilançoları (1977) (milyar dolar olarak) (Dow Jones endeksine göre)

Deutsche Bank ve Bankers Trust	850
UBS (İsviçre)	742,6
Bank of Tokyo Mitsubishi (Japonya)	665,6
Nation Bank- Bank of America (Nisan 1998'de birleştiler)	570
Industrial & Commercial Bank of China (Çin)	489,1
SBC Holdings (İngiltere)	473,4
Sumitomo Bank (Japonya)	471,7
Crédit Suisse (İsviçre)	471,4
Dai-ichi Kangyo Bank (Japonya)	423,8
Sanwa Bank (Japonya)	420,6
Crédit Agricole (Fransa)	418
ABN-Ambro (Hollanda)	412,8
Société Générale (Fransa)	409,2
Fuji Bank (Japonya)	404,3
Norinchukin Bank (Japonya)	394,8

Tekelleşme ultra liberal iktisadi politikaların yürürlüğe konmasına ivme katmaktadır. Zira, bazı hükümetler işçi sınıfının direnişi karşısında zorlanmakta, ultra liberal seçeneklere ayak diremektedirler. Tekellerin birbirlerini yutarak oluşturdukları birleşik güç bu şekilde ayak direyen hükümetler üzerinde bir baskı aracına dönüştürülmektedir. Buna Avrupa'dan iki ilginç örnek, hava ulaşımı ile elektrik işletmesidir.

Avrupa'nın dördüncü büyük hava ulaşım tekeli KLM ve aynı sıralamada yedinci sırayı alan Alitalia, 27 Kasım günü Amsterdam'da yaptıkları açıklamaya göre uluslararası faaliyetlerini birleştirme kararı aldılar. KLM ile Alitalia arasında gerçekleşen bu evlilik sonucu oluşan grup, Avrupa'da pazarın % 15'ini denetleyerek, yaklaşık 13 milyar dolarlık yıllık bir ciro ile British Airways ve Lufthansa'dan sonra üçüncü sıraya yükselmektedir. İki tek el arasında varılan anlaşma aynı zamanda İtalya hükümeti üzerinde bir baskı aracı işlevini de görmektedir. Zira, Hollanda tekeli KLM % 90 oranında özelleştirilmiş durumda. Ancak, İtalya tekeli Alitalia halen % 53 oranında kamu tekeli konumundadır. İtalya'da emekçiler özelleştirme projelerine yer yer büyük bir kararlılıkla karşı çıkmaktadırlar. Bu direnç karşısında bugüne kadar değişik hükümetler cüretli adım atamadılar. Sorunu sinsice halletmeye, bazı kamu işletmelerini parça parça özelleştirmeye çalıştılar. KLM/Alitalia ittifacı özelleştirme politikasını hükümete bir ön şart olarak dayatmaktadır. Çünkü, anlaşma metni Alitalia'nın 30 Haziran 2000 tarihinden önce mümkün olduğu en yüksek oranda özelleştirilmesi gerektiğini öngörmekte ve bu koşulun İtalya hükümetince yerine getirilmemesi durumunda KLM'e her an evliliği bozma hakkını tanımaktadır.

İkinci örnek Fransız Elektrik İşletmesi EDF'dir. EDF geçen 30 Kasım günü İngiltere başkentinde 2 milyon abonesi bulunan ve bu ülkenin pazarının % 7,3'ünü kontrol eden London Electricity'yi 13 milyar Fransız francı ödeyerek satın aldığını açıkladı. Bir Fransız kamu işletmesi olan EDF böylece ilk kez, Fransa sınırları dışında ve bu ölçekte bir operasyona girişmiş ve İngiliz rakibi British Energy'ye karşı başarmış bulunmaktadır. Bir kamu kuruluşu olan EDF'nin özelleştirilmesine ilişkin yıllardır denemeler yapılmakta, sayısız entrikalara başvurulmakta. Ama, emekçilerin militan direnişi her defasında projelerin ertelenmesine ya da iptal edilmelerine yol açmaktaydı. Fakat, EDF'in ultra liberalizmin zirvede seyrettiği İngiltere pazarına girmesi önümüzdeki dönemde onun da özelleştirilmesinin bir ek gerekçe olarak gündeme getirilecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>

odaklarda yoğunlaşmasının, tekelleşmesinin koşullarını yaratırken, öte yandan da, burjuvazi tarafından bir işçi sınıfı ve emekçilere karşı bir saldırı silahı olarak kullanılmaktadır. Bugüne kadar kullanılan alışılmış saldırı yöntemlerine bir de derin iktisadi kriz edebiyatı eklenerek yetkinleştirilmeye, ağırlaştırılmaya çalışılmaktadır. Örneğin krize karşı sözümona korunmak amacıyla İsveç otomobil tekeli Volvo yöneticileri işletmenin rekabet gücünü arttırmak için 5.300 işçinin işine son vereceklerini ve 700 danışman kadrosunu kaldıracaklarını açıkladılar.

Boeing de aynı argümanlara dayanarak eşdeğer bir yonteme başvurmuş bulunuyor. Rockwell'den sonra 1996 yılında Boeing, rakibi McDonnell Douglas'ı, satın almıştı. Sivil ve askeri uçak sanayiinin dünyadaki en büyük tekeli konumunda olan Boeing'de bugün 238.000 kişi çalışmaktadır. Ancak, saldırgan ticari politikasını son dönemde daha da keskinleştiren Airbus ile kızışan rekabet koşullarında maliyeti düşürmek amacıyla Boeing ardarda toplu işten atma planları açıklamaktadır. Bundan birkaç ay önce Boeing yönetimi 20.000 işçinin işine son vereceğini ilan etmişti. Fakat, geçen 1 Aralık günü yapılan ikinci bir açıklama ile önümüzdeki bir yıl içinde Boeing'in ek işten atmalar planladığı ve dolayısıyla bu rakamın 48.000'e çıkartıldığı anlaşılmaktadır.

İktisadi krizin neden olduğu iflaslar, ticari daralma, pazar kaybı ve tekelleşme süreci sermaye dünyasında başköşeyi tutanlar arasındaki güç dengelerini de değiştirmektedir. Bu alanda yaşanan son gelişmeler dünya pazarlarına hükmeden ve dolayısıyla burjuvazinin iktisadi, ticari, askeri vb. politikasını belirlemekte baş rolü oynayan tekellerin önem sırası da değişmektedir. 1997 yılı verileri esas alınarak hesaplandığında sermaye dünyasında köşebaşlarını tutan en büyük tekellerin dünya sıralaması şöyledir:

Dünyanın en büyük 1997 yılı ciroları tek el grupları (milyar dolar olarak)

Exxon-Mobil (ABD)	182,4
General Motors (ABD)	178,2
Ford (ABD)	153,6
Mitsui (Japonya)	142,7
Daimler-Chrysler (Almanya)	132,7
Mitsubishi (Japonya)	128,9
Royal Dutch Shell (İngiltere-Hollanda)	128,1
Itochu (Japonya)	126,6
Wal-Mart (ABD)	119,3
Marubeni (Japonya)	111,1
BP-Amoco (İngiltere)	104
Toyota (Japonya)	95,1
AXA (Fransa)	76,9
Total-Petrofina (Fransa)	46,5
Boeing (ABD)	45,8
Elf-Aquitaine (Fransa)	43,6

Partiyle devrime, Partiyle sosyalizme!

Ceyhan Cezaevi hücre direnişinin dışyüzü

Dışyüzü dedim, çünkü saldırının ve direnişin içyüzü yani, direniş süresince tutsakların bizzat yaşadıkları kısmen ulusal basında, özellikle de sosyalist basında tek tek dile getirildi, yazıldı.

Ben Ceyhan Cezaevinde saldırıya uğrayan bir EKİM davası tutsağının babasıyım. Başından sonuna kadar bu direnişin dışarıdaki ayağı olan, tutsak ailelerinin direnişi içinde bulundum. Bu mücadele süresinde, içinde bulunduğum ortamdaki gözlemlerimi ve düşüncelerimi *Kızıl Bayrak* okurlarına aktarmak istedim.

Devletin hücre tipi cezaevi politikası dayatmasına ve saldırısına karşı yapılan bu mücadelede kazanılan başarı, muhakkak ki tutsakların hücre tipi cezaevine karşı aldıkları kesin tavır ve kararlı eylemlerinin bir sonucudur.

Elde edilen bu sonuca, mücadele sürecinde tutsakların haklı davasına tam destek veren biz tutsak yakınlarının da katkısı olduğu muhakkak, ama yeterli değil. Saldırımı bir şekilde başladığı anda haber alıp, tutsakların direnişi süresince tutsak yakınlarının tam destek halinde eylemlerini sonuna kadar sürdürmeleri olumlu bir tavır.

Devrim savaşçıları nasıl her eylemde, her barikatta, her saldırıyı püskürtmede yeni deneyimler kazanıyorlarsa, bu ve benzeri mücadelelerde tutsak yakınları da karşı cephenin her saldırısında kendilerine düşen mücadele içinde bir basamak daha ilerleyip deneyim kazanıyorlar.

Sonuçta, biz devrimci tutsak yakınları bu saldırıya karşı mücadele boyunca her platformda, her ortamda, devlete, kurumlarına, basına ve kamuoyuna, devrimci tutsakların hücrelere konulmasına kesinlikle razı olmayacağımızı, daha önce olduğu gibi bundan sonra da bu haklı davalarını sonuna kadar destekleyip savunacağımızı, defalarca ve ısrarla söyledik. Anlattık.

Hep inandık. Birlikte direndik.

Bu sefer de kazandık.

Bundan sonra da daha bilinçli, daha örgütlü direneceğiz.

Bundan sonra da kazanacağız.

“Bizim topluluğumuzda üstler, şefler yoktur. Herkes kendine ait neyi varsa onu getirirken, çok getirenle az getiren arasında kesin bir eşitlik vardır.”

22 Temmuz 1870 yılında bir demiryolu işçisi olan Kombolt'un Enternasyonal'in 3. kovuşturmasında savcıya verdiği bu yanıt, 128 yıl sonra bugün proletaryanın tarihsel eylemi ve görevlerimiz konusunda bizlere yeterli açıklığı sunuyor.

Dostlar; çağımız proleter devrimler çağıdır!

Sosyalizm diye sunulan, gerçekte modern revizyonist olan sistemdeki çöküşün yarattığı ideolojik çözülme ortamında ve daha da ötesi bunun tasfiyeci ve liberal etkilerle Türkiye devrimci hareketini olumsuz bir rotaya yönelttiği bir dönemde, “yeni bir kültür ve proleter ideolojiye uygun yeni bir zeminde” küçük-burjuva hareketten koparak doğuşunu ilan eden EKİM, 11 yıl aradan sonra ideolojik ve örgütsel yapısını çelikleştirerek ve çeşitli zorlukları göğüsleyerek işçi sınıfının öncü partisini Türkiye Komünist İşçi Partisi'ni yaratmıştır.

Geçmişin deneyimli ve özverili çalışmalarının bir sonucu olarak parti kurulmuştur. Bu yüzden partinin kuruluşu kutlanılmayı hak etmiştir. Komünist hareket, Paris Komünü'nden, 1905 deneyiminden ve Büyük Ekim Devrimi'nden aldığı derslerle işçi sınıfının öncüsü komünist bir partiyi kurmuştur. Bu partinin daha önce kurulmamış olması işçi sınıfı için bir kayıptır. Tabii bu kayıp geleneksel hareketlerin onyıllardır işçi sınıfına yaklaşımının mantıksal bir sonucuydu. Hiçbir örgüt, hiçbir devrimci demokrat parti işçi sınıfını öncü olarak almamış, onun devrimin motor gücü olduğunu algılayamamış veya kabullenmemiştir.

Bu sebepten ötürü işçi sınıfı gerçek ilerlemeye ve teorik bilgi birikimine sahip olamamıştır. Ya verebileceğinden çok şey istenmiş, ya da bilinçsiz bir şekilde (Marksizmi-Leninizmi kavramasına olanak yaratmadan) saflarında yer vermiştir. Gerçek bir sınıf olgusuna kavuşmasına bir türlü çaba sarfedilmemiştir. Ülkemizde en küçük işçi hareketleri bile bu yüzden, devletin kolluk kuvvetleri ve şovenist, milliyetçi hareketler tarafından engellenmiş, gösteri alanları kana bulanmış, sınıf yıldırılmış ve ayrıca burjuva reformizmi tarafından yanıltılmıştır.

Bugün artık proletaryanın devrimci partisi yaratılmıştır. İşçi sınıfının temsilcisi EKİM artık misyonunu partiye, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne bırakmıştır. Burada bizlere düşen görev, partili olmanın sorumluluğuyla devrime olan görevlerimizi tam bir özveriyle yerine getirmek, mücadelemizi en geniş alanlara yaymaktır. Komünizme sempati duyan tüm devrimci ve yurtseverleri, tüm komünistleri TKİP'nin kızıl bayrağı altına çağırıyoruz. Partiyle devrime, partiyle sosyalizme diyoruz ve gün kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm için militan bir kavgaya girişme günüdür.

**Yolu yok zulmün sen izin vermedikçe,
yolu yok kurtuluşun isyanı seçmedikçe!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Kahrolsun kapitalizm!
Yaşasın sosyalizm!
Şan olsun
Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!**

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
6. Koğuştan
Kızıl Bayrak okuru adli tutuklular**

Parti silahtır!

Bu kapitalist barbarlığa, bu kokuşmuş karanlığa karşı proletaryanın elindeki en etkili silahtır.

Andolsun ki, karanlığı delen ışıktan bir mermi olacağız hepimiz.

Ve ülkemiz binler, onbinler, yüzbinler ve hatta milyonlarca ışıyla güneş olup aydınlığı getirecek partimiz.

Parti yürek ve bilinçtir!
Gelecek ellerimizde diyoruz.
Geleceği tutan ellerimiz sınıksı bir yumruk şimdi. Partili yürek ve bilinçle kapitalizmin duvarına inecek sınıksı bir yumruk.
Andolsun ki, o duvarı yıkacağız!
Parti kızıl bir bayraktır!
Kapitalizmin burçlarında dalgalanacak güne selam olsun!

Selam olsun Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!

Komünist bir işçi

Devrim ve sosyalizm davası şimdi daha güçlü!

Çağdaş küçük-burjuva popülizminden kopan ve onu proleter sosyalizmine doğru aşan komünist hareket her türlü barikatı ve engeli aşarak parti düzeyine çıkmayı başarmıştır. İşçi sınıfının devrim ve iktidar mücadelesinde temel halka olan parti artık kazanılmıştır. İşçi sınıfı artık silahsız ve öncüsünden yoksun değildir. Devrimin yönlendirici ve sürükleyici gücü, proleter sınıf savaşımının kurmayı artık maddi bir gerçekliktir.

İdeolojik-politik ve örgütsel gelişmeyi diyalektik bir bütünsellik içerisinde organik bir süreç olarak yaşanan parti inşa süreci artık kapanmıştır. Yeni bir sayfa yeni bir dönem başlamıştır. Türkiye işçi sınıfına ve emekçi kitlelere, Kürt halkına, devrim ve sosyalizm davasına karşı olan tarihsel devrimci sorumluluk onlarca kat artmıştır. Partimiz bu tarihsel sorumluluğu yerine getirecek güce ve iradeye sahiptir.

Partimizin kuruluş kongresi saflarımızda haklı bir kıvanca, coşkuya ve heyecana yol açmıştır. Kuşkusuz bu coşku, partimizin ideolojik çizgisini kavramaya ve sindirmeye çalışırsak anlamlı olacaktır. Partimizin politikalarında açıklık ve gereklerini yerine getirmede yaratıcılık tarzını geliştirmek zorundayız. Devrimci inisiyatifin, kolektif sorumluluk bilincinin, özveride ve fedakarlıkta statükoları kırmanın, parti ile bütünleşmenin, yerel çalışmayı güçlendirmenin, devrimci militan kimliği kazanmanın önemi çok daha fazla artmıştır. Politik ve örgütsel çalışmada mesafe almanın güncel yakıcı halka olduğunu kavrayarak yaşamımızı düzenlemek zorundayız. Teorik gelişme düzeyi ile politik ve örgütsel gelişme düzeyimiz arasındaki mesafeyi kapatmak devrimci sorumluluğu ile karşı karşıyayız. İleri devrimci teorik birikimimizin karşılığını verebilmek için artık politik bir kuvvet olmak zorundayız. Partiyi kazanmanın onurunu ve coşkusunu yaşayanlar, gelişmemizi hızlandıracak pratik adımları atmayı da başaracaklardır. Partimizin kuruluşunu devrimci yoldaşlık duygularıyla selamlıyor, tüm yoldaşlarımızı partimizin kızıl bayrağı

altında seferber olmaya çağırıyoruz.

**Partiyikazandık,
Partiyle kazanacağız!**

TKİP Hessen Bölge Örgütü/Almanya

TKİP; yeni bir çığır, yeni bir mücadele yönü...

Merhaba değerli dostlar,

İlginizden ve göndermiş olduğunuz yayınlardan dolayı sizlere nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Beni gerçekten çok sevindirdiniz.

Hele Türkiye’de devrimci ve sosyalist kesimlerin yayın çıkarmakta gün geçtikçe çeşitli nedenlerle zorlandıkları, hatta kendi politikalarından kaynaklı olarak marjinalleştikleri bu dönemde, sizlerin aksatmadan ve gün geçtikçe daha güçlü yayınlar çıkararak işçi sınıfıyla bütünleşmeniz anlamlıdır.

Örneğin Ekim Gençliği, bugüne kadar çıkarılmış hiçbir gençlik dergisiyle kıyaslanamaz. Alışlagelen, öğrenci gençlik dışına çıkamayanlara da iyi bir örnektir. Seyrek de olsa elime ulaşan işçi bültenleri

ayrıca kayda değer. Bunların hepsi, işçi sınıfı içinde gün geçtikçe etkili bir güç olduğunuzu gözler önüne sermektedir. Aynı biçimde, peşpeşe açılan dergi büroları da birçok şeyin kanıtıdır.

Türkiye proletaryasının komünist partisinin kurulması bizler için, yeni bir çığır, yeni bir mücadele yönüdür. Türkiye proletaryası ve emekçi halkları için büyük bir şanstır. Böyle bir önderlik etrafında toplanmak, gelecek apaydınlık günleri yakalamaktır diyor; devrim ve sosyalizm kavganızda sizleri en içten duygularıyla selamlıyorum...

**K. Oğuz
Gebze Cezaevi**

Bilinçle ve kararlılıkla!

Bizler bir grup Kızıl Bayrak okuru, bölgemizde kısa bir süredir deri sektöründe sendikal anlamda örgütlenmeye çalışan deri işçileriyle sınıf birliğini örmek ve sınıf dayanışmasını, hem bilince çıkarmak, hem de SEKA işçisiyle dayanışmayı sağlamak için 28 Ekim cumartesi günü İzmit’teki mitingteydik. Aramızdaki yeni arkadaşlar (deri sektöründe örgütlenmeye çalışan işçiler) ilk olmanın verdiği tedirginlik ve kaygıyı daha yürüyüşün başında başka işçilerin katılmasıyla attılar.

Yol boyunca bayan işçilerin çifte hatta daha fazla sömürüye maruz kalmalarının (ulusal, sınıfsal, cinsel sömürü) verdiği öfkeyle ve coşkuyla heyecanı doruğa çıkardı. Yol boyunca söylediğimiz marşlar, türküler ve birebir söyleşilerimiz bizler ve arkadaşları, ateşleyen

kaynaştıran ve birleştiren en büyük faktörlerdi.

İzmit’e geldiğimizde ise coşkimiz ve öfkemiz doruğa çıkmıştı. Arabalardan indikten sonra Deri-İş kortejiyle alana girmek için hareket ettik. Yol boyunca “SEKA işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Birlik, mücadele, zafer!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” atılan sloganlardı.

Bizi en çok coşkulanıran bizleri kopmaz bağlarla devrime bağlayan sınıfın öncü birliği parti saflarında partiyi kazanmanın verdiği kararlılık ve disiplinle sınıfın içinde kavgamıza yeni alevler kattık. Genç ve yeni arkadaşların coşkusu alanda birkez daha partili kimliği sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim,

kapitalizme karşı sosyalizm perspektifiyle “Partiyi kazandık, Partiyle kazanacağız!” şiarında ifadesini buluyordu.

Dönüş yolunda ise genç arkadaşların kararlılıkları ve mutlulukları gözlerindeki parıltı ve sözcüklerde ifadesini bulmuştu. Bundan sonra yine kavganın alanlarında buluşmaya söz verirken bulunduğumuz fabrikada bölgede sınıfın birliğini ve dayanışmasını örmek ve sınıfa kendi sınıf bilimini taşıyarak ulaşmak bilinci ve kararlılığıyla ayrıldık.

**Partiyi kazandık,
Partiyle kazanacağız!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın proletarya
enternasyonalizmi!**

**Bursa’dan bir grup komünist
işçi**

Bossa direnişinin 28. yıldönümü...

1970'de hızla yayılan işçi hareketinin önemli bir mevzisi de Adana idi.

Yoğun mücadeleye atılarak birçok fabrikada grev, işgal ve gösteri gibi eylemler gerçekleştiren Adana işçileri içinde Bossa işçilerinin direnişi öne çıkıyordu.

10 işçinin atılması üzerine 10 Kasım'da fabrikayı işgal eden Bossa işçilerinin kararlılıkla başlattıkları direniş, ancak buldozerlerle fabrika duvarlarının yıkılması, içeriye atılan gaz bombaları ve TEKSİF'in ihaneti ile kırılabilirdi. 60 işçi yaralandı. Gözaltına alınan 160 işçiden 12'si tutuklandı.

Bugün tekstil işçileri, Bossa işçilerinin 28 yıl önceki bu direnişinin dersleriyle mücadeleyi yükseltmeli ve kazanmalıdır!

Dün metal işçilerinin önüne konan fatura, şimdi tekstil işçilerinin önündedir!

Faşist Türk Metal'in ihaneti ne olduysa, TEKSİF'inki de aynı olacaktır!

İşçilerin talep ve iradesini yansıtacak bir sözleşme için

TİS ve grev komitelerinde örgütlenelim!

Bütün inisiyatif işçilere!

Kızıl Bayrak